

ผู้ปกครองอังกฤษระหว่างศตวรรษที่ 16 และ 17

Henry VIII	1509 – 1547
Edward VI	1547 – 1553
Mary	1553 – 1558
Elizabeth I	1558 – 1603
James I	1603 – 1625
Charles I	1625 – 1649
Puritan Commonwealth	1649 – 1660
Cromwell Protectorate	1653 – 1659
Charles II	1660 – 1685
James II	1685 – 1688
William and Mary	1688 – 1702

ในบรรดาจักรพรรดิและผู้นำเหล่านี้ ผู้ที่มีบทบาทหรืออิทธิพลต่อวรรณคดีอังกฤษในศตวรรษที่ 17 มากที่สุดเห็นจะได้แก่พระนางอลิซาเบธที่ 1 พระเจ้าเจมส์ที่ 1 พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 ครอมเวลล์ และ พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2

สภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจและศาสนา

ศตวรรษที่ 17 ในอังกฤษนั้นได้ชื่อว่าเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงหรือเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อไม่เฉพาะแต่ในด้านวรรณคดีเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงด้านการเมืองด้วย นักเขียนในศตวรรษที่ 17 ได้สืบทอดความสนใจทางด้านการเมืองอันเป็นลักษณะที่เด่นของนักเขียนในยุคก่อนคือศตวรรษที่ 16 ต่อมา ปัญหาทางการเมืองนั้นนับเป็นจุดศูนย์กลางของความสนใจทีเดียว การที่ศตวรรษที่ 16 ทำการต่อต้านผู้มีอำนาจในทางศาสนานั้นไม่เป็นเพียงแต่ชัยชนะของปัจเจกนิยมเท่านั้น มันยังเป็นที่สิ้นสุดของการต่อสู้อันยาวนานระหว่างศาสนจักรกับอาณาจักร ซึ่งในที่สุดอาณาจักรก็เป็นฝ่ายมีชัย สำหรับประเทศอังกฤษนั้นมันเป็นชัยชนะของชาตินิยมที่มีเหนือการควบคุมโดยองค์การระหว่างชาติ ผลที่เกิดขึ้นคือการเปลี่ยนศูนย์กลางอำนาจทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและศาสนา อำนาจทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือของขุนนางยุคใหม่ อำนาจทางการเมืองก็ขึ้นอยู่กับระบบกษัตริย์ใหม่

พระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 นั้นมีลักษณะกล้าหาญ รู้จังหวะเวลาและสามารถจะโอนอ่อนตามสถานการณ์ได้ ดังนั้น จึงทรงพาประเทศชาติผ่านวิกฤตต่าง ๆ ไปได้

พระนางอลิซาเบธที่ 1 นั้น เนื่องจากเป็นหญิงจึงไม่สามารถจะใช้อำนาจในฐานะประมุขของศาสนจักรและอาณาจักรดังที่ได้รับมรดกตกทอดมาจากพระราชบิดาได้เต็มที่ แต่พระนางก็ได้ใช้ความอ่อนแอของเพศหญิงเป็นเครื่องมือในการต่อรองเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งซึ่งต้องพระประสงค์

พระเจ้าเจมส์ที่ 1 เป็นคนนอกและไม่สามารถจะเข้าใจชนชาติอังกฤษได้เลย ความคิดอ่านหรือแนวโน้มของพระองค์เป็นแบบยุโรป การที่พระองค์ทรงผูกมิตรกับสเปนก็ทำให้ชาวอังกฤษหัวนวิตก ยิ่งไปกว่านั้นการที่พระองค์เน้นในเรื่อง Divine Right of Kings คือ พระราชาย่อมมีสิทธิอันได้รับมอบหมายจากพระเจ้านั้นขัดกับลักษณะนิสัยของชาวอังกฤษซึ่งเป็นชาติที่เชื่อในสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล

ราชวงศ์ Tudor รุ่งเรืองขึ้นมาในระยะเวลาที่ราคาสินค้าและมาตรฐานการครองชีพสูงขึ้น พระนางอลิซาเบธรู้ถึงข้อเท็จจริงนี้ดีและหาทางแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยการกระห่มัดกระหม่อมและการฉวยโอกาสผสมกัน แต่ก็ยังมีผู้บ่นว่าวิธีการที่พระนางใช้นั้นเป็นการผูกขาด ครั้นถึงสมัยพระเจ้าเจมส์ซึ่งไม่เป็นที่พึงพอใจของประชาชนเท่าใดนัก ความหุรหุราพุ่มเฟือยในราชสำนักยิ่งทำให้ราษฎรดิ้นเงินนินทามากขึ้น

นอกจากการเมืองและเศรษฐกิจแล้ว ศาสนาก็มีส่วนพัวพันด้วยอย่างมาก ในสมัยของพระนางอลิซาเบธนั้น พระนางพยายามควบคุมให้ชาวอังกฤษอยู่ภายใต้ศาสนจักรที่ตั้งขึ้นใหม่ให้มากที่สุดที่จะเป็นไปได้ การปฏิรูปทางศาสนาในอังกฤษก็เหมือนกับที่อื่น กล่าวคือมันทำให้คนโดยทั่วไปหวังว่าจะเป็นอิสระที่จะเสาะแสวงหาอุดมการณ์ของตนโดยไม่ต้องถูกกฎเกณฑ์บีบบังคับ แต่ความฝันของคนเหล่านั้นเป็นไปได้ยาก เพราะผู้นำในการปฏิรูปมักจะมีมุมมองการปฏิรูปศาสนาไปในด้านการสร้างศาสนาประจำชาติ ไม่ใช่หลาย ๆ ศาสนาอย่างที่หลายคนคิดเอาไว้ ประชาชนส่วนใหญ่ก็นิ่งเฉย ๆ ไม่ยินดียินร้ายและพอใจที่จะยึดมั่นอยู่กับความเชื่อของบรรพบุรุษ ในขณะที่พวกผู้นำนิกายต่าง ๆ แ่งแย่งชิงความเป็นผู้นำในทางศาสนากัน พระราชินีอลิซาเบธและผู้ใกล้ชิดของพระนางพยายามที่จะทำให้ประชาชนพึงพอใจ โดยยืนอยู่ระหว่างกลางพวกที่นิยมแคลวิน (Calvin) กับโรม แต่ก็มีพวก Calvinists หัวรุนแรงที่ต้องการให้การปฏิรูปศาสนาเป็นไปอย่างสมบูรณ์ คือแยกตัวเองออกจากกรุงโรมอย่างเด็ดขาด พวกนี้จึงไม่ค่อยชื่นชมกับวิธีการอ้อมข้อมของพระราชินีเท่าใดนัก แต่พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ผู้ชอบพัวพันกับกรุงโรมและมีแผนที่จะให้พระโอรสองค์รัชทายาทเสกสมรสกับเจ้าหญิงสเปนยิ่งซ้ำร้ายขึ้นไปอีก ชาวอังกฤษนั้นไม่ค่อยชอบความรุนแรง ยิ่งไปกว่านั้นมักจะยอมทนหรือยอมรับคนแปลก ๆ ดังนั้น ความไม่ปกติของพระเจ้าเจมส์ จึงเป็นเสมือนเกราะป้องกันพระองค์เอง การที่พระองค์ขึ้นครองราชย์ต่อจากพระนางอลิซาเบธ โดยไม่ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นก็ช่วยให้ฐานะของพระองค์ดีขึ้น

พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 นั้น พระทัยแคบกว่ากษัตริย์องค์อื่น ๆ ทั้งพระราชินีของพระองค์คือ พระนางอองเรียตคา มาริอา ซึ่งเป็นคาทอลิกฝรั่งเศสก็พุ่มเพี้ยงจนทำให้ประชาชนเอือมระอา พระเจ้าชาร์ลส์ เองก็เลือกใช้คนผิด เช่น การที่พระองค์ทรงเลือกวิลเลียม ล็อด (William Laud) ให้จัดการเรื่องเกี่ยวกับการศาสนา ล็อดเป็นผู้ที่มีความซื่อตรง กล้าหาญและมีศรัทธา แต่เขาไม่เข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ดีนัก การที่เขาพยายามจะให้ชาวอังกฤษทั้งหมดนับถือศาสนาเดียวกันเหมือนกันหมดจึงเป็นการนำไปสู่ความหายนะ ยิ่งเมื่อล็อดพยายามนำความคิดนี้ไปใช้กับชาวสก็อตยิ่งร้ายหนักขึ้น เพราะพวกสก็อตนั้นนับถือนิกายแคลวินอย่างเคร่งครัดและรังเกียจพิธีรีตองที่ยังมีอยู่ในโบสถ์อังกฤษ ความขัดแย้งเพิ่มมากขึ้นทุกที โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างพระราชากับสภา ซึ่งได้ถึงจุดแตกหักในวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 1642 อันเป็นวันเริ่มต้นของสงครามกลางเมือง

ส่วนใหญ่แล้วพวกขุนนางและชาวไร่ชาวนาสนับสนุนพระราชินี แต่พวกเจ้าของที่ดินและชนชั้นกลางเข้าข้างสภา กลุ่มหลังนี้ประกอบไปด้วยพวกพ่อค้าซึ่งมีอำนาจทางการเงิน และยังมีอิทธิพลสูงอีกด้วย พวกนี้ไม่ค่อยจะสนับสนุนราชสำนักมาตั้งแต่รัชสมัยพระนางอลิซาเบธแล้วเพราะระบอบแตกต่างกันจึงจะเห็นได้จากประวัติการละคร ช่องว่างนี้กว้างขึ้นในรัชสมัย

ของพระเจ้าเจมส์ สำหรับพวกกวีนั้นส่วนใหญ่สนับสนุนกษัตริย์ แต่กวีผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ มิลตัน กลับเข้าข้างสภา ทางด้านทหารนั้นส่วนใหญ่ร่วมมือกับพระราชฯ ฝ่ายสภาได้ผู้นำที่สามารถรวม พวกพิวริตันทั้งหลายเข้าด้วยกันได้คือ โอลิเวอร์ ครอมเวล (Oliver Cromwell)

สงครามสิ้นสุดลงด้วยความพ่ายแพ้ของชาร์ลส์ผู้ถูกตำเนนคดีและตัดสินประหารในฐานะเป็นทรราชและกบฏ พระเจ้าชาร์ลส์จับพระชนม์ชีพลงอย่างเต็มไปด้วยศักดิ์ศรี ทำให้คนเป็นจำนวนมากค่อนข้างจะเพิ่มความนิยมระบอบกษัตริย์ขึ้นมาอีก

Commonwealth ซึ่งตั้งขึ้นภายหลังที่ชาร์ลส์ถูกปลงพระชนม์แล้ว เป็นแบบเผด็จการทางทหาร โดยมีครอมเวลเป็นผู้นำ ครอมเวลไม่ยอมรับตำแหน่ง Lord Protector แต่ก็ปกครองประเทศอังกฤษด้วยความสามารถ เขาก่อให้เกิดความยอมรับในทางศาสนาและยกเลิกข้อกีดกันที่ไม่ให้ชาวอิวอาศัยอยู่ในอังกฤษเสีย นอกจากนั้นยังส่งเสริมการขายตัวทางด้านการค้าและการอุตสาหกรรม ภายใต้การนำของเขา อังกฤษได้ก้าวไกลและเรียกชื่อเสียงของประเทศกลับคืนมาได้ในต่างแดน แต่ครอมเวลก็มีปัญหาตรงที่พวกรักความเป็นอิสระต้องการต่อต้านการปกครองโดยพวกเพรสไบทีเรียน ตัวแทนของนิกายต่าง ๆ รวมกลุ่มกันอยู่ในหมู่ข้างมีมือซึ่งไม่มีโอกาสได้ร่ำเรียนสูง ๆ หรือมีอำนาจทางการเมือง พวกนี้จึงปรารถนาจะได้มีความก้าวหน้าในโลกนี้และโลกหน้าด้วย เขาจะทำทุกอย่างที่จะไม่ให้อำนาจของอาณาจักรและศาสนาจักรมากค้ำเขามาก พวกเขากลียดพระ โบสถ์ วิหาร หรือพิธีรีตองทุกอย่าง เขามีความเชื่อมั่นใน "แสงสว่างภายใน" ว่าเป็นที่มาของความรู้ทุกอย่าง กล่าวคือ คนเราสามารถจะหาความสว่างทางศาสนาได้โดยตัวของเราเองไม่ต้องให้ใครมาสั่งสอน ในยุคนี้จึงมีแผนการปฏิรูปต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย ทั้งในด้านศาสนาและสังคม บางแผนก็ค่อนข้างจะรุนแรงและผู้วางแผนเหล่านี้ก็ถูกประนามว่าเป็นพวก "หัวก้าวหน้า" ครอมเวลสามารถรับมือพวกกลุ่มก้าวหน้าเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี แต่เมื่อเขาเสียชีวิตลงก็ไม่มีผู้ใดควบคุมสถานการณ์ได้ดีเท่าเขา ผลสุดท้ายก็คือ ในปี ค.ศ. 1660 ทหารของครอมเวลก็ไปขอร้องให้พระเจ้าโอซของชาร์ลส์ที่ 1 กลับมาปกครองประเทศอังกฤษ การกลับมาของชาร์ลส์ที่ 2 จึงเป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ของประวัติศาสตร์การเมืองของอังกฤษ

เมื่อถึงศตวรรษที่ 17 ขบวนการฟื้นฟูศิลปวิทยาและขบวนการปฏิรูปศาสนาได้ลดพลังลงอย่างรวดเร็วเพราะจิตใจของมนุษย์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ การปฏิรูปศาสนาได้ฟื้นฟูทัศนคติของพวกคริสเตียนโบราณที่มีต่อวรรณกรรมทางโลก ดนตรีและศิลปะขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งโดยเฉพาะในอังกฤษ พวกเขามองเห็นว่าโลกนี้เป็นเพียงเวทีแห่งการต่อสู้ทางใจเพื่อเป็นการเตรียมวิญญาณของมนุษย์สำหรับโลกหน้าที่จะมาถึง พวกพิวริตันนั้นเคร่งครัดต่อกฎเกณฑ์แห่งความประพฤติมาก อะไรที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับทางโลกเป็นถูกรังเกียจหมด แม้แต่ออร์แกนซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในโบสถ์ยังถูกย้ายออกไปไว้ตามโรงเตี๊ยม พวกนักร้องประสาน

เสียงประจำโบสถ์ต้องแยกย้ายกันไปเป็นทหาร ฯลฯ นอกจากดนตรีแล้วงานประเพณีต่าง ๆ ก็ถูกห้ามด้วย

เมื่อครอมเวลล์เสียชีวิตลงอำนาจของกองทัพก็หมดลงด้วย พวกแองกลิกันและพวกเพรสไบทีเรียนร่วมกันนำพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 กลับมาปกครองอังกฤษ ในตอนนี้มีการเปลี่ยนแปลงในบรรยากาศทั่ว ๆ ไปของยุค ผลสืบเนื่องมาจากการฟื้นฟูศิลปวิทยาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ การรื้อฟื้นความคิดทางวิทยาศาสตร์ของพวกกรีกนั้นเห็นได้ชัดจากการจัดตั้ง Royal Society หรือราชบัณฑิตยสถานซึ่งเป็นสมาคมของนักวิทยาศาสตร์ขึ้นมา

บรรยากาศทางวรรณกรรม

ในระหว่างเวลา 10 ปีที่อังกฤษตกอยู่ภายใต้การปกครองระบบ Commonwealth นั้น วรรณกรรมทางโลกอาจกล่าวได้ว่าอยู่ในระหว่างการรอเวลา งานเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนา คำเทศน์ งานเขียนทางโลกนั้นมักมีต้นแบบมาตั้งแต่รัชสมัยของพระเจ้าเจมส์หรือพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 แต่ไม่มีการพยายามที่จะนำงานเขียนทั้งสองแบบนี้เข้ามารวมกัน กวีส่วนมากเป็นผู้สนับสนุนกษัตริย์ยกเว้นมิลตัน แต่ทุกคนก็ต้องการความสงบ ดังนั้น จึงพากันมองครอมเวลล์ว่าเป็นผู้เดียวที่สามารถพาประเทศชาติรอดพ้นจากความยุ่งเหยิงอันเกิดจากการแตกแยกกันของผู้สนับสนุนอิทธิพลต่าง ๆ

สมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์ (Restoration) นั้น ตั้งแต่เริ่มต้นก็เป็นการฟื้นฟูระบบเก่าทั้งในด้านกวีนิพนธ์และการละคร มีข้อเท็จจริง 3 ประการที่เห็นได้ชัดจากการศึกษาประวัติศาสตร์และวรรณคดีหลังปี ค.ศ. 1660

1. งานเขียนแบบ Satire หรือการเสียดสีได้มีพลังแรงกล้าขึ้น พวก Cavaliers ซึ่งถูกโค่นอำนาจได้แก้แค้นด้วยการแต่งเพลงและกลอนแบบเสียดสีผู้ที่ตนไม่พอใจ พวกที่ไม่นิยมกษัตริย์ก็ได้เขียนเสียดสีพระเจ้าชาร์ลส์และพระเจ้าเจมส์ไว้อย่างรุนแรงเหมือนกัน ผู้ที่ได้ยกระดับการเสียดสีให้เป็นกวีนิพนธ์ที่ยิ่งใหญ่ก็คือครายเด็น
2. แนวโน้มของยุคที่แล้วไม่เข้ากันกับรสนิยมของราชสำนักที่ตั้งขึ้นใหม่
3. วรรณกรรมใหม่ของยุคนั้นแม้จะลดหย่อนลงในด้านจิตใจหรือวิญญาณ แต่ก็มิได้หมายความว่าราชสำนักของชาร์ลส์ที่ 2 นั้นจะไร้เสียดซึ่งศีลธรรมหรือศาสนาโดยสิ้นเชิง ทั้งพระเจ้าชาร์ลส์และเจมส์นั้นในส่วนลึกเคารพศาสนาแม้ว่าจะเต็มไปด้วยราคจริตก็ตาม

บรรยากาศทางสติปัญญา

ศตวรรษที่ 17 นั้นแตกต่างจากสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) มาก แต่มันก็มีรากฐานมาจากสมัยนั้น ลักษณะบางประการของแรงผลักดันทางปัญญาในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา

ยังคงดำเนินต่อมาในศตวรรษที่ 17 ด้วย เช่น มนุษยนิยม (Humanism) ซึ่งเป็นการศึกษารวมชาติของมนุษย์ดังที่ปรากฏในความคิดและผลงานของเขาทั้งในอดีตและปัจจุบัน สำหรับนักมนุษยนิยมนั้นไม่มีข้อขัดแย้งระหว่างการเรียนและชีวิต การเรียนเป็นไปเพื่อการดำรงชีวิต เป็นการให้แนวทางแก่การกระทำของมนุษย์ ไม่มีความแตกต่างระหว่างอดีตและปัจจุบัน มนุษย์ยังคงเป็นมนุษย์อยู่เช่นเดิม ไม่ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ในกรุงโรมเมื่อสองพันปีมาแล้ว หรือ อยู่ในลอนดอนในสมัยนี้ ปัญหาต่าง ๆ ที่มนุษย์ต้องเผชิญจะเป็นอย่างเดียวกันไม่ว่าสภาวะแวดล้อมจะต่างกันเพียงใดก็ตาม

ในศตวรรษที่ 17 นั้น มีความสนใจในการศึกษาเล่าเรียนในตัวของมันเองโดยไม่ได้คำนึงถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนนั้น ความกระตือรือร้นนี้ทำให้มีการสำรวจความรู้สึกสำนึกของมนุษย์ขึ้น ตัวอย่างจะเห็นได้จากการละครของสมัยนี้ซึ่งเป็นการวิเคราะห์อารมณ์และปฏิกิริยาทางอารมณ์ของตัวละคร จนในที่สุดละครในสมัยพระเจ้าเจมส์ก็เลยเถิดไปเป็นการแสดงออกซึ่งความผันผวนทางอารมณ์เพื่อก่อให้เกิดความตื่นเต้นทางจิตวิทยา มีความสนใจในตัวละครแบบต่าง ๆ เกิดขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มมีวิวัฒนาการในการเขียนเรื่องความแบบไม่เป็นทางการเบา ๆ ซึ่งเริ่มจากฟรานซิส เบคอนเป็นต้นไป ความกระหายใคร่จะเข้าไปให้ถึงส่วนที่ลึกที่สุดของความรู้สึกสำนึกของมนุษย์นั้นมีลักษณะเป็นระบบมากขึ้นในงานเขียนเชิงจิตวิทยาของสมัยนี้ ลักษณะเด่นของงานเขียนแบบนี้คือพยายามที่จะให้ความหมายและจัดระบบของความคิดให้ออกมาในรูปของแผนภูมิที่ชัดเจน เบคอนนั้นพยายามที่จะสร้างเครื่องมือใหม่เพื่อจะแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์ การวิเคราะห์ของเขานั้นมีเป้าหมายที่ต้องใช้การสังเกตและการทดลองประกอบด้วย แนวความคิดของเบคอนทำให้เกิดการต่อต้านสถาบันและผู้มีอำนาจทั้งในด้านศาสนาและการเมือง การที่สมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาหรือฟื้นฟูการศึกษาแบบกรีกขึ้นมาทำให้สามารถตรวจสอบตำราทางปรัชญาและวิทยาศาสตร์ได้อย่างถี่ถ้วน ในเมื่อสมัยกลางได้แต่จดจำและอ้างอิงตำราเหล่านั้นโดยไม่รู้จะรู้อย่างแท้จริง ปัญหาสำคัญที่คนสมัยกลางขบคิดกันไม่ใช่เรื่องความรู้โดยทั่วไปหรือความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ แต่เป็นความรู้ที่มนุษย์มีเกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าและผลที่ความสัมพันธ์นั้นมีต่อความรู้สึกและการกระทำ แต่นักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่สนใจในโลกที่เราสามารถจับต้องมองเห็นได้ในตัวของมันเอง เขาจะสนใจการสังเกตและการทดลองมากกว่า แนวโน้มแบบนี้ได้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 และได้ประสบความสำเร็จในศตวรรษที่ 17

ลักษณะงานเขียนประเภทร้อยแก้ว

ศตวรรษที่ 17 ได้ประสบความสำเร็จในการพัฒนาวิธีการเขียนซึ่งสามารถดัดแปลงให้เข้ากับวัตถุประสงค์ต่าง ๆ และเข้ากับโอกาสงานได้ นั่นก็คือการเขียนแบบร้อยแก้ว นัก

มนุษยนิยมชาวอังกฤษชื่นชมกับงานเขียนแบบ grand style¹ ของซีเซโร (Cicero) มาก จึงพยายามเลียนแบบการเขียนของเขาเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งก็ย่อมไม่เหมือนกับภาษาละตินอย่างแน่นอน แต่สิ่งที่พวกเขามุ่งหวังคือความกระฉ่าง ความเป็นระเบียบและคล่องตัว ความสอดคล้องและความสง่างามอย่างมีแบบแผน เขาจึงหันไปศึกษาวิธีที่จะนำไปสู่เป้าหมายเหล่านี้ได้ ผลก็คือความสนใจในวาทศาสตร์ที่พุ่งขึ้นสูงสุดในตอนปลายศตวรรษที่ 16 กลไกทั้งหลายที่จะทำให้เกิดความรื่นหู เช่น การใช้คำซ้ำ การใช้ข้อความเทียบเคียง การใช้ข้อความตรงกันข้าม การให้ตัวอย่าง และการเปรียบเทียบแบบต่าง ๆ ถูกศึกษาอย่างละเอียด ผลที่ได้ก็ต่างกันไปแล้วแต่วัตถุประสงค์และความสามารถของผู้เขียนแต่ละคน ถ้าผู้ใดใช้กลไกเหล่านี้เป็นนักเขียนที่ไม่มีความสามารถนักก็จะทำให้ข้อเขียนของเขาดูไม่เป็นธรรมชาติได้

บรรยากาศแห่งการปฏิวัติของศตวรรษที่ 17 ทำให้มีการโจมตีแนวการเขียนแบบนี้ ผู้ที่เป็นผู้นำการโจมตีคือเบคอน ลัทธิแอนตี้ซีเซโรเห็นว่าร้อยแก้วสมัยโบราณนั้นเป็นเรื่องของความขัดแย้งกันระหว่างสำนวนโวหารสองแบบคือแบบพูดและแบบเรียงความ และภาษาศาสตร์โบราณนั้นก็แบ่งได้เป็น genus grande กับ genus humile พวกแอนตี้ซีเซโรเลือกแบบหลังเป็นแบบฉบับของพวกเขาโดยมีเซเนกา (Seneca) และแทคซิทัส (Tacitus) เป็นนักเขียนต้นแบบ เซเนกานั้นเขียนแบบห้วน ๆ สั้น ๆ ส่วนสำนวนของแทคซิทัสนั้นค่อนข้างจะตีความยาก ทั้งสองแบบนี้มารวมกันเข้าเป็นการเขียนแบบซับซ้อนซ่อนเงื่อนงำซึ่งเบคอนนิยมใช้แม้ว่าเขาเองจะเน้นความกระฉ่างชัดเจนอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเขาจะพยายามให้ข้อเขียนของเขาว่าง่ายสักเพียงใดนักเขียนในศตวรรษที่ 17 ก็ยังรักความยิ่งใหญ่โอ้อวดของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาอยู่ เขายังอดยกข้อความจากนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่มาอ้างไม่ได้ ผลที่เกิดขึ้นก็คืองานเขียนที่ดีที่สุดและเป็นแบบฉบับของศตวรรษที่ 17 มากที่สุดมักจะเปลี่ยนไปมาจากห้วนสั้นไปเป็นการเขียนแบบตามสบายทำให้เกิดพลังความยิ่งใหญ่และความสง่า เบคอนนั้นเห็นว่างานเขียนโคไซส์ำนวนแบบซีเซโรแล้ว เนื้อหาของงานนั้นจะต้องเป็นแบบบีบบังคับให้ผู้อ่านคล้อยตาม แต่ตัวเขาเองก็ชอบใช้คำจำกัดความหรือกฎเกณฑ์แห่งความประพฤติกี่เขียนเป็นประโยคสั้น ๆ ในงานเขียนของเขา การที่เบคอนเขียนสั้น ๆ และแจ่มกระฉ่างทำให้เขามีอิทธิพลมากต่อนักเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ซึ่งเห็นว่าสำนวนธรรมดา ๆ นั้นเป็นสำนวนโวหารที่เหมาะสมที่สุดในการเขียนเรื่องวิทยาศาสตร์ ในตอนปลายศตวรรษมีการยอมรับความคิดที่ว่าเรื่องทางวิทยาศาสตร์ก็ต้องเขียนเป็นสำนวนวิทยาศาสตร์ นั่นคือสำนวนที่เรียบง่ายกระฉ่างชัดและตรงไปตรงมาเพื่อให้เหมาะสมกับธรรมชาติของความจริงที่มันต้องการจะเผยแพร

1. การเขียนเรื่องที่เป็นการทำงานแบบง่าย ๆ หรือเอาจริงเอาจัง

นอกเหนือไปจากข้อเขียนที่เป็นวรรณคดีแล้วยังมีข้อเขียนที่ใช้กันในชีวิตประจำวันซึ่งเขียนขึ้นไม่ใช่เพื่อให้ผู้คงแก่เรียนที่รู้ภาษาละตินอ่าน แต่เพื่อให้คนทั่วไปที่รู้แต่เพียงภาษาอังกฤษได้มีความรู้เกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ข้อเขียนเหล่านี้ ใช้ภาษาอังกฤษง่าย ๆ ธรรมดา ตัวอย่างเช่นแบบสะกดตัว หนังสือสวดมนต์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามอิทธิพลหลาย ๆ อย่างนี้ก็มีส่วนร่วมในการพัฒนาร้อยแก้วของศตวรรษที่ 17 ให้ออกมาในรูปของ middle style ในงานเขียนของดราวด์เด็น ซึ่งเป็นจุดสุดยอดของความสำเร็จของร้อยแก้วในศตวรรษที่ 17

ลักษณะงานเขียนประเภทร้อยกรอง

ในการพิจารณารูปแบบและสำนวนโวหารของร้อยกรองในครั้งแรกของศตวรรษที่ 17 นั้น ต้องคำนึงถึงอิทธิพลของนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ 3 ท่าน คือ Spenser, Jonson และ Donne ด้วย กวีนิพนธ์ในศตวรรษที่ 17 นั้น จะอธิบายได้โดยใช้คุณลักษณะและตัวอย่างจากกวีทั้งสามที่กล่าวแล้ว

ดันน์และจอห์นสันซึ่งมีอายุน้อยกว่าสเปนเซอร์ทั้งคู่เห็นว่าศิลปะของสเปนเซอร์นั้นดูเป็นแบบผู้หญิง ในขณะที่งานของเขาทั้งสองเป็นชายเต็มตัว นั่นก็คือใช้สมองมากกว่าความรู้สึกสำหรับจอห์นสัน กวีนิพนธ์ทำหน้าที่พิเศษของมันโดยสร้างรูปแบบของประสบการณ์ขึ้นมาโดยใช้ตัวอย่างที่ง่าย รูปแบบของร้อยกรองอันกระจำจรัสที่มีอยู่แล้วเป็นเครื่องแสดงตัวอย่างของประสบการณ์นั้น ในงานของดันน์ซึ่งได้รับอิทธิพลทางความคิดทางอภิปรัชญาจากพวกคริสเตียนสมัยกลาง ตรรกวิทยาและการคิดแบบมีระบบมีน้ำหนักมาก จอห์นสันและดันน์จะคล้ายคลึงกันมากถ้าสารัตถะของเขาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการโต้แย้งทางศีลธรรมจรรยาโดยตรงและดันน์แบบของเขาคือการเสียดสีแบบโรมัน

สเปนเซอร์ กวีนิพนธ์หลายชนิดมีที่มาจากสเปนเซอร์ แบบแรกก็คือการเล่าเรื่องเชิงปรัชญาหรือศาสนาซึ่งอาจเป็นในรูปของนิยายเปรียบเทียบเชิงปรัชญา ประวัติศาสตร์ของศาสนาหรือเรื่องจากพระคัมภีร์ซึ่งเน้นตัวบุคคลมากกว่าเนื้อเรื่อง แบบที่สองเป็นพวก pastoral eclogues หรือ บทกวีสั้น ๆ เกี่ยวกับชีวิตชนบทซึ่งส่วนใหญ่เป็นแบบเปรียบเทียบในรูปของเพลง ตัวอย่างสำคัญที่สุดก็คือ pastoral elegy ซึ่งเป็นบทเพลงที่แสดงความเศร้าโศกเสียใจในการตายของพวกเขาเลี้ยงแกะ แบบที่สามก็คือการแสดงความชื่นชมกับประเทศอังกฤษรวมทั้งตำนานและนิยายปรัมปราต่าง ๆ เกี่ยวกับประเทศนี้ ในความเห็นของสเปนเซอร์ ศิลปะแสดงออกซึ่งความจริงของจักรวาลโดยใช้ความงามเป็นเครื่องตกแต่งความคิด

จอห์นสัน เป็นผู้สร้างรูปแบบของร้อยกรองเหมือนกัน แต่คนละแนวกับสเปนเซอร์ เขาหันหลังให้กับรูปแบบของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาโดยดัดแปลงรูปแบบคลาสสิกมาใช้กับภาษา

สมัยใหม่ รูปแบบที่เขาเลือกใช้นั้นมีมาแต่โบราณและเคยถูกนำมาใช้เพื่อชมเชยหรือติเตียนคน
ดีหรือคนเลว เพื่อวิจารณ์และบรรยายวิถีทางของสังคม รูปแบบที่ว่ามีได้แก่ epigram ซึ่งเป็น
บทกวีสั้น ๆ เกี่ยวกับความคิดหรือเหตุการณ์อย่างเดียวกันมักจะเป็นการเสียดสี และลงท้ายด้วยการ
หักมุมความคิดอย่างเฉียบแหลม epistle ซึ่งเป็นบทประพันธ์ในรูปของจดหมายนั้นเป็นรูปแบบ
ที่เขาชอบใช้มาก ode ซึ่งเป็นบทกวีที่แสดงความรู้สึกอันสูงส่งของผู้ประพันธ์นั้นก็นิยมในเรื่อง
ข้อความที่แสดงศีลธรรมจรรยา เพื่อการเขียน epigram และ epistle เขาได้พัฒนา couplet ซึ่ง
ในที่สุดจะกลายเป็นแบบร้อยกรองของ Pope และ Dryden ขึ้นมา จอนสันเป็นผู้ชำนาญใน
การแสดงออกซึ่งความเศร้าโศกอย่างสั้น ๆ แต่รุนแรงและนุ่มนวลที่มีต่ออะไรบางอย่างซึ่งสวย
สดงดงามอันได้ตายจากไป เขาไม่ค่อยใช้คุณศัพท์มากนัก การเลือกใช้ถ้อยคำของจอนสันเป็น
แบบคำพูดอย่างธรรมดาซึ่งค่อนข้างเป็นการเป็นงานและเต็มไปด้วยคำที่มีความหมายที่ใช้ใน
ภาษาละตินเพราะคำภาษาอังกฤษไม่กว้างพอที่จะให้ความหมายที่เขาต้องการได้ จอนสันชอบ
ใช้เทพนิยายหรือตำนานกรีกและโรมันเพื่อแสดงออกซึ่งรูปแบบของประสบการณ์ของมนุษย์
เขาใช้นิยายเหล่านี้เพื่อแสดงการเปรียบเทียบ ไม่ใช่ใช้เพื่อเป็นเครื่องตกแต่งแบบสเปนเซอร์

คัมภีร์ หันหลังให้กับเทพเจ้าทั้งหลายทั้งปวง เช่นเดียวกับจอนสันเขาโน้มงานของพวก
นักเขียนประเภทเสียดสีของกรีกและโรมันว่ามีความเป็นจริง แต่ตัวเขาเองชอบประชดประชัน
และขี้สงสัย คัมภีร์ เขาจึงมีความสนใจในปรัชญา เทวศาสตร์และสัญลักษณ์ของสมัยกลาง ภาษา
กรีกของเขาเข้มข้นกว่าภาษาร้อยแก้ว แต่ก็พยายามให้ความหมายที่ตรงไปตรงมาเท่าที่จะทำได้ ค่อน-
ข้างจะเป็นภาษาพูดในถ้อยคำและโครงสร้างของประโยคซึ่งสะท้อนให้เห็นการเคลื่อนไหวของ
ความคิด ภาพพจน์ที่เขาใช้มักจะเป็นสัญลักษณ์ทางตรรกวิทยาและอภิปรัชญา ซึ่งถ้าเอามา
วิเคราะห์แล้วจะทำให้ความหมายของประสบการณ์และความคิดกระฉ่างขึ้น สัญลักษณ์เหล่านี้
ส่วนใหญ่เป็นสัญลักษณ์ของสมัยกลางและมีความสัมพันธ์กับความคิดที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกสร้างขึ้น
และมีความรู้สึกเป็นสิ่งที่เทียบเคียงได้กับข้อเท็จจริงและความสัมพันธ์ในโลกแห่งความคิด ในงาน
ประพันธ์ชิ้นหลัง ๆ ของเขานั้นความคิดที่สำคัญก็คือความคิดที่ว่ามนุษย์เป็นโลกเล็กซึ่งสะท้อน
ให้เห็นโลกใหญ่ในร่างกายและจิตใจ เหตุการณ์ทุกอย่างในพระคัมภีร์เก่าเป็นการเกริ่นเหตุการณ์ใน
พระคัมภีร์ใหม่เหมือนอย่างโลกที่เราเห็นได้บอกให้เราไปถึงโลกที่เรามองเห็นไม่ได้ สำหรับคัมภีร์
และสมัยของเขาสัญลักษณ์ต่าง ๆ ทำหน้าที่ให้ความหมายแก่ความพยายามของมนุษย์แต่ละคน
ที่จะหาที่ของตนในระบบแห่งการดำรงชีวิตและเพื่อที่จะวัดความเป็นจริงของระบบเหล่านี้โดย
ประสบการณ์ของเขา ทั้งในการเทศน์และในด้านกวีนิพนธ์ มีการแสดงออกที่เด่นชัดก็คือการใช้
paradox หรือข้อความที่ตรงกันข้ามกับความเห็นโดยทั่วไป

Baroque และ Marinism

ศัพท์สองคำที่ใช้กับนักเขียนในศตวรรษที่ 17 อันสะท้อนให้เห็นอิทธิพลของยุโรปก็คือ คำว่า baroque และ Marinism

คำว่า baroque นั้นมีความหมาย 3 ประการด้วยกันดังนี้คือ

1. เกี่ยวกับรูปแบบ ในด้านศิลปะ สถาปัตยกรรมและจิตรกรรมหมายถึงการใช้เส้นโค้ง และเส้นคลื่นเป็นจำนวนมากทั้งภายนอกและภายในเพื่อแสดงออกซึ่งความเกี่ยวพันและการต่อสู้ของความรู้สึก

2. เกี่ยวกับเนื้อหา การกระทำและความรู้สึกนึกคิดของไครสต์และสาวกของพระองค์ถูกหยิบยกมาพิจารณาอย่างละเอียดเพื่อปลุกความรู้สึกสำนึกในความเป็นมนุษย์ของเรา ความงามของสิ่งของอันเกิดจากประสาทสัมผัสเป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องทำความเข้าใจและเปลี่ยนมันไปเป็นความหมายที่จะลบเลือนการแสวงหาความสุขทางกายได้ เพลงสวดทั้งหลายถูกนำมาตีความเปรียบเทียบ โดยแสดงให้เห็นความรักแห่งสวรรค์ด้วยการใช้สัญลักษณ์ของความรักแห่งโลกแทน

3. เกี่ยวกับเครื่องประดับที่เป็นศิลปะ แต่ก็เกี่ยวพันกับความหมายทั้งสองที่กล่าวมาแล้ว คราต่าง ๆ ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นตัวแทนความหรูหราและฐานะของเจ้าของ มันกลายเป็นเครื่องประดับที่ใช้ในขบวนแห่ทั่ว ๆ ไป ส่วนใหญ่จะเป็นเส้นโค้งอยู่ในกรอบโค้งซึ่งมีลวดลายขดไปมา ในด้านการเขียนพวกเจซุอิต¹ พัฒนาคำเปรียบเทียบที่หลักแหลมขึ้นมา

คำว่า Marinism ในด้านการเขียนได้มาจากชื่อของ Giovanni Baptista Marini กวีชาวอิตาลี ซึ่งสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกทางใจและความรู้สึกทางกายได้อย่างยอดเยี่ยม เขาชอบบรรยายธรรมชาติอย่างละเอียดละออ และสามารถบรรยายความรู้สึกอย่างหนึ่งโดยใช้ความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งได้ นอกจากนั้นยังสามารถเขียนเสียงร้องเพลงและเสียงเครื่องดนตรี โดยการใช้อักษรคำบรรยายได้ กวีผู้ได้รับอิทธิพลจาก Marini มากก็คือ Crashaw

Waller และ Denham เป็นผู้ริเริ่มกวีนิพนธ์แบบใหม่ ในปี ค.ศ. 1640 สวรรค์ของกวีนิพนธ์แบบนี้มุ่งไปทางด้านสังคมและการวิจารณ์ หรือไม่ก็เป็นการเฉลิมฉลองเหตุการณ์สำคัญ ๆ หรือเกี่ยวกับการครุ่นคิด พวกเขาเอาความหลักแหลมของพวกอภิปรายมาประยุกต์เข้ากับอุดมการณ์ใหม่ นั่นคือความคิดง่าย ๆ ความเด็ดเดี่ยวของอารมณ์และความกระฉ่าง ร้อยกรองแบบนี้กลายมาเป็น heroic couplet ที่เรียกกันภายหลัง ซึ่งมีสัมผัสที่เรียกว่า masculine rhyme² เน้นคำที่สำคัญ มีการหยุดที่ท้ายบรรทัดและจังหวะหยุดที่นานขึ้นที่ตรงท้ายของ couplet

1. พระนิกายหนึ่งในคริสตศาสนา

2. มีสัมผัสระหว่างบรรทัด จบลงด้วยพยางค์ที่เน้นเสียงหนัก

กวีและนักเขียนผู้มีอิทธิพล

กวีส่วนมากในศตวรรษที่ 17 เป็นผู้ที่อยู่ในสังคมในฐานะนักธุรกิจ นักวิทยาศาสตร์ ทหาร นักเดินเรือและนักการเมือง การเรียนการเขียนโคลงกลอนเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาของพวกเขา ดังนั้น กวีนิพนธ์จำนวนมากจึงไม่ได้เกิดจากแรงคล้อยหรือความรู้สึกที่แท้จริง แต่เป็นเพียงสิ่งซึ่งสุภาพบุรุษพึงกระทำเพื่อพิสูจน์ว่าตนเป็นสุภาพบุรุษเท่านั้น

เบคอน ทำให้วิทยาศาสตร์มีคุณค่าขึ้นในสายตาของปวงชน เขาเป็นคนแรกในอังกฤษซึ่งวิเคราะห์และอธิบายวิธีการและกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ด้วยภาษาซึ่งง่ายและตรงไปตรงมาจนกระทั่งคนทั่ว ๆ ไปก็สามารถเข้าใจได้

จอห์น คัมน์ สำนึกถึงความสำคัญของวิทยาศาสตร์แต่การอบรมของเขาเป็นไปในแบบปรัชญาสมัยเก่า สำหรับคัมน์ปัญหาหลักเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษย์คือความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า เขามุ่งความสนใจไปที่ความรู้สึกนึกอันอยู่ในสัจของมนุษย์

ธอมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) นั้นเป็นนักวัตถุนิยม เขาพยายามอธิบายความคิดในรูปของการเคลื่อนไหวของสสาร ความคิดของมนุษย์มีที่มาจากวัตถุภายนอก และความคิดเหล่านี้จะกลายเป็นต้นกำเนิดของความอยากและความกลัวซึ่งเป็นตัวการให้ เกิดการกระทำของมนุษย์ขึ้น ฮอบส์พยายามจะอธิบายจักรวาลโดยใช้คณิตศาสตร์เป็นเครื่องมือ ในด้านการเมืองนั้นฮอบส์สนับสนุนให้อาณาจักรมีอำนาจโดยเด็ดขาด (state absolutism) เพราะเขาไม่สามารถหาทางสายกลางระหว่างความยุ่งเหยิงที่จะเกิดจากการแข่งดีกันระหว่างผลประโยชน์ของแต่ละบุคคลกับการปกครองโดยอาณาจักรที่มีกฎหมายเป็นเครื่องคุ้มครองให้เกิดความมีระเบียบอันเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยให้บุคคลมีชีวิตระออยู่ได้

กวีอภิปรัชญาคนสำคัญ ๆ อาจเรียกได้ว่าเป็นสุภาพบุรุษนักกวี คนเหล่านี้มีความสำคัญขึ้นมาโดยไม่ได้อาศัยกวีนิพนธ์ที่เขาแต่ง จะเห็นจากประวัติของพวกเขาก็เต็มไปด้วยการทำสงคราม การถูกจองจำ ยศฐานบรรดาศักดิ์ ความตาย เช่น มาร์โลว์ถูกฆ่าตายในการวิวาทเกี่ยวกับการเมือง เป็น จอนสันฆ่าเพื่อนร่วมงาน และเหนือสิ่งอื่นใดคือกิจกรรมที่กระทำเพื่อศาสนา กวีนิพนธ์เป็นเพียงงานอดิเรกเท่านั้น แต่กระนั้นมันก็ยังเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกในรูปแบบที่ดีที่สุดของพวกเขาในเวลาฉบับนั้น

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฐานะทางสังคมของกวี ที่พอจะสรุปได้มีดังนี้คือ

1. กวีที่ดีนั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ในระดับไหนของสังคม เพราะสังคมที่เจริญแล้วอ่านกวีนิพนธ์ด้วยความกระตือรือร้นและรู้จักเลือก

2. การพิมพ์บทกวีเป็นการเสียดหรือเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ผู้ประพันธ์อาจจะไม่ยินยอมให้พิมพ์หรือบางครั้งอาจจะไม่ได้รับคำตอบแทนเป็นจำนวนมากนัก รายได้ไปตกอยู่ที่โรงละครเสียส่วนมาก กวีนิพนธ์ส่วนใหญ่แพร่หลายในรูปของต้นฉบับที่เขียนด้วยมือ กวีที่ไม่มีรายได้ส่วนตัวหวังจะได้รับการอุปถัมภ์จากพวกขุนนางมากกว่าที่จะหารายได้จากการเขียน
3. หากว่างงานของกวีผู้ใดเด่นมากก็จะเป็นที่ยอมรับอย่างรวดเร็ว กวีจะอ่านงานของกวีอื่น ๆ เพื่อเสาะหาแนวความคิดหรือรูปแบบใหม่ ๆ
4. กวีชาวลอนดอนคนสำคัญ ๆ มักจะรู้จักกันเป็นอย่างดีเพราะลอนดอนนั้นมีขนาดไม่กว้างใหญ่นัก และมีเพียงไม่กี่คนในบรรดาชาวเมืองประมาณ 3 แสนคนที่สามารถอ่านออกเขียนได้ จึงไม่น่าประหลาดใจที่จะมีการติดต่อกันแก่กันระหว่างกวีต่าง ๆ หรือระหว่างวงการวรรณศิลป์กับราชสำนัก

ธรรมเนียมนิยมในกวีนิพนธ์

ก. รูปแบบ (Verse Form)

บทกวีสั้น ๆ เป็นที่นิยมกันมากในยุคนี้ ที่แพร่หลายที่สุดก็คือพวกเพลงหรือบทกวีที่ได้มาจากเพลงและ sonnet หรือโคลง 14 บรรทัด ในกวีอภิปรายยุคหลัง ๆ sonnet เสื่อมความนิยมลงและ couplet ที่มี 8 พยางค์ได้เข้ามาแทนที่

1. **song** เป็นรูปแบบของกวีนิพนธ์ที่เป็นที่นิยมมากในสมัยพระนางอลิซาเบธ โดยเฉพาะในวงการละคร การเขียนบทกวีในรูปของเพลงบังคับให้กวีเขียนตรงไปตรงมาและไม่ใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน กวีอภิปรายไม่มีใครใช้เพลงในการแต่งบทกวี เพราะสิ่งที่เขาต้องการจะบรรยายนั้นซับซ้อนจะมีบ้างก็แต่ในงานของดันน์เท่านั้น

2. **lyric poem** ในรูปของ stanza ดันน์และจอห์นสันเป็นผู้ทำให้โคลงแบบนี้แพร่หลาย โดยใช้จังหวะที่มีระเบียบและแคล่วคล่อง

3. **sonnet** ในสมัยพระนางอลิซาเบธนั้น รูปแบบนี้ได้ถูกนำไปใช้เพื่อแสดงความรู้สึกที่มีต่อคนรักหรือผู้มีอุปถัมภ์ ผู้ที่แต่ง sonnet ได้ดีที่สุดก็คือเชคสเปียร์ แต่กวีส่วนมากฝีมือยังไม่เข้าขั้นทำให้ sonnet ดูไม่เป็นธรรมชาติ การใช้ความคิดและภาพพจน์ก็ซ้ำ ๆ ซาก ๆ บทกวีว่าด้วยความรักของดันน์ส่วนมากจึงเป็นการแสดงปฏิกริยาต่อต้านการเขียน sonnet แบบไม่ได้เรื่องนี้ และเมื่อดันน์เองใช้ sonnet เป็นรูปแบบในการเขียน **Holy Sonnets** ของเขา เขาก็เขียนอย่างตรงไปตรงมาง่าย ๆ ซึ่งเป็นการปฏิรูป-sonnet เสียใหม่

ข. สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง (First Person Pronoun)

ในบทกวีสมัยพระนางอลิซาเบ็ธมีการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา หลังสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์แล้ว วรรณคดีหันกลับมาสู่สังคม กวีมักไม่ใคร่ใช้คำว่า "I" คำนี้กลับมาใช้กันใหม่ในบทกวีของพวกกวีโรแมนติก คำว่า "I" ในเพลงนั้นเป็นธรรมเนียมนิยมไม่ได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริง แต่เมื่อกวีสมัยปัจจุบันใช้คำว่า "I" ก็หมายความว่าเขากำลังเขียนข้อความที่เป็นเรื่องส่วนตัวจริงๆ เนื่องจาก lyric poetry¹ ในสมัยศตวรรษที่ 17 นั้น มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเพลง ดังนั้นความหมายของคำว่า "I" จึงค่อนข้างกำกวม มันอาจจะแสดงความจริงใจแบบ "I" ในสมัยปัจจุบัน หรือ เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมนิยมแบบ "I" ในเพลงก็ได้

ค. ปฏิภาณ (Wit)

คำนี้ใกล้เคียงกับ wissen ในภาษาเยอรมันซึ่งแปลว่า know และกับคำว่า wise และ wisdom ดังนั้น wit จึงแปลได้ว่า awareness หรือความสำนึก ซึ่งอาจจะขยายออกไปได้เป็นความเฉลียวฉลาดสติปัญญา การนำวิชาความรู้ไปประยุกต์ได้อย่างดี สำหรับกวีสมัยพระนางอลิซาเบ็ธ คำนี้ใช้กับการสนทนาหรือการเขียน และมีความหมายเทียบเท่ากับจินตนาการหรือความเชี่ยวชาญ ในการที่จะเป็นนักเขียนที่ witty นั้น บุคคลนั้นจะต้องมีสมองและแสดงออกให้เห็นซึ่งความเฉลียวฉลาดของเขา ไม่มีการถามว่าความรู้สึกของเขาจริงจังแค่ไหนหากความรู้สึกนั้นถูกสร้างขึ้นมาอย่างดีในบทกวี ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ "To His Coy Mistress" ของ Marvell ซึ่งใช้ theme "Carpe Diem" (let us love now, for tomorrow we die หรือ enjoy the present day) ซึ่งคงจะไม่ได้เขียนเพื่อหญิงสาวคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะ เป็นเพียงแต่แสดงให้เห็น wit ตามธรรมเนียมนิยมเท่านั้น

ง. ความรักแบบราชสำนัก (Courtly Love)

โคลงรักของสมัยพระนางอลิซาเบ็ธนั้นมีลักษณะที่คล้ายกับธรรมเนียมนิยมเกี่ยวกับความรักแบบราชสำนักของสมัยกลาง เป็นทัศนคติหรือแนวนิยมเกี่ยวกับความรักซึ่งเป็นเรื่องของวรรณคดีมากกว่าชีวิต ตามนัยนี้ ความรักจะเป็นแบบพลาโตนิค หรือ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องสูงส่ง มีแบบแผน เป็นเรื่องต่างหากจากการแต่งงาน โคลงรักของต้นนี้ไม่ได้เป็นไปในทำนองนี้ แต่เราต้องไม่ลืมว่าธรรมเนียมนิยมของโคลงรักสมัยกลางนั้นถือว่าการกล่าวถึงผู้รักหรือหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาคือสิ่งพึงกระทำ ดังนั้น จึงเป็นธรรมดาที่ชีวิตของกวีกับงานของเขาจะแตกต่างกัน บทกวีของต้นนี้บางครั้งอาจจะหรือหาบ้างซึ่งอาจจะไม่มีเค้าความจริงเลยในชีวิตส่วนตัวของเขา

1. กวีนิพนธ์ที่ไม่ได้เล่าเรื่องแค่แสดงออกซึ่งความรู้สึกของผู้นั่ง

แนวความคิดใหม่ ๆ

การเดินทางและการสำรวจในสมัยพระนางอลิซาเบธนอกจากจะเป็นบ่อเกิดของนิยายต่าง ๆ แล้วยังช่วยเปิดโลกใหม่ให้แก่มนุษย์ด้วย การพิสูจน์ว่าโลกกลมเป็นความคิดใหม่ที่จะต้องเข้าใจถึง ยิ่งไปกว่านั้นกาลิเลโอยังแสดงให้เห็นว่าโลกไม่ใช่ศูนย์กลางของทุกสิ่ง เป็นแค่เพียงหนึ่งในบรรดาบริวารที่หมุนรอบดวงอาทิตย์เท่านั้น ความรู้ใหม่ ๆ เหล่านี้ นำขึ้นเด่นในขณะเดียวกันก็น่าสะทึงกลัวเพราะมันทำให้ความเชื่อเก่า ๆ สั่นคลอน มนุษย์เกิดความไม่แน่ใจในฐานะความเป็นอยู่ของตนเสียแล้ว งานของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาในยุโรปในศตวรรษที่ 16 เป็นไปในเชิงยกย่องความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ เป็นการตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อที่เคยยึดถือกันมาแต่ดั้งเดิม ทำให้บางครั้งดูเหมือนเป็นการมองโลกในแง่ร้าย ภาวะสงครามในยุโรปและในอังกฤษทำให้เกิดการแตกแยกแบ่งออกเป็นหลายฝ่าย ในศตวรรษที่ 17 ดูเหมือนว่าศาสนาและการเมืองจะแยกกันไม่ออก มนุษย์นั้นมีความศรัทธาในศาสนาตลอดมาเท่าที่เขาสมาารถเชื่อถือคำของพวกพระและมีความกลัวเกรงอำนาจแห่งสวรรค์อย่างแท้จริง ในสมัยของเชคสเปียร์และตันน์มีความคิดเกิดขึ้นใหม่ที่ว่าศาสนาที่แท้จริงนั้นขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคล ยิ่งกว่านั้นยังมีความไม่เชื่อถือพระเจ้าเกิดขึ้นแม้ว่าอาจจะไม่แสดงออกมาอย่างเปิดเผย หลาย ๆ คนมีความรู้สึกค่อนข้างจะสมัยใหม่ในการที่มีความรู้สึกทางศาสนาอย่างรุนแรงโดยที่ไม่แน่ใจว่าพระหรือวัดจะให้ความจริงแก่เขาได้ ในบรรดานักเขียนของสมัยนี้ จะเห็นได้ว่าความเชื่อของพวกเขาเปลี่ยนไปมาจากนิกายหนึ่งไปสู่นิกายหนึ่ง หรือ จากความส่ำมะเลเทเมาไปเป็นความศรัทธาในศาสนา

คำถาม

1. สภาพะทางการเมือง เศรษฐกิจ และศาสนาในศตวรรษที่ 17 มีอิทธิพลต่อวรรณคดีอังกฤษอย่างไร
2. บรรยายภาพทางวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 เป็นเช่นไร
3. บรรยายภาพทางสติปัญญาของศตวรรษที่ 17 เน้นทางด้านใด
4. งานเขียนประเภทร้อยแก้วของศตวรรษที่ 17 มีลักษณะเช่นไร
5. นักเขียนที่มีอิทธิพลต่อร้อยกรองของศตวรรษที่ 17 มีใครบ้าง และมีอิทธิพลทางด้านใด
6. อธิบายคำว่า Baroque และ Marinism
7. ฐานะทางสังคมของกวีในศตวรรษที่ 17 เป็นเช่นไร
8. ธรรมเนียมนิยมในกวีนิพนธ์ของศตวรรษที่ 17 เป็นเช่นไร
9. แนวความคิดใหม่ที่มีผลอย่างไรต่อคนในศตวรรษที่ 17

นักเขียนสมัยเชื่อมต่อ Transitional Authors

มีนักเขียนหลายคนซึ่งถือกำเนิดในศตวรรษที่ 16 และได้มีชีวิตต่อมาถึงศตวรรษที่ 17 ดังนั้นผลงานของเขาเหล่านี้จึงมีลักษณะที่คาบเกี่ยวกันอยู่ระหว่างสองศตวรรษนี้ จะจัดให้อยู่ในสมัยใดสมัยหนึ่งก็จะไม่เป็นการเหมาะสมนัก จึงน่าจะเรียกได้ว่าเป็นนักเขียนสมัยเชื่อมต่อ นักเขียนหรือกวีที่สำคัญซึ่งจัดอยู่ในประเภทนี้ก็คือ ฟรานซิส เบคอน และ เบ็น จอนสัน

Francis Bacon (1561 — 1626)

ชีวิต

เบคอนเกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1561 ในตระกูลขุนนาง ได้เข้าศึกษาใน Trinity College, Cambridge ในปี 1573 สามปีหลังจากนั้นได้เริ่มศึกษาวิชากฎหมายที่ Gray's Inn เขาได้ร่วมอยู่ในคณะทูตฝรั่งเศส และอยู่ในประเทศนั้นจนบิดาเสียชีวิตลงเมื่อปี 1579 ในปี 1584 เขาได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภา เขาไม่ได้รับการสนับสนุนมากนักในรัชสมัยของพระนางอลิซาเบธ เมื่อพระเจ้าเจมส์ขึ้นครองราชย์ เบคอนก็มีความหวังเกิดขึ้นใหม่ เขาได้แต่งเรื่อง **The Advancement of Learning (1605)** ถวายพระเจ้าเจมส์เพื่อขอลูกขอความช่วยเหลือทางด้านวิทยาศาสตร์ ตำแหน่งหน้าที่ของเขาก็ก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดเขาได้เป็น Viscount St. Albans ในปี 1621 แต่แล้วเขาก็ถูกกล่าวหาว่ารับสินบนและถูกถอดจากตำแหน่ง เบคอนใช้เวลา 5 ปีที่เหลือในการแต่งหนังสือโดยการปลีกตัวออกไปอยู่ตามลำพัง เขาเสียชีวิตลงในวันอีสเตอร์ของปี 1626

งาน

งานเขียนส่วนมากของเขาตีพิมพ์หลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับเบคอนก็คือการที่เขามีความสนใจในหลาย ๆ สิ่ง และบุคลิกที่มีหลายด้านของเขา เขาดำเนินชีวิตแบบเดียวกับเพื่อนร่วมสมัยของเขา กล่าวคือ เชื่อในเรื่องของการทำให้ตัวเองก้าวหน้าไปข้างหน้าในชีวิต แต่ในขณะเดียวกันเขาก็แสวงหาคำแนะนำที่เพื่อที่จะทำให้ปรัชญาแนวใหม่ของเขาตีบทหน้าไปได้ ปรัชญาแนวใหม่หรือ *novum organum*¹ ที่เขาค้นคิดขึ้นจะเข้ามาแทนที่ระบบอริสโตเติล และให้อำนาจแก่มนุษย์ในการที่จะควบคุมพลังต่าง ๆ ในโลก เขาพยายามที่จะขจัดความคิดเก่า ๆ ล้าสมัยที่ยังยึดถือเป็นแบบฉบับกันมา

ลีลาการเขียน **Essays** ของเบคอนนั้นเป็นการละทิ้งแนวการเขียนที่เป็นพิธีรีตองของสมัยพระนางอลิซาเบธ เป็นการแสดงออกซึ่งการเคลื่อนไหวของความคิดในขณะที่ยังเผชิญกับปัญหาอันใดอันหนึ่ง ในด้านเนื้อหา **Essays** เป็นความพยายามที่เบคอนจะทำให้ช่องว่างในความรู้ของมนุษย์เต็มขึ้นมา เขาศึกษาธรรมชาติของมนุษย์ในขณะที่อยู่คนเดียวโดด ๆ และในสังคมด้วย เขาเขียนถึงสิ่งที่มนุษย์ทำไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ควรจะทำ

Bacon ได้ชื่อว่าเป็น the Father of the English Essay ท่วงทำนองการเขียนของเขาเป็นแบบสั้น ๆ มีข้อความกะทัดรัดได้ความชัดเจนอยู่ในตัวไม่ยืดเยื้อเยิ่นเย้อ บางครั้งเหมือนกับเป็นการ

1. เครื่องมือใหม่สำหรับการสอบถามเชิงวิทยาศาสตร์

นำเอาสุภาษิตมาเรียงกันเข้า เขามักเขียนข้อความแล้วอธิบายข้อความนั้นด้วยตัวอย่างที่มองเห็นได้
อย่างชัดเจนเป็นการขยายความ ศัพท์ที่ใช้เป็นคำธรรมดาไม่ยากอะไรนัก เขามักเขียนเกี่ยวกับเรื่อง
ต่าง ๆ กันไป เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี ความประพฤติในทางสังคม หรือเรื่องต่าง ๆ ที่จะ
เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน งานของเขาส่วนมากเขียนไปในทำนองสั่งสอนหรือแนะนำให้ผู้อ่านประพฤติ
ปฏิบัติตาม จะเห็นว่าข้อเขียนของเขาส่วนใหญ่ยังนำมาใช้การได้ดีในสังคมปัจจุบันของเรา

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างงานประเภทความเรียงของเบคอนที่น่าสนใจศึกษา
Of Studies : เริ่มด้วยการให้คำจำกัดความของคำว่า studies ประโยชน์ของมันว่านำไปใช้ในด้านใด
ได้บ้างและเมื่อไร จากนั้นก็พูดถึงเรื่องการอ่านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ studies ว่าเหมือนกับการกิน
อาหาร แล้วจึงต่อไปพูดถึงว่าการเรียนวิชาแต่ละอย่างนั้นให้ประโยชน์โดยเฉพาะอย่างไรบ้าง

FRANCIS BACON

Of Studies

STUDIES serve for delight, for ornament, and for ability. Their chief use for delight, is in privateness and retiring; for ornament, is in discourse; and for ability, is in the judgement and disposition of business; for expert men can execute, and perhaps judge of particulars, one by one: but the general counsels, and the plots and marshalling of affairs come best from those that are learned. To spend too much time in studies, is sloth; to use them too much for ornament, is affectation; to make judgement wholly by their rules, is the humour of a scholar: they perfect nature, and are perfected by experience: for natural abilities are like natural plants, that need pruning by study; and studies themselves do give forth directions too much at large, except they be bounded in by experience. Crafty men contemn studies, simple men admire them, and wise men use them; for they teach not their own use; but that is a wisdom without them and above them, won by observation. Read not to contradict and confute, nor to believe and take for granted nor to find talk and discourse, but to weigh and consider. Some books are to be tasted, others to be swallowed, and some few to be chewed and digested; that is, some books are to be read only in parts; others to be read but not curiously; and some few to be read wholly, and with diligence and attention. Some books also may be read by deputy, and extracts made of them by others; but that would be only in the less important arguments and the meaner sort of books; else distilled books are, like common distilled waters, flashy things. Reading maketh a full man; conference a ready man; and writing an exact man; and, therefore, if a man write little, he had need have a great memory; if he confer little, he had need have a present wit; and if he read little, he had need have much cunning, to seem to know that he doth not. Histories make men wise; poets, witty; mathematics, subtle; natural philosophy, deep; moral, grave; logic and rhetoric, able to contend: Abeunt studia in mores; nay, there is no stand or impediment in the wit, but may be wrought out by fit studies: like as diseases of the body may have appropriate exercises: bowling is good for the stone and reins, shooting for the lungs and breast, gentle walking for the stomach, riding for the head and the like; so if a man's wit be wandering, let him study the mathematics; for in demonstrations, if his wit be called away never so little, he must begin again: if his wit be not apt to distinguish or find difference, let him study the schoolmen; for they are Cymini sectores.¹ If he be not apt to beat over matters, and to call up one thing to prove and illustrate another, let him study the lawyers' cases: so every defect of the mind may have a special receipt.

1. ผู้ที่ขอบแบ่งขอยอะไวจนละเหี้ยดยิบ

Of Ambition : ambition นั้น ในตัวของมันเองไม่ทั้งดีและเลว มันจะดีถ้าไม่มีอะไรขวางหน้า ไม่เป็นการสมควรที่จะใช้คนทะเยอทะยานในการทำงานทั่วไปยกเว้นในกรณีจำเป็นเช่นการศึกสงคราม ซึ่งต้องอาศัยผู้นำที่ดี ถ้าคนทะเยอทะยานเป็นคนมีกำนิดต่ำต่อยจะเป็นอันตรายน้อยกว่าคนที่มีกำนิดสูงส่ง ผู้ปกครองประเทศควรใช้คนพวกนี้เป็นเหมือนน้ำหนักที่ใช้ถ่วงเรือ พยายามไม่ปฏิบัติตนให้สม่าเสมอเพื่อที่พวกเขาจะได้แก่งใจไม่ถูก

คนทะเยอทะยานนั้นมี 2 แบบ ด้วยกัน แบบแรกต้องการเป็นใหญ่ในเรื่องใหญ่ ๆ แบบหลังต้องการมีส่วนในทุกเรื่อง แบบหลังนี้อันตรายมากเพราะทำให้เกิดความยุ่งเหยิงในทุกวงการ เกียรติยศชื่อเสียงนั้นขึ้นอยู่กับ 3 สิ่ง คือ โอกาส คนรู้จัก และ โชคของแต่ละคนเอง

Of Ambition

AMBITION is like choler; which is an humour that maketh men active, earnest, full of alacrity, and stirring, if it be not stopped. But if it be stopped, and cannot have his way, it becometh adust, and thereby malign and venomous. So ambitious men, if they find the way open for their rising, and still get forward, they are rather busy than dangerous; but if they be checked in their desires, they become secretly discontent, and look upon men and matters with an evil eye, and are best pleased when things go backward; which is the worst property in a servant of a prince or state. Therefore it is good for princes, if they use ambitious men, to handle it so they be still progressive and not retrograde: which because it cannot be without inconvenience, it is good not to use such natures at all. For if they rise not with their service, they will take orders to make their service fall with them. But since we have said it were good not to use men of ambitious natures, except it be upon necessity, it is fit we speak in what cases they are of necessity. Good commanders in the wars must be taken, be they never so ambitious: for the use of their service dispenseth with the rest; and to take a soldier without ambition is to pull off his spurs. There is also great use of ambitious men in being screens to princes in matters of danger and envy: for no man will take that part, except he be like a seeled dove, that mounts and mounts because he cannot see about him. There is use also of ambitious men in pulling down the greatness of any subject that overtops: as Tiberius used Macro in the pulling down of Sejanus. Since therefore they must be used in such cases, there resteth to speak how they must be bridled, that they may be less dangerous. There is less danger of them if they be of mean birth, than if they be noble; and if they be rather harsh of nature, than gracious and popular: and if they be rather new raised, than grown cunning and fortified in their greatness. It is counted by some a weakness in princes to have favourites: but it is of all others the best remedy against ambitious great ones. For when the way of pleasuring and displeasuring lieth by the favourite, it is impossible any other should be over great. Another means to curb them, is to balance them by others as proud as they. But then there must be some middle counsellors, to keep things steady; for without that ballast the ship will roll too much. At the least, a prince may animate and inure some meaner persons to be, as it were, scourges to ambitious men. As for the having of them obnoxious to ruin, if they be of fearful natures: it may do well: but if they be stout and daring, it may precipitate their designs, and prove dangerous. As for the pulling of them down, if the affairs require it, and that it may be done with safety suddenly, the only way is the interchange continually of favours and disgraces; whereby they may not know what to expect, and be, as it were, in a wood. Of ambitions, it is less harmful, the ambition to prevail in great things, than that other, to appear in everything; for that breeds confusion, and mars business. But yet it is less danger to have an ambitious man stirring in business, than great in dependences. He that seeketh to be eminent amongst able men hath a great task; but that is ever good for the public. But he that plots to be the only figure amongst ciphers is the decay of an whole age. Honour hath three things in it: the vantage ground to do good: the approach to kings and principal persons: and the raising of man's own fortunes. He that hath the best of these intentions, when he aspireth, is an honest man: and that prince that can discern of these intentions in another that aspireth, is a wise prince. Generally, let princes and states choose such

ministers as are more sensible of duty than of rising: and such as love business rather upon conscience than upon bravery: and let them discern a busy nature from a willing mind.

Of Travel : สำหรับคนหนุ่มสาวคือ การศึกษา สำหรับคนแก่คือประสบการณ์ เด็กหนุ่มควรเดินทางโดยมีครู หรือ คนรับใช้ซึ่งรู้ภาษาของประเทศที่จะไปเป็นอย่างดี ควรจดบันทึกประจำวันไปชมสถานที่ หรือ สิ่งที่สำคัญๆ คุยกับคนที่น่าสนใจ อยู่อยู่ที่ใดที่หนึ่งนานเกินไป หาเพื่อนในวงการทูต หลีกเลี่ยงการวิวาท เมื่อกลับบ้านเกิดเมืองนอนแล้วควรมีการติดต่อกับเพื่อนในต่างประเทศบ้าง นำเอาสิ่งที่ได้รู้เห็นมาดัดแปลงใช้ให้เกิดผลดีกับประเทศของตนไม่ใช่ลอกเอามาทั้งดุ้น

Of Travel

TRAVEL, in the younger sort, is a part of education; in the elder, a part of experience. He that travelleth into a country, before he hath some entrance into the language, goeth to school, and not to travel. That young men travel under some tutor or grave servant, I allow well; so that he be such a one that hath the language, and hath been in the country before; whereby he may be able to tell them what things are worthy to be seen in the country where they go, what acquaintances they are to seek, what exercises or discipline that place yieldeth; for else young men shall go hooded, and look abroad little. It is a strange thing, that in sea voyages, where there is nothing to be seen but sky and sea, men should make diaries; but in land travel, wherein so much is to be observed, for the most part they omit it; as if chance were fitter to be registered than observation: let diaries, therefore, be brought in use. The things to be seen and observed are, the courts of princes, especially when they give audience to ambassadors; the courts of justice, while they sit and hear causes; and so of consistories ecclesiastic; the churches and monasteries, with the monuments which are therein extant; the walls and fortifications of cities and towns; and so the havens and harbours, antiquities and ruins, libraries, colleges, disputations, and lectures, where any are; shipping and navies; houses and gardens of state and pleasure, near great cities; armories, arsenals, magazines, exchanges, burses, warehouses, exercises of horsemanship, fencing, training of soldiers, and the like: comedies, such whereunto the better sort of persons do resort; treasures, of jewels and robes; cabinets and rarities; and, to conclude, whatsoever is memorable in the places where they go; after all which the tutors or servants ought to make diligent inquiry. As for triumphs, masks, feasts, weddings, funerals, capital executions, and such shows, men need not to be put in mind of them: yet are they not to be neglected. If you will have a young man to put his travel into a little room, and in short time to gather much, this you must do: first, as was said, he must have some entrance into the language before he goeth; then he must have such a servant, or tutor, as knoweth the country, as was likewise said: let him carry with him also some card, or book, describing the country where he travelleth, which will be a good key to his inquiry; let him keep also a diary; let him not stay long in one city or town, more or less as the place deserveth, but not long; nay, when he stayeth in one city or town, let him change his lodging from one end and part of the town to another which is a great adamant of acquaintance; let him sequester himself from the company of his country-men, and diet in such places where there is good company of the nation where he travelleth: let him, upon his removes from one place to another, procure recommendation to some person of quality residing in the place whither he removeth, that he may use his favour in those things he desireth to see or know; thus he may abridge his travel with much profit. As for the acquaintance which is to be sought in travel, that which is most of all profitable, is acquaintance with the secretaries and employed men of ambassadors; for so in travelling in one country he shall suck the experience of many: let him also see and visit eminent persons in all kinds, which are of great name abroad, that he may be able to tell how the life agreeth with the fame; for quarrels, they are with care and discretion to be avoided; they are commonly for mistresses, healths, place, and words; and let a man beware how he keepeth com-

pany with choleric and quarrelsome persons; for they will engage him into their own quarrels. When a traveller returneth home, let him not leave the countries where he hath travelled altogether behind him, but maintain a correspondence by letters with those of his acquaintance which are of most worth; and let his travel appear rather in his discourse than in his apparel or gesture; and in his discourse let him be rather advised in his answers, than forward to tell stories: and let it appear that he doth not change his country manners for those of foreign parts; but only prick in some flowers of that he hath learned abroad into the customs of his own country.

จะเห็นว่างานของ Bacon นั้นน่าสนใจและอาจนำมาใช้ประยุกต์กับสถานการณ์รอบ ๆ ตัวเราในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี โดยไม่ได้ล้าสมัยเลยแม้แต่จะเขียนเมื่อหลายร้อยปีมาแล้ว.

คำถาม

1. ทำไมเบคอนจึงได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
2. อธิบายลักษณะการเขียนของเบคอนพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ
3. ความเห็นเกี่ยวกับการศึกษาเล่าเรียนของเบคอนนั้นยังนำมาใช้ในปัจจุบันได้หรือไม่
4. เบคอนมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับความทะเยอทะยาน
5. เบคอนแบ่งขั้นตอนในการเดินทางไว้อย่างไรบ้าง
6. ในบรรดางานเขียนของเบคอนนั้น งานชิ้นใดมีคุณค่าทางปฏิบัติและงานชิ้นใด มีคุณค่าทางจิตใจบ้าง อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ

Ben Jonson (1572 – 1637)

เบ็น จอนสัน เป็นนักเขียนกลุ่มเชื่อมต่อกันหนึ่งที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับฟรานซิส เบคอน

ชีวิต

จอนสันเกิดเมื่อ ค.ศ. 1572 ได้รับการศึกษาที่ Westminster School ระหว่างปี 1598–1616 เป็นช่วงที่เขาเริ่มผลงานสร้างสรรค์มากที่สุดในด้านการละครและด้านกวีนิพนธ์ ในตอนหลัง ๆ สุขภาพของเขาไม่ค่อยดีและมีกรณิพิพาทในวงการวรรณกรรมอยู่บ่อย ๆ แต่เขาก็มีผู้อุปถัมภ์และเพื่อนฝูงมากมายในหมู่นักเขียน ผู้คงแก่เรียน นักธุรกิจ และมีนักเขียนรุ่นน้องเป็นสานุศิษย์มากมาย เมื่อเขาลี้ชีวิตลงในปี 1637 ก็ได้มีผู้เขียนโคลงกลอนเป็นที่ระลึกมากมาย โคลงเหล่านี้รวมกันเรียกว่า

Jonsonus Virbius

งาน

กวีนิพนธ์ของจอนสันเกิดมาจากจินตนาการอันกว้างขวางของเขา ในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา นั้นนิยามของหน้าที่และคุณสมบัติของกวีมี 2 ประการด้วยกัน ประการแรก กวีคือผู้ได้รับแรงดลใจจากพระเจ้าเพื่อสร้างโลกที่สวยงามยิ่งกว่าความเป็นจริง ประการที่สอง กวีคือบรมครูผู้แปลความหมายเกี่ยวกับอุดมการณ์ของสังคมให้แก่ประชาชน และผู้ลงโทษที่กระทำตัวหันเหไปจากอุดมการณ์นั้น ผู้สร้างชื่อเสียงอันเกิดมาจากการที่คนดีพิจารณาตัดสินการดำรงชีวิตและการกระทำที่สง่างามและยึดถือสิ่งเหล่านี้เป็นแบบฉบับ นิยามหลังนี้คือ สิ่งที่จอนสันแสวงหาสาระสำคัญในกวีนิพนธ์ของเขา คือ ระบบและควมมีระเบียบของสังคมยิ่งใหญ่ ความเข้าใจและกฎเกณฑ์ที่จะสร้างอุปนิสัยที่ยุติธรรมและบุคลิกที่ยิ่งใหญ่ ศิลปะเป็นสิ่งที่ยิ่งเสริมสิ่งเหล่านี้ จอนสันเป็นศิลปินที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง เขามีอิทธิพลต่อสมัยของเขามากในฐานะผู้สร้างรูปแบบ และโดยความสนใจในเรื่องที่เป็นเชิงประเทืองปัญญาของเขา

ก. จอนสันนักมนุษยนิยม (Jonson the Humanist)

จอนสันเป็นนักมนุษยนิยมสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาในทั้งสองความหมายของคำนี้ เขาต้องการจะฟื้นฟูและแพร่ขยายอารยธรรมตะวันตกโดยการสอดแทรกความคิดและกิจกรรมเกี่ยวกับเหตุผลของมนุษย์ซึ่งเป็นแรงดลใจของนักศีลธรรมจรรยาและกวีกรีกและโรมันเข้าด้วยความคิดแบบคริสเตียนเกี่ยวกับการต่อสู้ของวิญญาณกับโลกร่างกายและภูตร้าย การที่เขาได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมโรมันมากทำให้เขาเห็นว่าเราควรสร้างสรรค์สังคมที่ยิ่งใหญ่และมีระเบียบในโลกนี้มากกว่าจะไปฝันถึงโลกหน้า นักมนุษยนิยมไม่เคยลืมนึกว่าพวกโรมันปกครองประเทศด้วยความมีระเบียบสร้างสันติสุขด้วยกฎหมายและใช้สงครามเป็นเครื่องช่วยผู้ต่อมคนและปราบปรามผู้ที่

หยิงยโส เขายึดนักเขียนเกี่ยวกับศีลธรรมจรรยาและนักเขียนเสียดสีชาวโรมันเป็นแบบฉบับโดยเฉพาะ Pindar ร้อยกรองเกี่ยวกับความรักของจอนสันไม่เน้นความรักส่วนบุคคล

จอนสันเป็นนักมนุษยนิยมในความหมายที่สองในแง่ที่เขาต้องการใช้อุดมการณ์และรูปแบบของวรรณกรรมแบบคลาสสิกเป็นแม่แบบที่จะจัดระบบความไม่มีศิลปะของสมัยของเขา แต่เขาก็ไม่ลืมที่จะดัดแปลงรูปแบบเหล่านี้ให้เข้ากับชีวิตและภาษาอังกฤษ การที่เขาใช้บทวิสัน ๆ แบบสมัยกลางในเพลงสรรเสริญพระเจ้าก็เป็นลักษณะเฉพาะของจอนสันอีกประการหนึ่ง

ข. จอนสันนักวิจารณ์ (Jonson the Critic)

สำหรับงานวิจารณ์ชื่อ *Timber or Discoveries* นั้น มีคุณค่าในฐานะที่มันแสดงให้เห็นความคิดแบบคลาสสิกและมนุษยนิยมของจอนสันที่จะเลือกสังเกตสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการแบบอังกฤษ และนำไปประยุกต์กับคนบางคน หรือเหตุการณ์บางอย่างโดยเฉพาะเจาะจง

ค. จอนสันนักแต่งบทละคร (Jonson the Playwright)

Ben Jonson มีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักแต่งบทละครร่วมสมัยกับ Shakespeare บทละครของเขาเป็นที่นิยมและแพร่หลายไม่น้อยไปกว่าผลงานของนักแต่งบทละครคนอื่น ๆ เลย

ง. จอนสันนักเขียนร้อยแก้ว (Jonson the Prosewriter)

ผลงานทางร้อยแก้วของเขาน่าอ่านมากที่สุด ภาษาของ Ben Jonson ไม่สลับซับซ้อนเท่า Lyly แต่ก็ไม่น่าเบื่อเหมือนของ Bacon ศัพท์บางคำค่อนข้างยากและมีการเล่นสำนวน เรื่องราวต่าง ๆ ไม่ปะติดปะต่อกันเหมือนกับเขานิโกะไรได้ก็เขียนถึงสิ่งนั้น ผู้อ่านจะต้องพิจารณาถึงข้อความที่สำคัญออกมาด้วยตนเอง มีการใช้อุปมาอุปมัยพอสมควร ถ้าจะดูให้ดีก็จะเห็นว่าเขานักวิจารณ์มนุษย์และสังคมที่หลักแหลมคนหนึ่งทีเดียว แม้วางานของเขาจะไม่เป็นชิ้นเป็นอัน เราก็อาจจะได้ข้อคิดบางอย่างที่จะนำมาเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้

To Celia : โคลงบทนี้เขียนในรูปเพลง เป็นการแสดงให้เห็นอำนาจของความรักหรืออิทธิพลของหญิงคนรัก ผู้พูดในเพลงนี้บอกว่าขอเพียงหญิงคนรักของเขาดีมิให้เขาด้วยดวงตาของเธอ เขาก็พร้อมที่จะดีมอวยพรเธอด้วยตาของเขา เพียงแต่เธอจะประทับรอยจูบไว้ที่ถ้วยเขาก็จะไม่เหลียวแลเหลืออันเลย เพราะความกระหายของเขานั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากวิญญานไม่ใช่ความกระหายทางกาย ดังนั้นจึงต้องดับด้วยเครื่องดื่มที่เป็นของทิพย์แทนที่จะเป็นน้ำธรรมดา แต่ถึงแม้เขาจะมีโอกาสได้ดื่มน้ำอมฤตของโจฟ (จูปีเตอร์ ซึ่งเป็นบรมเทพของโรมัน) เขาก็จะยอมละโอกาสนั้นถ้าจะต้องแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่เขาจะได้จากเธอ

เขาได้มอบมาลาทุกหลาบให้คนรักของเขาด้วยความหวังว่ามันจะไม่เหี่ยวแห้งเมื่ออยู่กับเธอ แต่เธอเพียงแต่รับเอาไปดมแล้วก็ส่งคืนให้เขา นับแต่นั้นมาเขาสาบานได้เลยว่า พวงมาลานั้นกลับมีกลิ่นเหมือนเธอแทนที่จะเป็นกลิ่นของมันเอง

BEN JONSON

Song. To Celia

Drinke to me, onely, with thine eyes,
And I will pledge¹ with mine;
Or leave a kisse but in the cup,
And Ile not looke for wine.
The thirst, that from the soule doth rise,
Doth aske a drinke divine²:
But might I of JOVE's³ Nectar⁴ sup,
I would not change for thine.
I sent thee, late, a rosie wreath⁵,
Not so much honoring thee,
As giving it a hope, that there
It could not withered bee.
But thou thereon did'st onely breath⁶,
And sent'st it backe to mee:
Since when it growes, and smells, I sweare,
Not of it selfe, but thee.

+ - + - +

-
1. drink the health of
 2. of a god
 3. Jupiter, the chief of the Roman gods
 4. the drink of the gods
 5. flowers or leaves twisted together into a ring
 6. inhale the odor of

Clerimont's Song : ข้อความในเพลงนี้แสดงให้เห็นทัศนคติที่ผู้พูดมีต่อความงามสองแบบ คือความงามที่ปรุงแต่งขึ้นกับความงามตามธรรมชาติ

ใน stanza แรกเขาวิจารณ์ว่าเธอยังแต่งตัวเรียบร้อยราวกับจะไปเที่ยวงานอยู่อีกหรือ การฉีดหน้าใส่น้ำหอมนั้นทำให้คิดไปว่าทำเพื่อกลบเกลื่อนความไม่สวยไม่งาม

stanza ที่สอง เขาบอกว่าเขาต้องการความงามดูเหมือนไม่ได้ใส่ใจในการแต่งกาย เช่น เสื้อผ้าหลวม ๆ ผมปล่อยตามสบาย สิ่งเหล่านี้ประทับใจเขามากกว่าการต่อเติมเสริมแต่งทั้งหลายซึ่งเป็นการบิดเบือนธรรมชาติโดยใช้ศิลปะ สิ่งตกแต่นั้นเตะตาเขา แต่ไม่ประทับใจเลย

(Clerimont's) Song¹

Still to be neat, still to be drest,
As, you were going to a feast;
Still to be pou'dred, still perfum'd:
Lady, it is to be presum'd,
Though arts hid causes are not found,
All is not sweet, all is not sound.

Give me a looke, give me a face,
That makes simplicitie a grace;
Robes loosely flowing, haire as free:
Such sweet neglect more taketh me,
Then all th'adulteries of art.
Thy² Strike mine eyes, but not my heart.

— ● — ● — ● —

-
1. The Silent Woman; text: folio (1616)
 2. Text should read "They."

Timber หรือ Discoveries Made upon Men and Matter : แสดงให้เห็นความสนใจในด้านต่าง ๆ ของ Ben Jonson ว่าเขาเขียนเรื่องสัพเพเหระ ซึ่งในบางครั้งดูเหมือนเป็นการรำพึงรำพันกับตัวเองมากกว่าแต่ในขณะที่เดียวกันก็สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและความสนใจของคนในสมัยของเขาว่าเป็นเช่นไร บางเรื่องก็มีคุณค่าทางปฏิบัติ บางเรื่องก็ค่อนข้างจะเป็นปรัชญาหรือ abstract เกินไป เขาเสนอความคิดเห็นในแนวของตนเองไม่ได้ต้องการจะสั่งสอนใครหรือให้ใครเชื่อถือตาม เนื้อหาของเรื่องก็คลุมกว้างตั้งแต่เรื่องของมนุษย์ คุณธรรมของมนุษย์ ไปจนกระทั่งเรื่องการเขียน การอ่าน และเรื่องของกวีนิพนธ์ เขายังให้เห็นถึงอิทธิพลที่มวลชนมีต่องานเขียน การจะตัดสินว่าอะไรดี หรือ ไม่ดีเอาอะไรเป็นมาตรฐาน

paragraph แรกว่าด้วยเรื่องความคิดเห็นซึ่งเป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้

paragraph ที่สองชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าความคิดกับการกระทำของคนเรานั้นมักไม่ตรงกัน เช่นบางคนอาจจะแสดงออกว่าเป็นผู้มีศรัทธาในศาสนา แต่ในจิตใจนั้นเต็มไปด้วยกิเลสตัณหา

paragraph ที่สามกล่าวว่าผู้ที่จะให้คำแนะนำใครได้ดีนั้นจะต้องมีคุณสมบัติสองประการคือ ความซื่อสัตย์และความฉลาด จึงจะจงใจใคร ๆ ให้เชื่อฟังคำแนะนำของเขาได้

paragraph ที่สี่กล่าวว่าความฉลาดที่ปราศจากความซื่อสัตย์นั้นก็แค่เพียงการเสแสร้งคดโกง ดังนั้นเราจึงจะต้องได้ชื่อว่าเป็นผู้มี ความซื่อสัตย์ก่อนโดยการดำรงชีวิตอยู่ด้วยความดี

paragraph ที่ห้ากลับไปพูดถึงธรรมชาติซึ่งคงที่อยู่เสมอและแกร่งกล้าขึ้นตามกาลเวลา แต่มนุษย์เราตรงข้ามกลับเสื่อมโทรมลงไป

paragraph ที่หกว่าด้วยงานเขียนของคนโบราณซึ่งเป็นที่ชกแจงมนุษย์เข้าหาด้านอักษรศาสตร์ได้ดีที่สุด แต่ต้องระวังอย่าเชื่อหรือยึดถืองานเหล่านี้เป็นสรณะแต่อย่างเดียว เพราะคนสมัยนี้ก็มีประสบการณ์ของตนเองซึ่งอาจใช้ได้เป็นผลดี คนโบราณเปรียบเสมือนผู้เปิดประตูให้เราก้าวเข้าไป เป็นผู้นำทางไม่ใช่ผู้ออกคำสั่ง ทางที่จะไปสู่ความจริงนั้นมีอยู่หลายทางด้วยกันไม่จำเป็นจะต้องเดินทางเดียว

paragraph ที่เจ็ด แปร และแก้เป็นข้อคิดเห็นเกี่ยวกับทัศนคติที่สังคมมีต่อกวีนิพนธ์ คนส่วนมากมักจะยกย่องผลงานแล้ว ๆ ว่าเป็นกวีนิพนธ์ที่ดีที่สุด แม้กระทั่งในหมู่คนที่มีความรู้ก็คิดเช่นนั้น ผู้คนกำลังหันไปนิยมละครหุ่นมากกว่าละครที่ใช้ผู้แสดงจริง ๆ รสนิยมของคนผันแปรไปขึ้นชมกับของแล้ว ๆ และมองข้ามของดี ๆ ไป ผู้ที่สัมผัสกับกวีนิพนธ์เพียงผิวเผินกลับได้ดิบได้ดีแต่ผู้ที่เป็นกวีจริง ๆ ทุ่ทุ้งทุกอย่างให้กับกวีนิพนธ์กลับจะต้องอดตาย

paragraph ที่สิบ คนส่วนมากนิยมชมชื่นงานเขียนแบบเดียวกับที่เขาจะชื่นชมกีฬาเช่นฟันดาบหรือมวยปล้ำที่เขาจะเอาใจช่วยคู่ต่อสู้ฝ่ายที่มีท่าทีดุเดือด เขาจะนิยมนักเขียนที่มีคารม

กร้าว คิดไปว่าสิ่งที่หยาบนั้นยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่ได้รับการขัดเกลาแล้ว ผู้ที่มีความเห็นเช่นนี้ไซ้จะมี แต่พวกที่ไม่มีการศึกษาเท่านั้น แม้ในหมู่ผู้ที่มีการอบรมดีแล้วก็ยังเห็นเช่นนี้ แสดงว่ามนุษย์เรานั้นแตกต่างกันเพียงเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มภายนอกเท่านั้น แต่ด้านความเข้าใจหรือการตัดสินใจนั้น เหมือนกัน

paragraph ที่สิบเอ็ดเป็นการวิจารณ์เชคสเปียร์ คนส่วนมากชื่นชมเชคสเปียร์และยกย่องความสามารถของเขาโดยกล่าวว่าเชคสเปียร์ไม่เคยลบข้อความใด ๆ ออกเลยในงานเขียนของเขา แต่จอนสันกลับเห็นว่าจะเป็นการดีถ้าเชคสเปียร์จะลบข้อความบางตอนออกไป ทั้งนี้เป็นเพราะบางครั้งข้อเขียนของเขาดูน่าขบขัน การที่เขากล่าวเช่นนี้ไม่ใช่ว่าเขาไม่ชอบเชคสเปียร์ เขาเห็นว่าเชคสเปียร์มีความสามารถแต่ก็มีข้อผิดพลาดด้วย เพราะเขารักเชคสเปียร์เขาจึงต้องชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของเชคสเปียร์ด้วย ถึงอย่างไรส่วนดีของเชคสเปียร์ก็มีมากกว่าส่วนเสีย

paragraph ที่สิบสองพูดถึงการเลียนแบบว่าไม่มีทางที่จะเหมือนหรือเท่าเทียมกับต้นแบบได้เป็นอันขาด

paragraph ที่สิบสามเป็นการเปรียบเทียบระหว่างกวีนิพนธ์กับรูปภาพว่าเป็นศิลปะที่มีธรรมชาติคล้ายคลึงกัน นั่นคือเกี่ยวพันกับการเลียนแบบ กวีนิพนธ์คือรูปภาพที่พูดได้และรูปภาพคือกวีนิพนธ์ที่ไม่มีเสียง ถ้าเทียบกันแล้วกวีนิพนธ์ยิ่งใหญ่กว่ารูปภาพเพราะมันเข้าถึงความเข้าใจของมนุษย์ในขณะที่รูปภาพเข้าถึงเพียงความรู้สึกเท่านั้น

from **TIMBER: OR, DISCOVERIES**¹

Opinion is a light, vaine, crude, and imperfect thing, settled in the Imagination; but never arriving at the understanding, there to obtaine the tincture of Reason, Wee labour with it more then Truth. There is much more holds us, then presseth us. An ill fact is one thing, an ill fortune is another²: Yet both often times sway us alike, by the error of our thinking.

Many men beleeve not themselves, what they would perswade others; and lesse doe the things, which they would impose on others: but least of all, know what they themselves most confidently boast. Only they set the signe of the Crosse over their outer doores, and sacrifice to their gut, and their groyne in their inner Closets.

The two chiefe things that give a man reputation in counsell, are the opinion of his Honesty, and the opinion of his Wisdome: The authority of those two will perswade, when the same Counsels utter'd by other persons lesse qualified, are of no efficacy, or working.

Wisdome without Honesty is meere craft, and coosinage. And therefore the reputation of Honesty must first be gotten; which cannot be, but by living well. A good life is a maine Argument.

I cannot thinke Nature is so spent, and decay'd, that she can bring forth nothing worth her former yeares. She is alwayes the same, like her selfe: And when she collects her strength, is abler still. Men are decay'd, and studies: Shee is not.

I know Nothing can conduce more to letters, then to examine the writings of the Ancients, and not to rest in their sole Authority, or take all upon trust from them; provided the plagues of Judging, and Pronouncing against them, be away; such as are envy, bittemesse, prapitation, impudence, and scurrile scoffing, For to all the observations of the Ancients, wee have our owne experience: which, if wee will use, and apply, wee have better meanes to pronounce. It is true they open'd the gates, and made the way that went before us; but as Guides, not Commanders: Non Domini nostri, sed Duces fuere. Truth lyes open to all; it is no mans severall.³ Patet omnibus veritas; nondum est occupata. Multum exilla, etiam futuris relicta est.

1. Text: Works, second part (1631-40); separate title, 1641.

2. This definition is characteristic of the time, and is Socratic: we are swayed by false opinion of what things are, or of their value (hence ill-fortune upsets us emotionally).

3. particular or individual possession.

Nothing in our Age, I have observ'd, is more preposterous, then the running Judgements upon poetry, and Poets; when wee shall heare those things commended, and cry'd up for the best writings, which a man would scarce vouchsafe, to wrap any wholesome drug in; hee would never light his Tobacco with them. And those men almost nam'd for Miracles, who yet are so vile, that if a man should goe about, to examine, and correct them, hee must make all they have done, but one blot. Their good is so intangled with their bad, as forcibly one must draw on the others death with it. A Sponge dipt in Inke will doe all:

Comitetur punica librum

Spongia.....

Et paulo post,

Non possunt multoe, una litura potest.

Yet their vices have not hurt them: Nay, a great many they have profited; for they have beene lov'd for nothing else. And this false opinion growes strong against the best men: if once it take root with the Ignorant. Cestius in his time, was preferr'd to Cicero; so farre, as the Ignorant durst. They learn'd him without booke, and had him often in their mouthes: But a man cannot imagine that thing so foolish, or rude, but will find, and enjoy an Admirer; at least, a Reader, or Spectator. The Puppets are seene now in despite of the players: Heath Epigrams, and the Skullers¹ Poems have their applause. There are never wanting, that dare preferre the worst Preachers, the worst Pleaders, the worst Poets: not that the better have left to write, or speake better, but that they that heare them judge worse; Non illi pejus dicunt, sed hi corruptius judicant.² Nay, if it were put to the question of the Waterrimers workes, against Spencers; I doubt not, but they would find more Suffrages; because the most favour common vices, out of a Prerogative the vulgar have, to lose their judgements; and like that which is naught.

Poetry in this latter Age, hath prov'd but a meane Mistresse, to such as have wholly addicted themselves to her; or given their names up to her family. they who have but saluted her on the by³, and now and then tendred their visits, shee hath done much for, and advanced in the way of their owne professions (both the law, and the Gospel) beyond all they could have hoped, or done for themselves, without her favour. Wherein she doth emulate the judicious, but preposterous bounty of the times Grandes.⁴

-
1. Taylor, the water poet
 2. from Seneca Major
 3. passingly
 4. grandees, men of great position

who accumulate¹ all they can upon the Parasite², or Fresh-man in their friendship; but thinke an old Client, or honest servant, bound by his place to write, and starve.

Indeed, the multitude commend Writers, as they doe Fencers; or Wrestlers; who if they come in robustiously, and put for it, with a deale of violence, are received for the braver-fellowes: when many times their owne rudenesse is a cause of their disgrace; and a slight touch of their Adversary, gives all that boisterous force the foyle.³ But in these things, the unskilfull are naturally deceiv'd, and judging wholly by the bulke, thinke rude things greater then polish'd; and scatter'd more numerous, then compos'd:⁴ Nor thinke this only to be true in the sordid multitude but the neater sort of our Gallants: for all are the multitude; only they differ in cloaths, not in judgement or understanding.

I remember, the Players have often mentioned it as an honour to Shakespeare, that in his writing, (whatsoever he penn'd) hee never blotted out line. My answer hath beene, would he had blotted a thousand. Which they thought a malevolent speech. I had not told posterity this, but for their ignorance, who choose that circumstance to commend their friend by, wherein he most faulted. And to justifie mine owne candor, (for I lov'd the man, and doe honour his memory (on this side Idolatry) as much as any.) Hee was (Indeed) honest, and of an open, and free nature: had an excellent Phantisie,⁵ brave notions,⁶ and gentle expressions: wherein hee flow'd with that facility, that sometime it was necessary he should be stop'd: Sufflaminandus erat; as Augustus said of Haterius.⁷ His wit was in his owne power; would the rule of it had beene so too. Many times hee fell into those things, could not escape laughter; As when hee said in the person of Coesar, one speaking to him; Coesar thou dost me wrong. Hee replyed: Coesar did never wrong, but with just cause: and such like; which were ridiculous. But hee redeemed his vices, with his vertues. There was ever more in him to be prayesd, then to be pardoned.

One, though hee be excellent, and the chiefe, is not to bee imitated alone. For never no Imitator, ever grew up to his Author; likenesse is alwayes on this side Truth: Yet there hapn'd, in my time, one noble Speaker, who was full of gravity in his speaking. His language, (where hee could spare, or passe by a jest) was nobly censorious.⁸ No man ever spake more neatly, more presly,⁹ more weightily, or suffer'd

-
1. heap
 2. hanger-on
 3. (wrestling) almost throws
 4. drawn into order
 5. imagination
 6. ideas or conceptions
 7. the story, with a good bit of the judgement implied, is given in Seneca Major
 8. judicious
 9. precisely

lesse emptinesse, lesse idlenesse, in what hee utter'd. No member of his speech, but consisted of the¹ owne graces: His hearers could not cough, or looke aside from him, without losse. Hee commanded where hee spoke; and had his Judges angry, and pleased at his devotion. No man had their affections more in his power. The feare of every man that heard him, was, lest hee should make an end.

Poetry, and Picture, are Arts of a like nature; and both are busie about imitation. It was excellently said of Plutarch, Poetry was a speaking Picture, and Picture a mute Poesie. For they both invent, faine,² and devise many things, and accommodate all they invent to the use, and service of nature. Yet of the two, the Pen is more noble, then the Pencill. For that can speake to the Understanding; the other, but to the Sense. They both behold pleasure, and profit, as their common Object; but should abstaine from all base pleasures, lest they should erre³ from their end: and while they seeke to better mens minds, destroy their manners. They both are borne Artificers, not made. Nature is more powerfull in them then study.

— ● — ● — ● —

-
1. should be its
 2. feign
 3. wander

คำถาม

1. วิเคราะห์บทบาทต่าง ๆ ของจอห์นว่าเป็นเช่นไรบ้าง
2. ในโคลงชื่อ To Celia นั้นก็แสดงให้เห็นความสำคัญของหญิงคนรักอย่างไร
3. สารัตถะของ Clerimont's Song คืออะไร
4. จอห์นมีทัศนคติอย่างไรต่อกวีนิพนธ์ในสมัยของเขา
5. จอห์นมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเชกสเปียร์

กวีกลุ่มอภิปรัชญา Metaphysical Poets

กวีกลุ่มนี้ได้แก่ John Donne และ George Herbert, Henry Vaughan, Richard Crashaw ซึ่งคล้ายกับเขาในด้านศาสนา รวมทั้ง Andrew Marvell, John Cleveland และ Abraham Cowley ซึ่งใกล้เคียงกับต้นทางโลก ชื่อของกวีเหล่านี้ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเพราะไม่มีใครเลยในกลุ่มนี้ที่เป็นนักปรัชญา เช่น ดั่งเตหรือมิลตันในแง่ที่เขาทั้งสองพยายามอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับจักรวาล คำว่าอภิปรัชญานี้ ดรายเด็นเป็นผู้ใช้เป็นคนแรก ดรายเด็นกล่าวหาว่าต้นแทนที่จะบรรยายความรู้สึกกลับวิเคราะห์ความรู้สึก เขามองความรักในแง่ปรัชญาหรือแง่จิตวิทยา มากกว่า กวีกลุ่มนี้พยายามสำรวจเข้าไปถึงภายในอันลึกลับของความรู้สึกสำนึกของมนุษย์ แต่เขาก็ยังไม่ละเลยจริยศาสตร์และศาสนา ลักษณะเด่นของกวีกลุ่มนี้คือ การผสมผสานระหว่างอารมณ์กับความเฉลียวฉลาดทางปัญญาซึ่งกลายเป็นรูปแบบผสมของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา นั่นก็คือในด้านหนึ่งใช้ถ้อยคำ ภาพพจน์และจังหวะที่เลียนมาจากภาษาพูดเป็นเครื่องถ่ายทอด ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นใช้กลไกของวาทศาสตร์คือ ไหวพริบทั้งในด้านการโต้คารมและในด้านการเปรียบเทียบ การโต้คารมนั้นเป็นแบบแผนของการถกเถียงซึ่งมักจะซับซ้อนและขัดแย้งกับข้อเท็จจริงอันเป็นโครงสร้างของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา การเปรียบเทียบนั้นเป็นการใช้สิ่งซึ่งดูผิวเผินแล้วห่างไกลกันมากมาเทียบเคียงกันแทนการวิเคราะห์ตามหลักตรรกวิทยาธรรมดา ๆ กวีเหล่านี้นิยมใช้การเทียบเคียงซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ระหว่างการกระทำทางร่างกายกับทางจิตใจ เช่น ในการที่คู่รักมีอิทธิพลเหนือกันและกันเช่นเดียวกันกับการทำงานของวงเวียน

ความผิดหวังจากความผันแปรโรแมนติกของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา ผสมกับความต้องการที่จะสำรวจทางจิตวิทยาที่มีมากขึ้นทำให้เกิดสำนวนร้อยกรองอันเต็มไปด้วยความรู้สึกและยึดยาดของสมัยพระนางอลิซาเบ็ธ ซึ่งสำหรับกวีสมัยพระเจ้าเจมส์เห็นว่ามันเข้าบาทเจ้ากลอนเกินไปและไม่เหมาะสำหรับเนื้อหาที่มีสาระมากกว่านั้น การเขียนแบบเป็นจริงเป็นจังของต้นนี้กลายเป็นวิถีทางที่จะแสดงออกซึ่งการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ได้อย่างล้าลึก การเปรียบเทียบแบบอภิปรัชญากลายเป็นเครื่องมือที่มีพลังในการวิเคราะห์ทางจิตวิทยา การเปรียบเทียบสามารถให้คำจำกัดความของอารมณ์ได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผล การโต้แย้งก็แสดงให้เห็นถึงแบบแผนของการสำรวจความขัดแย้งภายในตัวบุคคล

หลังปี ค.ศ. 1660 ไปแล้ว กวีนิพนธ์แบบนี้ได้ถูกประณามโดยมาตรฐานของความกระจ่างชัดและระเบียบซึ่งกฎเกณฑ์แบบคลาสสิกและวิทยาศาสตร์ตามแบบของเบคอนเป็นผู้กำหนดขึ้น

กระทั่งปี ค.ศ. 1920 สังคมจึงหันมานิยมกวีนิพนธ์แบบนี้ใหม่อีก เนื่องจากเกิดความรังเกียจทั้งอุดมการณ์แบบโรแมนติคและการสั่งสอนแบบวิคตอเรียน รวมทั้งรูปแบบของร้อยกรองที่ค่อนข้างล้าหลวม คนสมัยใหม่ต้องการบทกวีที่หนักแหลม มีการเขียนแบบกระชับและมีเนื้อหาที่เป็นการวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางจิตแบบท่างเห็นและประชดประชันเช่นเดียวกับวิธีการของ Freud ปัจจัยเหล่านี้คล้ายกันกับในสมัยของพระเจ้าเจมส์ จึงทำให้เกิดการฟื้นฟูทางความนิยมในงานของดันน์และกวีอภิปรัชญาอื่น ๆ ขึ้น

ลักษณะของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา

คำว่า metaphysical นั้นหมายความว่า “เกี่ยวข้องกับปัญหาพื้นฐานของธรรมชาติของจักรวาล และตำแหน่งหรือหน้าที่ของมนุษย์ในชีวิต” ถ้าจะเทียบคำสมัยใหม่ก็เห็นจะได้แก่คำว่า philosophical นั่นเอง

ลักษณะของกวีนิพนธ์อภิปรัชญามีดังต่อไปนี้คือ.-

1. ก่อนไปทางด้านศาสนา นั่นคือเกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์ วิญญาณและจิตใจ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการค้นพบดินแดนใหม่ ๆ ของนักสำรวจนักเดินทาง ทฤษฎีใหม่ ๆ ของนักวิทยาศาสตร์ นักเทวศาสตร์และนักการเมือง ซึ่งทำให้ผู้ใฝ่รู้เกิดความสงสัยเกี่ยวกับความจริงเท็จของสวรรค์ นรก หรือ แม้แต่ความจริงเกี่ยวกับอารมณ์ของมนุษย์เอง

2. เป็นผลผลิตที่เกิดจากสมองมากเท่า ๆ กับอารมณ์เป็นการแสดงออกซึ่งไหวพริบและสติปัญญาของผู้เขียน

3. มีการใช้ conceit ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบแบบไม่เป็นธรรมชาติ ในการเปรียบเทียบแบบนี้ สิ่งที่น่ามาเปรียบเทียบกันมักจะไม่แสดงให้เห็นความคล้ายคลึงกันออกอย่างเห็นได้ชัด จุดสนใจในการเปรียบเทียบก็คือการแสดงให้เห็นว่ามันคล้ายคลึงกันได้อย่างไร ดังนั้น ความสำคัญจึงไม่ได้อยู่ที่สิ่งที่กำลังถูกเปรียบเทียบแต่อยู่ที่ความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งนั้น ส่วนมากกวีมักใช้ conceit เพื่อการโต้แย้งหรือจูงใจ

4. มีการใช้อุปมาอุปมัยง่าย ๆ และ concrete เพื่อแสดงปัญหาแห่งความคิดหรือความสำนึกที่ abstract ที่สุด หรือใช้ภาพพจน์ที่ concrete เพื่อแสดงภาพพจน์ที่ abstract

5. มีการใช้ paradox คือข้อความที่ดูเหมือนเป็นการขัดแย้งหรือเหลวไหลเป็นไปไม่ได้ แต่ก็อาจจะมีข้อเท็จจริงอยู่บ้างในกวีนิพนธ์อภิปรัชญานั้นบางครั้ง paradox อาจจะมีหรือเกือบจะเป็น conceit เลยก็ได้

6. มีการเขียนแบบ concise คือสั้น ๆ กระชับ การใช้คำของกวีอภิปรัชญามักเป็นแบบง่าย ๆ แต่ได้ความมากความกระชับนี้จะเห็นได้ชัดในตอนจบของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา หลังจาก

ที่เสนอข้อขัดแย้งหรือเล่าเรื่องที่แสดงการต่อสู้ หรือขัดแย้งแล้ว บทกวีจะจบลงด้วย couplet หรือ quatrain¹ ซึ่งแก้ข้อขัดแย้งนั้นตกโดยสิ้นเชิง

7. มีลักษณะของละคร เช่น บทเจรจาอยู่ด้วย คำพูดที่ใช้ก็เป็นแบบที่คนธรรมดาพูดกัน มีการบรรยายกริยาท่าทางประกอบคำพูด

8. มีการใช้ sense of humor หรือ อารมณ์ขัน อารมณ์ขันของกวีอภิปรายนั้นเป็นแบบผิด ๆ กวีอภิปรายมักภูมิใจในการเสนอข้อความที่เป็นปรัชญาแบบจับพลันเสมือนมิได้มีการเตรียมมาก่อน การใช้ conceit จะได้ผลดีก็ต่อเมื่อเป็นการเขียนแบบที่เล่นที่จริง ลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วของกวีนิพนธ์อภิปรายจะเป็นไปไม่ได้เลยถ้าขาดเสียซึ่งอารมณ์ขัน

9. พลังทางปัญญา ซึ่งทำให้กวีนิพนธ์อภิปรายดูจะยากในบางครั้ง แต่ก็มักจะแสดงความเฉลียวฉลาดอย่างหาได้ยาก ดันน์นั้นเป็นคนที่ปราดเปรื่องคนหนึ่งของลอนดอนในสมัยของเขา ชื่อเสียงของเขากองไปไกลถึงภาคพื้นยุโรปในฐานะนักเทศน์ งานของเขาไม่มีสิ่งใดที่ผิวเผิน หรือ แสดงการใช้เหตุผลอย่างหยาบ ๆ เลย เฮอว์เบิร์ตก็เป็นปราชญ์และเป็นนักพูดชั้นนำก่อนที่จะใช้ชีวิตนักบวช มาร์เวลนั้นเป็นทั้งนักการเมืองที่มีอิทธิพลและกวี ทำให้การอ่านงานของกรีกกลุ่มนี้ให้เข้าใจในเวลาอันรวดเร็วเป็นไปได้ยาก ข้อเท็จจริงก็คือ ว่าพลังทางปัญญานี้แหละทำให้กวีนิพนธ์แบบนี้ยังคงดำรงอยู่ได้

รูปแบบของกวีนิพนธ์อภิปราย

กวีอภิปรายมักใช้ร้อยกรองต่างชนิดกันในงานของพวกเขา ไม่มีรูปแบบใดที่เป็นหลักกรีกกลุ่มนี้ไม่เป็นนักคิดค้นรูปแบบใหม่ ๆ ด้วย นอกไปจากการที่เฮอว์เบิร์ตเขียนรูปแบบ stanza ของเขาให้เหมาะสมกับความหมายที่สุด รูปแบบของร้อยกรองที่ใช้กันมากก็มี

1. sonnet ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้แพร่หลายในสมัยพระนางอลิซาเบธ ดันน์มีความรู้สึกว่าการ sonnet เหมาะสำหรับโคลงรักและมันถูกใช้พร่ำเพรื่อเกินไป แต่ในงานชื่อ **Holy Sonnets** ของเขาดันน์กลับใช้รูปแบบดั้งเดิมมีแต่ปรับปรุงเสียใหม่ แทนที่จะมีความราบเรียบโดยปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ที่จะต้องมีการหยุดที่ตอนจบของ quatrain หรือแต่ละบรรทัด ดันน์กลับทำให้เกิด tension หรือความตึงเครียดโดยเขียนข้อความติดต่อกันไปไม่มีการหยุดระหว่างบรรทัดในตอนต้นของบทกวีและลงท้ายด้วยรูปของ couplet ตามแบบแผน แครชชอร์ จอห์น และมาร์เวล ไม่ใช่ sonnet เพราะการเขียนแบบนี้ล้าสมัยเสียแล้วในยุคของพวกเขา กว่ามันจะกลับเข้าสู่สมัยนิยมอีกก็เข้าปลายศตวรรษที่ 18 ดังนั้น จะเห็นได้ว่า sonnet ไม่ใช่รูปแบบที่เด่นของกวีนิพนธ์

1. กวีนิพนธ์ที่มี 4 บรรทัดใน 1 ตอน

อภิปรายด้วยเหตุผล 2 ประการคือ ประการแรกมันไม่เอื้ออำนวยต่อจังหวะแบบที่ใช้ในการพูด ประการที่สองมันไม่สามารถให้ที่มากพอที่จะวาดภาพ conceit ออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน

2. **couplet** บทกวีสั้น ๆ ในศตวรรษที่ 17 เป็นแบบมีสัมผัสทั้งนั้น ดังนั้น **couplet** ซึ่งเป็นกลอนสองบรรทัดที่สัมผัสกัน เช่น aa bb ฯลฯ จึงเป็นที่แพร่หลายมาก ส่วนใหญ่แล้ว lyric poems มักเขียนเป็นรูป tetrameter couplets ซึ่งมี 8 พยางค์ในหนึ่งบรรทัด ถ้าเป็นงานเขียนที่ยาวและมีเนื้อหามากก็ใช้ pentameter หรือ Heroic couplets ซึ่งมี 10 พยางค์ในหนึ่งบรรทัด แต่ couplets ของพวกอภิปรายที่มีโครงสร้างที่หละหลวมและนอกแบบแผนมากกว่าของศตวรรษที่ 18 มีการใช้ enjambement หรือ ข้อความที่ยึดเยื้อจากบรรทัดหนึ่งไปอีกบรรทัดหนึ่งใน couplets

3. **stanza** กวีนิพนธ์อภิปรายส่วนใหญ่เขียนเป็นรูป stanza หรือ ตอน ซึ่งมีมากมายหลายแบบด้วยกัน มีสัมผัส ยิ่งบทกวีคล้ายเพลงเท่าใดยิ่งมีการหยุดท้ายบรรทัดมากขึ้นเท่านั้น เพราะจะใช้ enjambement กับเพลงไม่สะดวกนัก ความยาวของบรรทัดและแผนสัมผัสก็แตกต่างกันไป ดังนั้นมักจะเขียน stanza แรกตามจังหวะการพูด และแล้วก็แต่ง stanza ต่อ ๆ ไปตามแบบแผนที่ได้กำหนดไว้นี้ เขาอาจจะให้คำสุดท้ายของบรรทัดที่มีความยาวแตกต่างกันสัมผัสกันก็ได้ เฮอริเบิร์ตันนั้นอาจใช้โครงสร้างร้อยกรองของเขาแสดง conceit ก็ได้ และเขามักไม่ใคร่เขียนซ้ำแบบกันเท่าใดนัก

การใช้ภาษาของกวีอภิปราย

การที่กวีนิพนธ์อภิปรายดูค่อนข้างยากนั้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะถ้อยคำที่ใช้ในบทกวีด้วย บางครั้งคำนั้นอาจจะไม่ยากถ้ามองทางด้านภาษาศาสตร์ แต่เพราะความหมายของคำเปลี่ยนไปอยู่เรื่อย ๆ จึงทำให้ความสำคัญของคำในสมัยของตนแตกต่างจากสมัยของเรา เราจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเทศอังกฤษในสมัยนั้นด้วย จะยกคำบางคำมาเป็นตัวอย่างพอสังเขป

King

ในศตวรรษที่ 17 คือผู้ปกครองที่มีอำนาจเต็มสมบูรณ์มีความหมายรวมถึงความยิ่งใหญ่และเกียรติยศ ซึ่งผิดกับในปัจจุบันที่ความสำคัญของคำนี้ลดน้อยลงตามอำนาจของกษัตริย์

brave

ในปัจจุบันแปลว่ากล้าหาญ แต่ในศตวรรษที่ 17 คำนี้อาจใช้กับการแต่งกาย หรือลักษณะท่าทางและแปลได้ว่า magnificent หรือ showy คือ สง่างาม หรือซื่อโอ้อวด หรืออาจแปลว่า bravado คือ ความมองอาจได้ด้วย

alchemy

คือวิชาเล่นแร่แปรธาตุนั้น ในสมัยศตวรรษที่ 17 หมายถึงความพยายามที่จะทำให้โลหะธรรมดากลายเป็นทอง หรือ ทำให้ชีวิตยืนยาวตลอดไปโดยอาศัยสิ่งที่เรียกว่า Elixir หรือ Philosopher's Stone ผู้ที่ศึกษาวิชานี้เรียกว่า alchemists พวกนี้พยายามที่จะสกัดสิ่งที่เรียกว่า quintessence หรือ สารที่ห้าซึ่งถือกันว่าเป็นแก่นสารที่นำไปสร้างดวงดาว ดวงจันทร์ และยังแฝงเร้นอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่างออกมาจากวัตถุต่าง ๆ กวีอภิปรายญาใช้แนวความคิดนี้บ่อยครั้ง โดยมีความเห็นว่าผู้เขียนไม่เชื่อว่าพวก alchemists จะค้นพบอะไรได้

die

คำนี้ในสมัยศตวรรษที่ 17 และ 18 สามารถจะแปลได้ว่า “มีความสุขสมทางเพศ” นอกเหนือไปจาก “ตาย”

elements

คือธาตุทั้ง 4 ที่ว่ากันว่าประกอบขึ้นเป็นร่างกายมนุษย์ เมื่อมนุษย์ตายไปแล้วก็จะกลับไปเป็นธาตุทั้ง 4 ดั้งเดิมอันได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ

glass

มีความหมายตรงไปตรงมา แต่หมายความได้ 3 อย่างคือ looking - glass กระจกเงา hour - glass แก้วบรรจุทรายบอกชั่วโมง หรือ glass - jar โถแก้ว

mysteries

ปัจจุบันคือ “ความลึกลับ” หรือสิ่งที่เข้าใจไม่ได้ บางครั้งอยู่เหนือธรรมชาติ แต่ในสมัยกลาง คำนี้หมายถึง “อาชีพหรือความชำนาญที่สามารถเรียนได้”

pregnant

ซึ่งแปลว่า “มีครรภ์” ในปัจจุบันนั้น สมัยก่อนมีความหมายว่า “กำลังแบก” หรือ “ชุ่มชื้นด้วย” หรือ “เต็มไปด้วยความสำคัญที่ซ่อนเร้นอยู่”

quaint

ไม่ได้หมายความว่า “แปลก” หรือ “ประหลาด” แต่แปลว่า “กระทำหรือสร้างอย่างสลบซับซ้อน” หรือ “เต็มไปด้วยคุณความดีพิเศษที่ดั่งงามและประณีตบรรจง”

quick

ไม่ได้แปลว่า “รวดเร็ว” แต่แปลว่า “มีชีวิตอยู่” คือ ไม่ตายนั่นเอง

sense

ในศตวรรษที่ 17 มักแปลว่า “ความรู้สึกทางร่างกาย” แต่ก็อาจแปลว่า “ความหมาย” เหมือนในปัจจุบันได้ด้วย

sex

ดันน์เป็นผู้ใช้คำนี้ในความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “ความสัมพันธ์ทางเพศ” ในปัจจุบัน แต่สำหรับเขาคำนี้หมายความเพียงแต่ “ความดึงดูดทางเพศ” เท่านั้น

Sphere

คือดวงดาวที่มีเทวดาอยู่ภายในและคอยควบคุมการโคจรของดวงดาวเหล่านั้น เทวดาเหล่านี้เรียกว่า intelligences ดวงดาวเหล่านี้เคลื่อนไหวและมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์และต่อกัน และกัน โหราศาสตร์ก็คือการศึกษาการโคจรของดวงดาวเหล่านี้และอิทธิพลของมันนั่นเอง

subtle

นอกจากแปลว่า “ซับซ้อน” “ยุ่งยาก” “ไม่เห็นได้ชัดเจนในทันที” แล้วยังแปลว่า “ละเอียดและแบบบาง” “ฉลาด” “ยากที่จะแก้” ได้อีก

sweet

คำนี้แม้ความหมายโดยตรงจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่การใช้และความหมายแฝงของมันเปลี่ยนไปมาก ในปัจจุบันเราใช้คำนี้กับขนม หรือ สัตว์เลี้ยงก็ได้ แต่ในศตวรรษที่ 17 คำนี้ให้ความรู้สึกที่เข้มแข็งและละเอียดอ่อนพร้อม ๆ กัน sweetness อาจแปลได้ว่า “ความดี” เช่น ความดีของผลไม้ หรือ เหล้าองุ่น มันหมายถึงความแบบบางและความงาม แต่ไม่ได้แสดงความ “อ่อน” เลย

work

แปลว่า “การทำงาน หรือ ออกแรงซึ่งอยู่ภายใต้ความกดดัน การโยก การบิด”

การออกเสียงพยางค์

ในบทกวีก่อนปี ค.ศ. 1820 -ed ที่ลงท้าย past participle จะออกเสียงด้วย นอกจากจะมี apostrophe แทน e สำหรับ -ion นั้น ธรรมดาเป็นพยางค์เดียว แต่บางครั้งก็อ่านเป็น 2 พยางค์ได้โดยเฉพาะในงานของดันน์ ส่วนเซอร์เบิร์ตนั้นมักใช้พยางค์เดียว

การเลือกใช้ถ้อยคำของกวีอภิรัชญา

กวีอภิรัชญาสนใจคำน้อยกว่าความคิด พวกเขาเลือกใช้คำได้อย่างยอดเยี่ยมแต่ก็ต้องให้เข้ากับวัตถุประสงค์ของความคิด ไม่ใช่เพียงแต่เลือกเพราะเสียงของคำเท่านั้น พวกเขาแสวงหา

ความกระฉ่างและความเที่ยงตรง ดังนั้น ถ้อยคำที่เขาใช้จึงมีการควบคุมและง่าย อาจเป็นเพราะความคิดของพวกเขาใหม่และยาก ดังนั้น จึงต้องการความตรงไปตรงมาและความซื่อตรงมาก กวีอภิปรัชญาใช้ภาษาพูดเป็นอย่างมากโดยเฉพาะดังนี้

อิทธิพลของภาษาละตินและแองโกล-แซกซัน

กวีอภิปรัชญาใช้ส่วนประกอบที่เป็นพื้นฐานของภาษาอังกฤษทั้ง 2 อย่าง นั่นคือคำแองโกล-แซกซัน ซึ่งส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียวเพื่อความง่ายและความกระชับกระเฉง ส่วนคำละตินนั้นใช้เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรง ภาษาแบบละตินนั้นเที่ยงตรงกว่าแบบคณิศาสตร์ แต่มันเย็นชาไม่น่าตื่นเต้น ส่วนภาษาแองโกล-แซกซันนั้นเต็มไปด้วยชีวิตชีวา กวีมักจะใช้ภาษาทั้ง 2 แบบประกอบกันทำให้เกิดพลังขึ้น

การใช้อุปมาอุปมัย

กวีอภิปรัชญามักถูกกล่าวหาว่ารวมหัวกันทำให้กวีนิพนธ์ยากและแห้งแล้ง โดยใช้อุปมาอุปมัยที่เหลวไหลและลำบากยากเย็น ความจริงก็ว่ากลุ่มนี้ต่างคนต่างอยู่และเรียนงานของกันและกันโดยการอ่านงานของกวีอาวุโสกว่า แต่ไม่ได้มีตำรา หรือ ทฤษฎีใดที่เขายึดถือร่วมกัน การใช้อุปมาอุปมัยของพวกเขาเป็นไปในลักษณะดังนี้

ก. **conceit** มีความสำคัญสำหรับกวีอภิปรัชญา 2 ประการ ด้วยกันคือ

1. กวีนิพนธ์อภิปรัชญาส่วนมากมักจะอ้างเหตุผลเพื่อพิสูจน์อะไรสักอย่างหนึ่ง หรือสนับสนุนคติความ ดังนั้น การใช้อุปมาที่ยืดขยายออกไปจึงเหมาะสมที่สุด
2. ส่วนใหญ่สิ่งที่ต้องการพิสูจน์มักมีส่วนประกอบของ paradox หรือการขัดแย้งกันอยู่ในตัว หรือ เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกันระหว่างความจริงทั่ว ๆ ไปซึ่งไม่มีตัวตนกับรายละเอียดซึ่งมีตัวตนเห็นประจักษ์ ความอาจหาญและคำประชดซึ่งมักจะไปด้วยกันกับ conceit จึงเหมาะสมในสภาวะเช่นนั้น แต่ต้องเข้าใจด้วยว่า conceit ไม่ได้ให้ข้อถกเถียงที่เป็นตรรกวิทยาอย่างแท้จริง เป็นเพียงแต่ผิวเผินเท่านั้น ไม่มีคุณสมบัติสมผลอย่างแท้จริงในข้อโต้แย้ง มีแต่ความมีเหตุผลทางอารมณ์เท่านั้น อุปมาของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา แม้จะเป็นในรูปของการโต้แย้งแบบตรรกวิทยาก็ไม่ได้สร้างข้อเท็จจริง หรือ ความสังเกตตามแนววิทยาศาสตร์ขึ้นมา

กวีอภิปรัชญามักจะไม่ใช่อุปมาที่จะไปปะปนกับอุปมาอื่น หรือ อุปมาที่ใช้พร่ำเพรื่อจนไม่มีคุณค่า พวกเขาจะเลือก conceit ที่สำคัญเป็นหลักในบทกวีแต่ละบทซึ่งมักจะเห็นได้ในชื่อเรื่องแล้วขยายความ conceit นี้อย่างระมัดระวัง ถ้าจะมีอุปมาอื่นก็ต้องเห็นได้ชัดและเป็นรองอุปมาหลัก บางครั้งอุปมาหลักซึ่งเป็นรากฐานของบทกวีอาจจะไม่ปรากฏมากนัก

โดยมีอุปมาอยู่ ๆ นำมาก่อน แต่ความชัดเจนของมันก็ยังคงดำรงอยู่ในบทกวีบางบทอาจมีอุปมาหลาย ๆ อย่างต่อเนื่องกันก็ได้ แต่ก็เป็นไปได้ไปอย่างมีการควบคุมและมีแบบแผน

ข. อุปมาทางวิทยาศาสตร์และอุปมาที่แสดงความคงแก่เรียน

อุปมาของกวีนิพนธ์หรือกวีปรัชญาได้มาจากเรขาคณิตและวิทยาศาสตร์ โหราศาสตร์ วิชาที่ว่าด้วยจักรวาล ภูมิศาสตร์และเทวศาสตร์ ซึ่งทำให้ผู้อ่านสมัยปัจจุบันต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้พอสมควร ในการที่จะเข้าใจอุปมาเหล่านี้ มีสิ่งที่ควรระลึกไว้คือ

1. ยุคของต้นกำเนิด เป็นสมัยที่ความรู้ของมนุษย์นำตื่นตื่นและกว้างขวางขึ้น เช่น ภูมิศาสตร์ก็น่าทึ่งพอ ๆ กับการเดินทางไปอวกาศสมัยนี้ทีเดียว มีการกล่าวถึงการเดินทางเรือไปยังดินแดนไกลโพ้น ราวกับว่าการที่มนุษย์วาดแผนที่โลกนั้นมนุษย์ได้ทำให้โลกเป็นทาสของเขานั่นเอง
2. ผู้ที่อ่านงานของต้นกำเนิดกับมารีเวลจะต้องมีสติปัญญาและการศึกษาพอประมาณทีเดียว
3. อุปมาส่วนใหญ่เป็นแบบอภิปรัชญาในความหมายของปรัชญา ศาสตร์ต่าง ๆ ที่เป็นที่มาของอุปมาเหล่านี้เป็นที่ ๆ เราจะพบปัญหาทางปรัชญาที่น่าพิศวงและมีความขัดแย้งกันอย่างมากมาย

John Donne (1572 - 1631)

ชีวิต

จอห์น ดันน์ นั้นเป็นกวีที่สำคัญที่สุดในกลุ่มกวีอภิปรัชญาทั้งหลาย ในทางด้านประวัติ ดันน์นั้นแม้จะเป็นกวีในศตวรรษที่ 17 แต่ก็ถือกำเนิดในศตวรรษที่ 16 และมีชีวิตอยู่ในรัชสมัยของพระนางอลิซาเบธมากกว่าพระเจ้าเจมส์ บิดามารดาของเขาเป็นโรมันคาทอลิก เขาเข้ารับการศึกษาที่ Oxford เมื่ออายุ 12 ปี และเข้าศึกษาวิชากฎหมายในลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. 1591 ภายหลังเข้าไปเปลี่ยนไปนับถือคริสตศาสนานิกายแองกลิกัน ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติอังกฤษ

ตำแหน่งหน้าที่ทางการงานของเขาก้าวหน้าไปด้วยดีจนกระทั่งเขาได้เป็นสมาชิกสภา แต่ในปี ค.ศ. 1601 ดันน์ได้แอบแต่งงานกับ Ann More ผู้เป็นหลานสาวของ Sir George More เจ้านายของเขาเอง Sir George โกรธมากจึงใช้อิทธิพลทุกอย่างเพื่อทำลายอนาคตของดันน์ แต่ภายหลัง Sir George ก็เสียใจในการกระทำของตนและพยายามให้ดันน์ได้กลับเข้ารับตำแหน่งเดิมแต่ไม่เป็นผล ในที่สุดพระเจ้าเจมส์ก็ทรงขอร้องให้เขาบวชเป็นพระ เขากลายเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อมาทั้ง ๆ ที่เหตุผลในการที่เขาบวชก็คือ ความขัดสนทางการเงินและพระประสงค์ของพระราชาราชซึ่งเขาไม่สามารถขัดได้นั้นเอง ดันน์บวชในปี ค.ศ. 1615 และอีก 6 ปีต่อมาได้เป็น Dean ของวิหาร St. Paul ไปจนกระทั่งเขาเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1631

ความตายเป็นสิ่งที่เขาครุ่นคิดถึงอยู่ตลอดชีวิตเพราะสุขภาพของเขาไม่ดี เจ็บอยู่ตลอดเวลา เขาจึงเตรียมตัวพร้อมเสมอที่จะเผชิญความตาย ถึงขนาดรำลือเพื่อนฝูงและจัดการจ่ายค่าแรงคนใช้เรียบบร้อยก่อนตาย คำเทศน์หลาย ๆ บทของเขาก็สะท้อนให้เห็นถึงความผูกพันที่มีต่อความตายนี้ด้วย ก่อนตายเล็กน้อยเขากล่าวว่า “ถ้าฉันไม่ตาย ฉันคงต้องทรมาน” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงกำลังใจของดันน์ ขณะเดียวกันมันก็แสดงว่าเขาได้เตรียมพร้อมสำหรับความตายเต็มที่ จนกระทั่งถ้าเกิดไม่ตายขึ้นมา ก็จะคงต้องอับอายเต็มที่

งาน

อาชีพหลักของดันน์ เป็นไปในทางโลกมากกว่าทางวรรณกรรม แต่ถึงกระนั้นบทกวีของเขา ก็เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่มกวี แม้ว่าเขาแทบจะเลิกแต่งกวีนิพนธ์โดยสิ้นเชิง เมื่อเขาได้รับตำแหน่ง Dean แห่งวิหารเซนต์พอล บทเทศน์ของเขาเป็นข้อเขียนที่น่าประทับใจมากสำหรับ **Songs and Sonets** นั้นมักเชื่อกันว่าเป็นบทกวีที่ดันน์เขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางชู้สาวก่อนที่เขาจะแต่งงาน เพราะกวีนิพนธ์บางบทแสดงความกังขาเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ในเรื่องของความรักรัก ดันน์เองก็เคยกล่าวถึง “ชู้รัก” ของเขา แต่อีกด้านหนึ่งบทกวีเหล่านี้ก็เป็นงานที่แสดงความจริงใจที่เขาอาจจะเขียนให้แก่ภรรยาของเขา อีกประการหนึ่ง ไม่มีหลักฐานใด ๆ ยืนยันได้ว่าเขามี “ชู้รัก”

หรือ มีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นนอกเหนือไปจากภรรยาของเขา ยิ่งถ้าเราเข้าใจถึงธรรมเนียม
นิยมในการแต่งบทกวีในสมัยของดันน์ ก็จะได้เห็นว่าโคลงรักส่วนมากนั้นมักจะไม่ต้องมีพื้นฐาน
ความจริงอยู่ เพียงแต่เขียนให้ผู้อ่านที่เป็นชายได้อ่านสนุกกันเท่านั้น ถึงอย่างไรก็ตามความสัมพันธ์
ที่กล่าวถึงในโคลงหลาย ๆ บทก็ไม่ได้มีความหมายมากขึ้นหากเราจะรู้ว่ามันคือชีวิตสมรสของเขา
หรือไม่ก็ตาม

ความเข้าใจผิดอีกข้อหนึ่งก็คือ เรื่องที่ว่าดันน์เลิกเขียนโคลงรักและเริ่มแต่งโคลงเกี่ยวกับ
ศาสนาเมื่อเขาบวชเป็นพระ ความจริงมีอยู่ว่าเมื่อดันน์บวชเขาแทบจะเลิกแต่งโคลงกลอนเลยที่
เดียว มีแต่บทเพลงสรรเสริญพระเจ้าเท่านั้นที่เขาประพันธ์ขึ้นภายหลัง ศตวรรษที่ 20 สำคัญ
ผิดที่แยกสภาพบุรุษยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาออกเป็นส่วน ๆ เช่น การที่เราคิดว่าดันน์เป็นนักรักก่อน
แล้วจึงกลายเป็นคริสเตียนเพราะเขาสามารถเป็นทั้งสองอย่างได้พร้อม ๆ กัน แจ็ค ดันน์กับ
ดอกเตอร์ดันน์ไม่ใช่คนสองคนที่แยกจากกัน ความยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของเขาก็คือความสามารถ
ในการแสดงออกซึ่งการต่อสู้ระหว่างความรู้สึกทางกายและทางใจ การแสดงความรู้สึกของเขามี
ขอบข่ายที่กว้างแต่ก็มีความคงเส้นคงวา ดันน์ไม่เคยเขียนเรื่องไร้สาระ นอกจากจะเขียนแบบ
ใกล้เคียงกับการพูดแล้วความจริงใจของดันน์ยังทำให้งานของเขาออกมาแบบเป็นกันเอง

บทกวีเกี่ยวกับความรักของดันน์ แม้จะแสดงให้เห็นความสงบสุขโดยหลีกเลี่ยงอุปมา
อุปมัยเกี่ยวกับความตาย หรือ การเจ็บไข้ได้ป่วยก็ยังคงมีบรรยากาศของความสังเวชหรือความ
เสียใจอยู่ด้วย ส่วนใหญ่แล้วบทกวีของเขาว่าด้วยเรื่องของ “ความไม่พอใจ” เกี่ยวกับการจากกัน
ความตาย ความไม่ซื่อสัตย์ หรือ รักที่ไม่สมหวัง ใน *Holy Sonets* ก็เต็มไปด้วยความเครียด
บทกวีของเขามีความกล้าแทรกอยู่ซึ่งจะทำให้เขากล้าหาญขึ้น การเผชิญกับความตายไม่ได้ง่าย
ขึ้นโดยความเชื่อแบบคริสเตียนเลย เพราะความรู้สำนึกในบาปของเขาทำให้เขาหวาดผวาแต่ก็
ไม่ได้เสียขวัญ มันเป็นการต่อมทนของผู้ที่ใกล้จะเสียขวัญและปล่อยให้ตนเองอยู่ภายใต้พระเมตตา
ของพระเจ้า โคลงรักของเขาไม่เพียงแสดงความกล้าหาญที่จะเผชิญกับความตายเท่านั้น ยังเป็น
ความกล้าหาญในการเผชิญกับโลกที่เฉยชาด้วย

ดันน์มักจะเป็นฝ่ายโจมตีอยู่เสมอ เขาอาจจะรุนแรงในความสงสัยทำลายในความเชื่อมั่น
มั่นคงในความเชื่อในเรื่องความรักแบบ *Platonic*¹ อย่งไรก็ตามความฉลาดของเขาก็ทำให้เขา
ปรับตัวได้ เขามีความหนักแน่น พยายามที่จะเที่ยงตรงและซื่อสัตย์ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้
บทกวีของเขามีพลังอันยิ่งใหญ่

1. ไม่เกี่ยวกับทางเพศแต่เป็นด้านจิตใจ

นอกจากการใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง น้ำเสียงแบบละคร หรือ สนทนา อารมณ์ขันที่
เฉียบขาดและค่อนข้างเศร้าแล้ว ยังมีคุณลักษณะอีกอย่างหนึ่งในงานของเขาที่ไม่ค่อยเป็นที่
สังเกต นั่นก็คือรสนิยมอันดีของเขา แม้ว่าเขามักจะค่อนข้างยกตนเอง เห็นความสำคัญของตน
เอง แต่งานของเขาทั้งหมดมีความนุ่มนวลต่อผู้อื่น และแสดงความฉลาดเฉลียวซึ่งรวมทั้งความ
ถ่อมตนด้วย โคลงรักของเขามักเริ่มต้นด้วยการ “โว้ยวาย” เสร็จแล้วก็ค่อยสุภาพลง รสนิยมดี
ของเขาอยู่ที่ความสมดุลระหว่างความหยาบกับความแยบยล ความเศร้าและความสุข ภายและ
ใจ ธรรมเนียมนิยมและการปฏิบัติ รสนิยมที่ดีนั้นอยู่ที่การรู้ว่าอะไรเหมาะสมจริง ๆ และเขาก็
สามารถพิสูจน์ได้ว่าการใช้อุปมาอุปมัยของเขานั้นเหมาะสมถ้าเทียบกับกวีอื่น ๆ

ลักษณะที่แยกตัวออกจากกวีปรีชาอื่น ๆ เห็นจะได้แก่ “ความขรุขระ” ของบทกวีของ
เขา ที่ว่าขรุขระนั้นก็คือผู้อ่านจะไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเขาเน้นที่ไหน เขาไม่ระวังในเรื่องจังหวะ
หรือ แบบแผนมากนัก เพราะความคิดเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า ดังนั้นบทกวีของเขาอาจจะฟังไม่
รื่นหูเท่ากับบทกวีของผู้อื่น

การใช้ paradox หรือข้อความที่ขัดแย้งกับความเชื่อถือทั่วไปของตัวมันนั้นแสดงออกมา
ในรูปของภาพพจน์ที่เด่นชัดและได้รับการวิเคราะห์อย่างเฉียบแหลม หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นภาพ
พจน์ที่หลักแหลมเนื่องจากการแทนความหมาย มักจะสั้นจนบางครั้งเข้าใจยาก เป็นถ้อยคำที่
ไปด้วยความหมายแต่ไม่ไพเราะนัก มีจังหวะที่เร้าอารมณ์แต่ไม่รื่นหู และบ่อยครั้งมักจะกร้าว
เสียด้วยซ้ำ ข้อความเหล่านี้เรียกว่า “strong lines” ภาษาของเขาซึ่งเต็มไปด้วยเหตุผลนั้นเด่น
ตรงการใช้นาม กริยาและคุณศัพท์ซึ่งปึงถึงการกระทำมากกว่าที่จะขยายความ สิ่งที่เขาชอบใช้
มากที่สุดคือการใช้คำซ้ำซึ่งเป็นกลไกอันหนึ่งของวาทศาสตร์

การใช้อุปมาของคันทน์

คันทน์มีความสำนึกว่า ร่างกายนั้นมีการต่อสู้กับจิตใจอยู่เสมอ การต่อสู้นี้ก่อให้เกิดความ
ตึงเครียดในงานของเขา จึงไม่ประหลาดเลยที่อุปมาทางศาสนาจะปรากฏบ่อยครั้งในงานทางโลก
ของเขาเช่นใน “The Relics” คู่รักจะถูกขุดขึ้นมาในอนาคตและผู้คนจะพากันบูชาเขาในฐานะ
นักบุญ

นอกจากนั้นกวีนิพนธ์หลายบทของเขายังมีน้ำเสียง (tone) ทางศาสนา มีการกล่าวถึง
ความเป็นอมตะ วิญญาณ การรับศีล หรือ การเผ่ารอ

ในกวีนิพนธ์ทางศาสนาของเขาก็มีการใช้อุปมาของความรักทางร่างกายด้วย แสดงว่า
ความรักของเขานั้นมีทั้งความรักที่ศักดิ์สิทธิ์และความรักทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกันแทบจะแยกไม่
ออก

อุปมาที่มีพลังและใช้บ่อยครั้งในงานของดาร์วินคือความตาย มันทำให้โคลงรักที่สดชื่นที่สุดของเขาดูเหมือนมีม่านดำมาบดบังในกวีนิพนธ์หลายบทดาร์วินใช้ความตาย หรือ ความเจ็บป่วยเป็นอุปมาที่สำคัญ

อุปมาสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ โลก ซึ่งก็เป็นเพียงอีกด้านหนึ่งของแนวความคิดทางศาสนา หรือ อภิปรัชญา ในงานของดาร์วินคู่รักคือทุกสิ่งที่มีความหมายในโลก ดังนั้น เขาจึงเป็นโลกเสียเอง หรือไม่เช่นนั้นความรักของเขาก็ท่วมท้นจนมันโอบล้อมทั้งโลกไว้ ถ้าไม่เช่นนั้นเขาก็เป็นอีกโลกหนึ่ง หรือเป็นโลก 2 โลกเชื่อมต่อกัน แนวความคิดที่พัฒนามาจากความคิดเบื้องต้นนี้ก็คือ ความคิดที่ว่าน้ำตาของคู่รักท่วมโลก ซึ่งปรากฏในงานหลายชิ้นของดาร์วิน

นอกจากนี้ดาร์วินยังใช้อุปมาที่เป็นที่แพร่หลายกันในสมัยของเขาอีกด้วย เช่นที่ว่าใบหน้าของคู่รักจะสะท้อนให้เห็นในดวงตาของกันและกัน หรืออุปมาทางวิทยาศาสตร์ หรือภูมิศาสตร์ แต่อุปมาที่กล่าวถึงเบื้องต้นนั้นเป็นอุปมาที่จะพบได้เฉพาะในงานของดาร์วินเท่านั้น ทำให้เราสามารถแยกงานเขียนของเขาจากงานของกวีอภิปรัชญาอื่น ๆ ได้

The Apparition

นักศึกษาลองหาความหมายของคำว่า apparition โดยนึกถึงความหมายของคำว่า appear ประกอบด้วย ในโคลงบทนี้คำนี้หมายถึงปีศาจนั่นเอง

เหตุใดกวีจึงใช้คำว่า *murdress* (*murderess*) ขนานนามคนรักของเขา ?

เราทราบว่ากวี “ตาย” ไปแล้วจากคำว่า *dead* และคำว่า *ghost* อะไรคือสาเหตุแห่งความตายของเขา ?

คำว่า *vestal* มีที่มาจาก *Vestal virgin* คือสาวพรหมจารีย์ผู้มีหน้าที่ดูแลไฟศักดิ์สิทธิ์ของ *Vesta* ซึ่งเป็นเทพีแห่งเตาไฟของโรมันไม่ให้ดับ เหตุใดกวีจึงใช้คำว่า *fain'd* (*feigned*) *vestal* ในที่นี้ ?

กวีบรรยายว่าหญิงสาวในโคลงนี้กำลังนอนอยู่กับชายอีกคนซึ่งอาจจะเป็นสามีหรือคู่รักใหม่ ปฏิกริยาที่ชายผู้นี้แสดงเวลาที่ฝ่ายหญิงสะกิดปลุกเมื่อปีศาจของกวีมาปรากฏให้เห็นสะท้อนให้เห็นอารมณ์ขันของกวีอภิปรายว่าเป็นเช่นไร ? นักศึกษาอ่านแล้วเกิดอารมณ์ขันหรือไม่ ?

ในตอนท้ายกวีบอกว่าสิ่งที่เขาจะบอกกับเธอเวลาเขาตายกลายเป็นผีไปหลอกเธอนั้นเขาจะไม่บอกเธอตอนนี้ละ ทำไมเขาจึงพูดเช่นนั้น ?

JOHN DONNE

THE APPARITION

When by thy scorne, O murtheresse, I am dead,
And that thou thinkst thee free
From all solicitation from mee,
Then shall my ghost come to thy bed,
And Thee, fain'd vestall, in worse armes shall see;
Then thy sicke taper will begin to winke,
And he, whose thou art then, being tyr'd before,
Will, if thou stirre, or pinch to wake him, thinke

Thou call'st for more,
And in false sleepe will from thee shrinke,
And then poore Aspen wretch, neglected thou
Bath'd in a cold quicksilver¹ sweat wilt lye
A veryer ghost then I,
What I will say, I will not tell thee now,
Lest that preserve thee, and since my love is spent,
I had rather thou shouldst painfully repent,
Than by my threatnings rest still innocent.

— ● — ● — ● —

1. a reference to the fluidity of quicksilver

A Valediction: Forbidding Mourning

คำว่า valediction นั้นความหมายตามรากศัพท์ ก็คือคำพูดที่ใช้ในการกล่าวลาซึ่งก็มีความหมายแฝงว่าต้องมีการจากกันเกิดขึ้น

สังเกตดูโครงสร้างของ stanza ที่ 1 และ 2 ซึ่งขึ้นต้นด้วย As กับ So อันแสดงความเป็นเหตุเป็นผลกัน ข้อความใน stanza ที่ 2 เกี่ยวเนื่องอย่างไรกับ stanza ที่ 1 ?

คำว่า teare-floods กับ sigh-tempests แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบที่ค่อนข้างจะ extreme

คำว่า prophanation และ layetic (laity, layman) เป็นศัพท์ที่มาจากวงการศาสนา กวีใช้คำเหล่านี้ด้วยจุดประสงค์อะไร ?

ใน stanza ที่ 3 จะเห็นการใช้อุปมาทางภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์

เปรียบเทียบระหว่าง stanza ที่ 4 และ 5 ว่าข้อแตกต่างระหว่าง Sublunary lovers (หาความหมายของคำว่า sublunary โดยการแยกศัพท์) กับ we นั้นอยู่ตรงไหน ?

สังเกตการใช้ conceit ที่ขึ้นชื่อของต้นเรื่องที่เปรียบเทียบกับขาทั้งสองข้างของวงเวียนว่าจากสิ่งที่คุณเห็น ๆ ไม่น่าจะเปรียบเทียบกันได้นั้น ต้นนี้ทำให้เราเห็นความคล้ายคลึงกันของมันได้อย่างไร ?

A VALEDICTION : FORBIDDING MOURNING¹

As virtuous men passe mildly away,
And whisper to their soules, to goe,
Whilst some of their sad friends doe say,
The breath goes now, and some say, no.

So let us melt, and make no noise,
No teare-floods, nor sigh-tempests move,
T'were prophanation of our joyes
To tell the layetie our love.

Moving of th'eath brings harmes and feares,
Men reckon what it did and meant,
But trepidation² of the spheares,
Though greater farre, is innocent.

Dull sublunary lovers love
(Whose soule is sense) cannot admit
Absence, because it doth remove
Those things which elemented³ it.

But we by a love, so much refin'd,
That our selves know not what it is,
Inter-assured of the mind,
Care lesse, eyes, lips, and hands to misse.

Our two soules therefore, which are one,
Though I must goe, endure not yet
A breach, but an expansion,
Like gold to aery thinnesse beate.

If they be two, they are two so
As stiffe twin compasses are two,
Thy soule the fixt foot, makes no show
To move, but doth, if th' other doe.

1 according to Walton addressed to Donne's wife

2 a reference to the oscillatory motion of the celestial sphere, the Ptolemaic explanation of various slight changes in position of the ecliptic and the stars

3 composed

And though it in the center sit,
Yet when the other far doth come,
It leans, and hearkens after it,
And growes erect, as that comes home.

Such wilt thou be to mee, who must
Like th'other foot, obliquely runne.
Thy firmnes drawes my circle just,
And makes me end, where I begunne.

The Good-Morrow

เราทราบดีว่า คำว่า good-morrow หรือ good morning เป็นคำที่ใช้ทักทาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าต้องมีการเจอกันเกิดขึ้นระหว่างคู่รักทั้งสอง

ใน stanza แรก คำว่า wean'd และ suck'd เป็นคำที่เราใช้กับเด็กทารก ซึ่งก็สอดคล้องกับคำว่า childishly โดยมีความหมายสัมพันธ์กัน

คำว่า fancies กับ dreame ซึ่งหมายถึงจินตนาการและความฝันทำให้เรานึกถึงคำอะไรที่ควรมีความหมายตรงข้ามกับทั้งสองคำนี้ ?

stanza ที่ 2 บรรยายว่าคู่รักทั้งสองตื่นขึ้นมาทักทายกัน โดยปราศจากความหวาดกลัวซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากอิทธิพลของความรักซึ่งมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น

images ที่ใช้ใน stanza นี้เป็นคำที่มีที่มาจากวิชาการในสมัยนั้น โดยเฉพาะการใช้โลกเป็นอุปมา

stanza ที่ 3 จะเห็นการใช้ conceit เปรียบเทียบคู่รักกับซีกโลกทั้งสองซึ่งรวมตัวกันเข้าเป็นโลกที่สมบูรณ์ ความรักของเขาจะไม่มีวันแตกดับทำลายเพราะเป็นความรักที่แท้จริงและเท่าเทียมกัน

THE GOOD-MORROW

I wonder by my troth, what thou, and I
Did, till we lov'd, were we not wean'd till then?
But suck'd on countrey pleasures, childishly?
Or snorted we in the seaven sleepers¹ den?
T' was so; But this, all pleasures fancies bee.
If ever any beauty I did see,
Which I desir'd, and got, t'was but a dreame of thee.

And now good morrow to our waking soules,
Which watch not one another out of feare;
For love, all love of other sights controules,
And makes one little roome, an every where.
Let sea-discoverers to new worlds have gone,
Let Maps to other,² worlds on worlds have showne,
Let us possesse one world, each hath one, and is one.

My face in thine eye, thine in mine appeares,
And true plaine hearts doe in the faces rest,
Where can we finde two better hemispheares
Without sharpe North, without declining West?
What ever dyes, was not mixt equally;
If our two loves be one, or, thou and I
Love so alike, that none doe slacken, none can die.

-
1. Christian youths of Ephesus who, fleeing from the Dacian persecution, took refuge in cave and slept there for more than a century
 2. plural without S

Song (Goe and catche a falling starre)

ใน stanza แรกจะเห็นว่าวีบริยายถึงสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ทั้งสิ้น เช่นการรับดาวตก การทำให้หญิงตั้งครรภ์ด้วยรากต้น mandrake ซึ่งมีรูปร่างคล้ายมนุษย์และเชื่อกันว่ามีสรรพคุณทำให้ผู้ที่เป็นหมันสามารถมีบุตรได้ ฯลฯ

stanza ที่ 2 ใช้คำที่แสดงให้เห็นระยะเวลาและหนทางอันยาวและไกล ถ้า thou ในโคลงบทนี้เดินทางท่องเที่ยวไปแห่งหนตำบลใด ได้พบเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ใด ๆ ก็ตาม คงจะสาบานได้ว่าไม่มีหญิงคนใดที่มีความซื่อสัตย์อย่างแท้จริง

stanza ที่ 3 ใช้คำว่า pilgrimage ซึ่งเป็นศัพท์ทางศาสนา ถ้าในการเดินทางนี้เขาสามารถพบหญิงซึ่งมีความซื่อสัตย์อย่างแท้จริงแล้วมันก็เป็นการจาริกแสวงบุญที่คุ้มค่า แต่ในความเป็นจริงแล้วคงเป็นไปไม่ได้ ตอนสุดท้ายของ stanza นี้ให้เห็นว่าความซื่อสัตย์ของผู้หญิงนั้นถึงจะมีได้ก็คงอยู่ได้ไม่นาน

นักศึกษาอ่านโคลงบทนี้แล้วเห็นว่าด้นเขียนแบบ sarcastic หรือไม่? หรือว่าเขาไม่เชื่อจริง ๆ ว่าเพศหญิงจะมีความซื่อสัตย์ได้

SONG

Goe, and catche a falling starre,
Get with child a mandrake roote,¹
Tell me, where all past yeares are,
Or who cleft the Divels foot,
Teach me to heare Mermaides singing,
Or to keep off envies stinging,
And finde
What winde
Serves to advance an honest minde.
If thou beest borne to strange sights,
Things invisible to see,
Ride ten thousand daies and nights,
Till age snow white haire on thee,
Thou, when thou return'st, wilt tell mee
All strange wonders that befell thee,
And swear
No where
Lives a woman true, and faire.
If thou findest one, let mee know,
Such a Pilgrimage were sweet;
Yet doe not, I would not goe,
Though at next doore wee might meet,
Though shee were true, when you met her,
And last, till you write your letter,
Yet shee
Will bee
False, ere I come, to two, or three.

— ● — ● — ● —

1. supposed to resemble human shape

Womans Constancy : ในโคลงบทนี้จะเห็นทัศนคติที่ตื้นตันมีต่อความรักในแง่มุมที่ต่างไปจาก
ธรรมดา เป็นตัวอย่างของการใช้ paradox เพราะความรักของหญิงชายในโคลงบทนี้ยึดยาวอยู่
ได้ตั้งหนึ่งวันเต็ม ๆ เมื่อเขาต้องจากกันแล้วฝ่ายหญิงจะแก้ตัวอย่างไร ? จะบอกว่าแต่ก่อนกับ
เดี๋ยวนี้ไม่เหมือนกันหรือ ? หรือว่าคำสาบานนั้นจะยกเลิกเสียเมื่อไรก็ได้ คำสัญญาของคู่รัก
ก็มีลักษณะเหมือนกับความตายซึ่งเป็นการปลดปล่อย ยึดยาวอยู่แค่ช่วงวันถึงเวลาหลับซึ่งเป็น
เพียงเงาของความตายก็เป็นอันจบสิ้นกันไป

ก็ตัวเองก็อาจหาเหตุผลมาโต้แย้งกับฝ่ายหญิงได้มากมาย เพียงแต่เขาจะไม่ทำเช่นนั้น
เพราะเขาเองก็อาจจะเปลี่ยนใจไปคิดเหมือนเธอได้เช่นกัน

WOMANS CONSTANCY

Now thou hast lov'd me one whole day,
To morrow when thou leav'st, what wilt thou say?
Wilt thou then Antedate some new made vow?

Or say that now

We are not just those persons, which we were?

Or, that oathes made in reverential feare
Of Love, and his wrath, any may forswear?

Or, as true deaths, true maryages untie,
So lovers contracts, images of those,
Binde but till sleep, deaths image, them unloose?

Or, your owne end to Justifie,

For having purpos'd change, and falsehood; you
Can have no way but falsehood to be true?

Vaine lunatique, against these scapes¹ I could

Dispute, and conquer, if I would,

Which I abstaine to doe,

For by to morrow, I may thinke so too.

— ● — ● — ● —

1. evasions

The Sunne Rising

stanza ที่ 1 กวีพูดกับดวงอาทิตย์ราวกับมันเป็นสิ่งมีชีวิต (โดยการใช้ personification) ใจความคือ ไม่ใช่เรื่องของดวงอาทิตย์ที่จะยุ่งกับคู่รัก จะไปไหนก็ไป จะบงการอะไรใครก็ได้ แต่ความรักที่แท้จริงนั้นไม่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา หรือการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น

stanza ที่ 2 เป็นการเย้ยหยันดวงอาทิตย์ว่า อย่าคิดว่าเก่งกล้านัก ถ้ากวีกระพริบตานิดเดียวก็สามารถจะบดบังแสงอาทิตย์ได้ เพียงแต่ถ้าเขาทำเช่นนั้น แล้วเขาก็จะไม่เห็นคนที่เขารักไปชั่วขณะ ใน stanza นี้จะเห็นการใช้ conceit ว่าไม่ว่าดวงอาทิตย์จะโคจรไปเรื่อย ๆ ได้พบเห็นอะไรมา ก็จะเห็นว่าความร่ำรวย ความยิ่งใหญ่ทั้งหลายนั้นได้มารวมตัวกันอยู่บนเตียงนี้แล้ว (ในรูปใด ?)

stanza ที่ 3 เป็นการชี้ให้เห็นความสำคัญของคู่รักว่าเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นแทนที่ดวงอาทิตย์จะต้องโคจรไปให้ความอบอุ่นแก่โลกทุก ๆ วันดังเคยก็ไม่ต้องไปแล้ว เพียงแต่ส่องแสงมาที่เขาสองคนก็พอ เพราะเขาก็คือโลกทั้งโลกอยู่แล้ว จะเห็นการใช้อุปมาที่เป็นแบบฉบับของกวีอภิปรัชญาทั่วไป คือการเปรียบเทียบคู่รักกับโลก

THE SUNNE RISING

Busie old foole, unruly Sunne,
Why dost thou thus,
Through windowes, and through curtaines call on us?
Must to thy motions lovers seasons run?
Sawcy pedantique wretch, goe chide
Late schoole boyes, and sowre prentices,
Goe tell Court-huntsmen, that the King will ride,
Call countrey ants to harvest offices;
Love, all alike, no season knowes, nor clyme,
Nor houres, dayes, moneths, which are the rage of time.

Thy beames, so reverend, and strong
Why shouldst thour thinke?
I could eclipse and cloud them with a winke,
But that I would not lose her sight so long:
If her eyes have not blinded thine,
Looke, and to morrow late, tell mee,
Whether both¹ the India's of spice and Myne²
Be where thou leftst them, or lie here with mee.
Aske for those Kings whom thou saw'st yesterday,
And thou shalt heare, all here in one bed lay.

She is all States, and all Princes, I,
Nothing else is.
Princes doe but play us, compar'd to this,
All honor's mimique; All wealth alchimie.³
Thou sunne art halfe as happy' as wee,
In that the world's contracted thus;
Thine age askes ease, and since thy duties bee
To warme the world, that's done in warming us.
Shine here to us, and thou art every where;
This bed thy center is, these walls, thy spheare.

— ● — ● — ● —

1. the India's of the East and the West

2. mine of gold, silver, etc.

3. glittering dross from the Alchemists' pretense of turning baser metals into gold

The Indifferent : โคลงบทนี้แสดงตัวอย่างของการใช้ paradox ของดันน์ ใน stanza แรกก็บอกว่าเขารักผู้หญิงได้ทุกแบบ จะเห็นการใช้ contrast ด้วย แต่ตอนท้ายเขามวดไว้ว่ามีข้อแม้ อย่างเดียวคือผู้หญิงคนนั้นต้องไม่เป็นคนรักเดียวใจเดียว คำพูดนี้เป็นสิ่งที่ขัดกับความเชื่อที่คนทั่วไปมีเกี่ยวกับความรัก คือถ้าเรารักใครเราก็หวังว่าเขาจะต้องรักเราตอบ

stanza ที่ 2 กล่าวว่าการรักไม่จำเป็นต้องเป็นการผูกขาด ทำไมเขาจะต้องมาผูกพันอยู่กับเธอเพียงแต่เธอซื่อตรงจงรักต่อเขาเท่านั้น

stanza ที่ 3 เอยถึงวินัสซึ่งเป็นเทพีแห่งความรักของโรมันว่าวินัสได้ยื่นคำปณของกวีก็เลยไปสำรวจดู ปรากฏว่าพบคนที่เรียกว่าคิดนอกกลุ่มออกทางออกไปจากศาสนารักโดยจะให้มี ความมั่นคงในความรัก วินัสจึงจะให้คนพวกนี้ซื่อสัตย์กับคนที่เขาจะทรยศกับตน

THE INDIFFERENT

I can love both faire and browne,
Her whom abundance melts, and her whom want betraies,
Her who loves lonenesse best, and her who maskes and plaies,
Her whom the country form'd, and whom the town,
Her who beleeves, and her who tries,
Her who still weepes with spungie eyes,
And her who is dry corke, and never cries;
I can love her, and her, and you and you,
I can love any, so she be not true,

Will no other vice content you?
Will it not serve your turn to do, as did your mothers?
Or have you all old vices spent, and now would finde out others?
Or doth a feare, that men are true, torment you?
Oh we are not, be not you so,
Let mee, and doe you, twenty know.
Rob mee, but binde me not, and let me goe.
Must I, who came to travaile thorow you,
Grow your fixt subject, because you are true?

Venus heard me sigh this song,
And by Loves sweetest Part, Variety, she swore,
She heard not this till now; and the it should be so no more.
She went, examin'd, and return'd ere long,
And said, alas, Some two or three
Poore Heretiques in love there bee,
Which thinke to stablish¹ dangerous constancie.
But I have told them, since you will be true,
You shall be true to them, who are false to you.

— ● — ● — ● —

1. establish

Song (Sweetest love)

โคลงซึ่งเขียนเป็นรูปเพลงบทนี้มีเนื้อหาคล้ายคลึงกับ A Valediction : Forbidding Mourning คือเป็นการปลอบหญิงผู้เป็นที่รักไม่ให้เศร้าโศกเสียใจ ในกรณีที่ฝ่ายชายจะต้องจากไป เพียงแต่ form และลีลาการเขียนแตกต่างกันเท่านั้น

stanza แรกกวีให้เหตุผลว่าเขาจากเธอไปไม่ใช่เพราะเขาเบื่อเธอจะไปหาคู่รักใหม่ แต่เหมือนกับเป็นการลองซ่อมแก๊งค์ทำเป็นตาย

stanza ที่ 2 นำดวงอาทิตย์มาเป็นอุปมา ว่าดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นสิ่งไม่มีชีวิตตกแล้วยังขึ้นอีก จะต้องกลัวอะไรว่าเขาจะไม่รีบกลับมาหาเธอเร็ว ๆ (เพราะเขารักเธอ)

stanza ที่ 3 เหมือนกับกวีจะรำพึงรำพันกับตนเองว่ามนุษย์เรานั้นไม่มีอำนาจที่จะควบคุมอะไรได้ ถ้าเราโชคดีมีความสุข ก็ยึดเวลาไปไม่ได้ หรือเรียกอดีตกลับคืนมาไม่ได้ แต่ถ้าโชคร้ายเมื่อไรดูเหมือนเราเองจะช่วยทำให้สถานการณ์มันร้ายแรงยิ่งขึ้น

stanza ที่ 4 ใช้อุปมาที่นิยมกันตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 ที่ว่าคู่รักมีชีวิตอยู่ในร่างของกันและกัน ดังนั้นการที่เธอร้องไห้เสียใจก็เท่ากับเป็นการทำลายตัวเขาซึ่งอยู่ในตัวเธอ จะเรียกว่าเธอรักเขาจริงได้อย่างไร

stanza ที่ 5 กวีพูดเหมือนขู่ๆ ถ้าเธอกลัว คิดมากเกินไป ประเดี๋ยวโชคชะตาเล่นตลกเขาเลยกลายเป็นอะไรไปจริง ๆ ขอให้คิดว่าการจากไปครั้งนี้เป็นเหมือนการนอนหลับแล้วหันหลังให้กัน (ตื่นขึ้นมากก็ต้องพบกันอีก) ถ้าเรารักกันจริงแล้วเราจะไม่มีวันพรากจากกันได้ (ด้านวิญญูณ)

SONG

Sweetest love, I do not goe,
For wearinesse of thee,
Nor in hope the world can show
A fitter Love for mee,
But since that I
Must dye at last, 'tis best,
To use my selfe in jest
Thus by fain'd deaths to dye;
Yesternight the Sunne went hence,
And yet is here to day,
He hath no desire nor sense,
Nor halfe so short a way:
Then feare not mee,
But beleeve that I shall make
Speedier journeyes, since I take
More wings and spurres than hee.

O how feeble is mans power,
That if good fortune fall,
Cannot adde another houre,
Nor a lost houre recall.
But come bad chance,
And wee joyne to'it our strength,
And wee teach it art and length,
It selfe o'r us to'advance.

When thou sigh'st, thou sigh'st not winde,
But sigh'st my soule away,
When thou weep'st, unkindly kinde,
My lifes blood doth decay.
It cannot bee
That thou lov'st mee, as thou say'st,
If in thine my life thou waste,
That art the best of mee.

Let not thy divining heart
Forethinke me any ill.
Destiny may take thy part,
And may thy feares fulfill,
But thinke that wee
Are but turn'd aside to sleepe;
They who one another keepe
Alive, ne'r parted bee.

The Anniversarie

คำที่น่าสนใจ คือ anniversary ซึ่งหมายถึงวันครบรอบปี ใน stanza แรกนี้ เป็นวันครบรอบปีของการที่คู่รักพบกันเป็นครั้งแรก การผันแปรของเวลาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรม ยกเว้นอย่างเดียวคือ ความรักของเขาทั้งสอง ซึ่งจะคงเส้นคงวายุ่งตลอดไป มีแต่วันนี้ ไม่มีเมื่อวาน หรือ พรุ่งนี้

stanza ที่ 2 ใช้ conceit ที่หลักแหลม คือ ถ้าฝั่งศพเขาทั้งสองไว้ในหลุมเดียวกัน ความตายก็ไม่ใช่สิ่งที่จะพรากเขาจากกัน ถึงเขาจะยิ่งใหญ่ ในสายตาของกันและกัน เขาก็จะต้องตาย และวิญญาณก็จะแยกจากร่างกายไปสู่สวรรค์

stanza ที่ 3 กล่าวว่าถึงแม้เขาจะได้ไปสวรรค์ แต่เขาก็ไม่มีอภิสิทธิ์เหนือผู้อื่น สู้อยู่บนโลกดีกว่า เพราะเขาจะอยู่ในฐานะพระราชามีความสุขกันเพียงสองคน ไม่มีใครมาคิดทรยศกับทั้งสองได้นอกจากเขาคงคนเดียวคนหนึ่งจะทำ กวีบอกคู่รักว่าไม่ต้องกลัวอะไร ขอให้รักกันอย่างแท้จริง จะได้อยู่ฉลองวันครบรอบ 60 ปีของความรัก แต่บัดนี้เพิ่งจะเป็นปีที่สองแห่งรัชสมัยของเขาเท่านั้น (เหตุใดเขาจึงใช้คำว่ารัชสมัย เนื่องจาก เขาเปรียบเทียบตนเองเป็นอะไร ?)

THE ANNIVERSARIE

All Kings, and all their favorites,
All glory of honors, beauties, wits,
The Sun it selfe, which makes times, as they passe,
Is elder by a yeare, now, then it was
When thou and I first one another saw:
All other things, to their destruction draw,
Only our love hath no decay;
This, no tomorrow hath, nor yesterday,
Running it never runs from us away,
But truly keeps his first, last, everlasting day,

Two graves must hide thine and my coarse,
If one might, death were no divorce.
Alas, as well as other Princes, wee,
(Who Prince enough in one another bee,)
Must leave at last in death, these eyes, and eares,
Oft fed with true oathes, and with sweet salt teares;
But soules where nothing dwells but love;
(All other thoughts being inmates¹) then shall prove
This, or a love increased there above,
When bodies to their graves, soules from their
graves remove.

And then wee shall be throughly blest,
But wee no more, than all the rest.
Here upon earth, we are Kings, and none but wee
Can be such Kings, nor of such subjects bee;
Who is so safe as wee? where none can doe
Treason to us, except one of us two.

True and false feares let us refraine,²
Let us love nobly, and live, and adde againe
Yeares and yeares unto yeares, till we attaine
To write threescore, this is the second of our raigne.

-
1. strangers
 2. hold back

The Flea : ใน Stanza แรกคู่รักในบทกวีใช้หมัดซึ่งเพิ่งจะกัดเขาและหญิงสาวเป็นข้อ
ถกเถียงเพื่อให้เธอยอมมอบกายให้แก่เขา โดยใช้ conceit ว่าเลือดของทั้งสองคนก็รวมกันอยู่ใน
ตัวหมัด ดังนั้น จึงไม่ต่างจากการที่เลือดของเขาจะผสมกันเมื่อเขามีความสัมพันธ์ทางเพศกัน
ยิ่งไปกว่านั้นมันยังไม่เป็นทั้งบาป ทั้งความอับอาย หรือ การสูญเสียความบริสุทธิ์อีกด้วย

ใน stanza ที่ 2 ฝ่ายหญิงจะฆ่าหมัด แต่ฝ่ายชายชี้ให้เห็นว่า หมัดนั้นบัดนี้เป็นถึง 3 อย่าง
คือ

1. ตัวของเขาทั้งสอง ด้วยเหตุที่เลือดของเขาทั้งสองอยู่ในตัวมัน
2. เติงวิวาท์ของเขาทั้งสอง
3. โปสท์ที่เขาทำพิธีแต่งงานกัน

ฉะนั้น ถ้าฝ่ายหญิงจะฆ่าหมัดก็เท่ากับเธอจะทำการฆาตกรรมอัตวินิบาตกรรมและ
ลบหลู่ศาสนาในขณะเดียวกัน

ใน stanza สุดท้ายจะเห็นได้ชัดว่าฝ่ายหญิงได้ฆ่าหมัดแล้วและพบว่าทั้งคู่รักและตัวเธอ
เองก็ไม่ได้อ่อนแอลงไปเลย เป็นเหตุให้ฝ่ายชายอ้างได้ว่าจะต้องไปกลัวเสียชื่อเสียงทำไมในการ
ที่จะยอมมอบกายให้กับเขา เพราะชื่อเสียงที่จะเสียไปก็เท่า ๆ กับการที่ความตายของหมัดมีผล
ต่อชีวิตของเธอเท่านั้น

THE FLEA

Marke but this flea, and marke in this,
How little that which thou deny'st me is;
It suck'd me first, and now sucks thee,
And in this flea, our two bloods mingled bee;
Thou know'st that this cannot be said
A sinne, nor shame, nor losse of maidenhead,
Yet this enjoys before it wooe,
And pamp'rd swells with one blood made of two,
And this, alas, is more than wee would doe.

Oh stay, three lives in one flea spare,
Where wee almost, yea more than maryed are.
This flea is you and I, and this
Our mariage bed, and mariage temple is;
Though parents grudge, and you, w'are met,
And cloysterd in these living walls of Jet.
Though use¹ make you apt to kill mee,
Let not to that, selfe murder added bee,
And sacrilege, three sinnes in killing three.

Cruell and sodaine,² hast thou since
Purpled thy naile, in blood of innocence?
Wherein could this flea guilty bee,
Except in that drop which it suckt from thee?
Yet thou triumph'st, and saist that thou
Find'st not thy selfe, nor mee the weaker now;
'Tis true, then learne how false, feares bee;
Just so much honor, when thou yeeld'st to mee,
Will wast, as this flea's death tooke life from thee.

-
1. habit
 2. rash

A Hymne to God the Father

โคลงบทนี้เป็นโคลงที่ดัดขึ้นภายหลังที่เขาบวชแล้ว เป็นบทสรรเสริญพระเจ้า พร้อมทั้งเป็นการเล่นคำ คือชื่อของดัดเองด้วย

stanza แรก ก็ขอให้พระเจ้าอภัยโทษแก่บาปที่เขาได้กระทำไปและยังกระทำอยู่ ซึ่งแม้ว่าพระองค์จะให้อภัยบาปให้เรา (has done คำแรกในบรรทัดที่ 5) พระองค์ก็ยังไม่หมดภาระ (has not done) เพราะเขายังมีบาปอีก

stanza ที่ 2 เป็นการขอให้พระองค์อภัยให้แก่บาปที่เขาชักนำให้ผู้อื่นทำ สองบรรทัดสุดท้ายซึ่งเป็นเหมือน refrain หรือสร้อยของ stanza นี้ก็มีความหมายเหมือน stanza แรก

stanza ที่ 3 ดัดแสดงความกลัวว่าเมื่อเขาจบชีวิตลง (have spunne my last thred) แล้ว เขาจะแตกดับทำลายไป เขาจึงขอให้พระองค์สัญญาว่าจะให้พระบุตรของพระองค์ คือ Christ ผู้ทำหน้าที่ไถ่บาปมนุษย์ได้ให้ความสว่างแก่เขาเมื่อเวลาเขาตาย ถ้าพระองค์กระทำเช่นนั้นได้ก็เท่ากับพระองค์ได้ทำทุกอย่างแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรต้องกลัวอีก

สังเกตการเล่นคำว่า done ในความหมายหลาย ๆ อย่างกัน ชื่อของ Donne เองซึ่งมีเสียงเหมือนกัน วิธีการนี้เรียกว่า punning

A HYMNE TO GOD THE FATHER

I

Wilt thou forgive that sinne where I begunne,
Which is my sin, though it were done before?
Wilt thou forgive those sinnes, through which I runne,
And do run still: though still I do deplore?
When thou has done, thou hast not done,¹
For I have more.

II

Wilt thou forgive that sinne which I have wonne
Others to sinne? and, made my sinne their doore?
Wilt thou forgive that sinne which I did shunne
A yeare, or two: but wallowed in, a score?
When thou hast done, thou hast not done,
For, I have more.

III

I have a sinne of feare, that when I have spunne
My last thred, I shall perish on the shore;
But swear by thy selfe, that at my death thy sonne
Shall shine as he shines now, and heretofore;
And, having done that, Thou haste done,
I feare no more.

1. a pun on Donne's name that goes throughout poem

เรารู้จัก John Donne ดีในฐานะกวีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในกลุ่ม Metaphysical poets แต่ความยิ่งใหญ่ของ Donne ในฐานะ prose writer ก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย งานด้านร้อยแก้วของ Donne ยังคงลักษณะอภิปรายอยู่มาก และโดยเหตุที่เขาเป็นนักเทศน์ด้วย ผลงานส่วนใหญ่จึงออกมาในรูปของ sermons หรือบทเทศน์ซึ่งมีลักษณะแตกต่างไปจากร้อยแก้วธรรมดา กล่าวคือ เนื้อหาสาระมักจะเกี่ยวพันถึงความเชื่อในพระเจ้า หรือ ศาสนา วิธีการเขียนก็ค่อนข้างจะกระจ่าง มีการใช้อุปมาอุปมัย ใช้ถ้อยคำที่กินใจ หรือ จดจำง่าย เพื่อความเข้าใจของผู้อ่าน การสะกดคำเป็นแบบโบราณเป็นส่วนมาก จะสังเกตได้ว่าไม่มีการใช้ apostrophe เพื่อแสดงการเป็นเจ้าของ ความคิดที่สะท้อนให้เห็นออกจะลึกซึ้ง ผู้อ่านต้องใคร่ครวญให้ดีจึงจะเข้าใจได้ โดยเฉพาะการใช้ conceit หรือ การเปรียบเทียบระหว่างสิ่งซึ่งดูเพียงผิวเผินจะเห็นว่าไม่น่ามาเปรียบเทียบกันได้ เช่น อยู่คนละระดับกันอย่าง Man กับ World แต่ถ้ามองให้ลึกซึ้งแล้ว จะเห็นความคล้ายคลึงของสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบนั้นอย่างไม่น่าเชื่อว่าเป็นไปได้ conceit นี้เป็นลักษณะที่เด่นอย่างหนึ่งของงานเขียนแบบอภิปรายและมีตัวอย่างการใช้มากในงานเขียนของ Donne ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง sermons ทั้ง 2 บทนี้ให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านในการสำรวจตัวเองและเพื่อการที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็นส่วนหนึ่งที่มีประโยชน์ของสังคมและโลกโดยยึดมั่นในความประพฤติที่ดีงาม ศีลธรรม และศาสนา รวมทั้งพระเจ้าเป็นหลัก เป็นข้อเขียนที่อ่านแล้วชวนให้เกิดศรัทธา

4 Meditation : เป็นการเปรียบเทียบมนุษย์กับโลก โลกว่าใหญ่แล้วและดูเหมือนจะใหญ่กว่ามนุษย์เสียอีก เพราะมนุษย์อาศัยอยู่ในโลก แต่ถ้าเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในมนุษย์และโลกมาเทียบกันแล้วจะเห็นว่ามนุษย์ยิ่งใหญ่กว่าโลกเสียอีก Donne พุดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นมาได้แก่ความคิดซึ่งเป็นอิสระไม่ถูกจำกัดอยู่ภายในตัวเรา ในโลกมีสัตว์ร้าย ร่างกายเราก็มีโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ มนุษย์ที่ว่ายิ่งใหญ่นั้นเปรียบกับสัตว์ยังด้อยกว่าตรงที่สัตว์เมื่อเจ็บป่วยยังรักษาตัวเองได้ แต่มนุษย์ทำไม่ได้ต้องให้หมอรักษา ถ้าเป็นโรคทางใจเราก็ต้องให้พระเป็นผู้เยียวยาแต่เราต้องเป็นฝ่ายไปหาหมอไม่ใช่ให้โรคหายไปเอง

4 MEDITATION

It is too little to call Man a little World¹; Except God, Man is a diminutive to nothing. Man consists of more pieces, more parts, then the world; then the world doeth, nay then the world is. And if those pieces were extended, and stretched out in Man, as they are in the world, Man would bee the Gyant, and the Worlde the Dwarfe, the World but the Map, and the Man the World. If all the Veines in our bodies, were extended to Rivers, and all the Sinewes, to Vaines of Mines, and all the muscles, that lye upon one another, to Hilles, and all the Bones to Quarries of stones, and all the other pieces, to the proportion of those which correspond to them in the world,² the aire would be too litle for this Orbe of Man to move in, the firmament would bee but enough for this star; for, as the whole world hath nothing, to which something in man doth not answere, so hath man many pieces, of which the whol world hath no representation. Inlarge this meditation upon this great world, Man, so farr, as to consider the immensitie of the creatures this world produces; our creatures are our thoughts, creatures that are borne Gyants : that reach from East to West, from earth to Heaven that doe not onely bestride all the Sea, and Land, but span the Sunn and Firmament at once; My thoughts reach all, comprehend all. Inexplicable mistery; I their creator am in a close prison, in a sicke bed, any where, and any one of my Creatures, my thoughts, is with the Sunne, and beyound the Sunne, overtakes the Sunne, and overgoes the Sunne in one pace, one steppe, everywhere. And then as the other world produces Serpents, and Vipers, malignant, and venimous creatures, and Wormes, and Caterpillars, that endeavour to devoure that world which produces them, and Monsters compiled and complicated of³ divers parents, and kinds, so this world, our selves, produces all these in us, in producing diseases, and sicknesses, of all those sorts; venimous, and infectious diseases, feeding and consuming diseases, and manifold and entangled diseases, made up of many severall⁴ ones. And can the other world name so many venimous, so many consuming, so many monstrous creatures, as we can diseases, of all these kindes? O miserable abundance, O beggarly⁵ riches ! how much doe wee lacke remedies for everie disease, when as yet we have not names for them? But wee have a Hercules⁶ against these Gyants, these Monsters; that is, the Phisician; hee musters up all the forces of the other world, to succour this; all Nature to relieve Man. We have the Phisician, but we are not the Phisician. Heere we shrinke in our proportion, sink in our dignitie, in respect of verie meane creatures, who are Phisicians to themselves. The Hart that is pursued and wounded, they say, knowes an Herbe, which being eaten, throwes off the arrow: A strange kind of vomit. The dog that pursues it, though hee bee subject to sicknes, even proverbially, knowes his grasse that recovers him. And it may be true, that the Druggier⁷ is as neere to Man, as to other creatures,

-
1. Scholastic and Hermetic conception of man as a microcosm contrasted with the macrocosm, the universe
 2. The microcosm was believed to correspond in outline and in detail with the macrocosm.
 3. composed and intricately combined out of
 4. different
 5. contemptible
 6. classic hero, celebrated for strength
 7. druggist

it may be that obvious and present Simples, easie to bee had, would cure him; but the Apothecary is not so neere him, nor the Phisician so neere him, as they two are to other creatures; Man hath not that innate instinct, to apply those naturall medicines to his present danger, as those inferiour creatures have; he is not his owne Apothecary, his owne Phisician, as they are. Call back therefore thy Meditations again, and bring it downe; whats become of mans great extent and proportion, when himselfe shrinkes himselfe, and consumes himselfe to a handfull of dust? whats become of his soaring thoughts, his compassing thoughts, when himselfe brings himselfe to the ignorance, to the thoughtlesnesse of the Grave? His diseases are his owne, but the Phisician is not; hee hath them at home, but hee must send for the Phisician.

1. medicinal herbs

17 Meditation : Donne พูดถึงเสียงระฆังซึ่งตีเวลามีคนตาย หรือใกล้ตาย ว่าเสียงระฆังควรถูกจะเป็นเครื่องเตือนสอนคนที่กำลังอยู่ให้ประพฤติปฏิบัติตนให้ดีเตรียมพร้อมสำหรับวาระสุดท้าย เพราะเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน เนื่องจากเราทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของพระเป็นเจ้า การกระทำใด ๆ ของมนุษย์มีส่วนสัมพันธ์กันทั้งนั้น เพราะมนุษย์เราไม่ใช่เกาะ ซึ่งจะอยู่โดดเดี่ยวโดยลำพังได้ ถ้าใครคนหนึ่งตายไปก็เท่ากับส่วนหนึ่งของมนุษย์ชาติหดหายไป เพราะฉะนั้นเมื่อได้ยินเสียงระฆังก็ไม่ต้องถามว่าตีให้ใคร เพราะมันตีเรียกเราทุกคน

จุดเด่นของ sermons ทั้ง 2 บทก็คือการใช้ conceit ซึ่ง Donne ทำได้อย่างคมคายที่สุด คำพูดหลายคำในงานของเขาถูกนักประพันธ์รุ่นหลังยืมมานำเป็นชื่องานของตนเช่น **For whom the Bell tolls** และ **No Man Is an Island** ของ Ernest Hemingway เนื่องจากมันมีความหมายที่ประทับใจและให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

17 MEDITATION

Perchance¹ hee for whom this Bell tolls, may bee so ill, as that he knowes not it tolls for him; and perchance I may thinke my selfe so much better than I am, as that they who are about mee, and see my state, may have caused it to toll for mee, and I know not that. The Church is Catholike, universall, so are all her Actions; All that she does, belongs to all. When she baptizes a child, that action concernes mee; for that child is thereby connected to that Head which is my Head too, and engrafted into that body, whereof I am a member. And when she buries a Man, that action concernes me : All mankinde is of one Author, and is one volume; when one Man dies, one Chapter is not torne out of the booke, but translated into a better language; and every Chapter must be so translated; God emploies several translators; some peeces are translated by Age, some by sicknesse, some by warre, some by justice; but Gods hand is in every translation; and his hand shall binde up all our scattered leaves againe, for that Librarie where every booke shall lie open to one another : As therefore the Bell that rings to a Sermon, calls not upon the Preacher onely, but upon the Congregation to come; so this Bell calls us all: but how much more mee, who am brought so neere the doore by this sicknesse. There was a contention as farre as a suite, (in which both pietie and dignitie, religion, and estimation,² were mingled) which of the religious Orders should ring to praiers first in the Morning; and it was determined, that they should ring first that rose earliest. If we understand aright the dignitie of this Bell, that tolls for our evening prayer, wee would bee glad to make it ours, by rising early, in that application, that it might bee ours, as wel as his, whose indeed it is. The Bell doth toll for him that thinkes it doth; and though it intermit againe, yet from that minute, that that occasion wrought upon him, hee is united to God. Who casts not up his Eye to the Sunne when it rises? but who takes off his Eie from a Comet when that breakes out? who bends not his eare to any bell. which upon any occasion rings? but who can remove it from that bell, which is passing a peece of himselfe out of this world? No man is an Iland, intire of it selfe; every man is a peece of the Continent, a part of the maine;³ if a Clod bee washed away by the Sea, Europe is the lesse, as well as if a Promontorie were, as well as if a Mannor of thy friends or of thine owne were; Any mans death diminishes me, because I am involved in Mankinde; And therefore never send to know for whom the bell tolls; It tolls for thee. Neither can we call this a begging of Miserie or a borrowing of Miserie, as though we were not miserable enough of our selves, but must fetch in more from the next house, in taking upon us the Miserie of our neighbours. Truly it were an excusable covetousnesse if wee did; for affliction is a treasure, and scarce any man hath enough of it. No man hath affliction enough that is not matured, and ripened by it, and made fit for God by that affliction. If a man carry treasure in bullion, or in a wedge of gold, and have none coined into currant Monies, his treasure will not defray him as he travells. Tribulation is Treasure in the nature of it, but it is not currant money in the use of it, except wee get nearer and nearer our home, heaven, by it. Another man may

1. perhaps
2. prestige
3. mainland

be sicke too, and sicke to death, and this affliction may lie in his bowels, as gold in a Mine, and be of no use to him; but this bell, that tels me of his affliction, digs out, and applies that gold to mee: if by this consideration of anothers danger, I take mine owne into Contemplation, and so secure my selfe, by making my recourse to my God, who is our onely securitie.

คำถาม

1. อธิบายลักษณะของกรีนินพจน์อภิปรัชญา
2. อธิบายรูปแบบของกรีนินพจน์อภิปรัชญา
3. อธิบายว่าเหตุใดการใช้ภาษาของกรีนินพจน์จึงดูค่อนข้างจะยากสำหรับผู้อ่านในสมัยปัจจุบัน
4. อธิบายการใช้อุปมาอุปมัยของกรีนินพจน์
5. ชีวิตส่วนตัวของจอห์น ดันน์ มีอิทธิพลอย่างไรบ้างต่องานของเขา
6. อธิบายการใช้ paradox ใน Song
7. ทักษะคดีของดันน์ที่มีต่อผู้หญิงใน Womans Constancy เป็นเช่นไร
8. อธิบายการใช้ conceit ใน The Sunne Rising
9. ดันน์นำศาสนาเข้ามาใช้อย่างไรใน The Indifferent
10. วัตถุประสงค์ของกรีนินพจน์ใน Sweetest Love คืออะไร เขาใช้วิธีใดเพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย
11. อธิบายการใช้ conceit ใน The Anniversarie
12. ผู้พูดใน The Flea ใช้วาทศิลป์อย่างไรที่จะหว่านล้อมคนรักของเขาให้คล้อยตามความคิดของเขา
13. อธิบายการใช้ pun ใน A Hymne to God the Father
14. วิเคราะห์ดันน์ในฐานะนักเทศน์โดยยกตัวอย่างงานของเขาประกอบ

George Herbert (1593-1633)

ชีวิต

George Herbert เกิดในตระกูลขุนนางแถบชายแดนเวลส์ มารดาของเขาเป็นเพื่อนสนิทกับดันน์ ดังนั้น เขาจึงได้รับอิทธิพลจากดันน์อย่างเห็นได้ชัด เฮอร์เบิร์ตสำเร็จการศึกษาจากเคมบริดจ์และต่อมาภายหลังเริ่มมีความสนใจทางศาสนาและได้บวชเป็นพระในปี ค.ศ. 1630 ไม่นาน 3 ปีให้หลังเขาก็เสียชีวิตลง แต่ในระยะ 3 ปีที่เขาบวชนั้นเป็นปีที่เต็มไปด้วยความศรัทธาชีวิตของเฮอร์เบิร์ตไม่น่าตื่นเต้นเท่าดันน์ เขาไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศและมีชีวิตอยู่อย่างราบเรียบ แต่เราก็ต้องไม่ลืมว่าเฮอร์เบิร์ตเป็นผู้มีสติปัญญาหลักแหลมมาจากตระกูลดีและอาจมีความทะเยอทะยานทางโลกเหมือนกัน ที่เขาไปบวชก็เนื่องมาจากความหวังที่จะเอาดีทางโลกหมดลงแล้ว อย่างไรก็ตามไม่ใช่เรื่องธรรมดาที่ก่อกำเนิดมาในตระกูลสูงอย่างเขาจะไปเป็นนักบวชและยอมรับสภาพที่ต่ำต้อยเช่นนั้น เราจะเข้าใจเฮอร์เบิร์ตได้ดีต่อเมื่อเรามองเห็นความสามารถทางสติปัญญาของเขา แต่เราก็ต้องไม่ทักท้วงเอาว่าเขาเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาอย่างกะทันหันและละทิ้งชีวิตแบบหนึ่งไปเพื่อดำเนินชีวิตใหม่โดยสิ้นเชิง เขาถูกดึงเข้าไปสู่ศาสนจักรเพราะสถานการณ์แวดล้อมเช่นเดียวกับดันน์ แต่เขามีความปรารถนาและความพร้อมที่จะเป็นนักบวชซึ่งดันน์ไม่มี จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีบทกวีเกี่ยวกับทางโลกที่เฮอร์เบิร์ตเขียนปรากฏอยู่เลย

งาน

เฮอร์เบิร์ตไม่ได้พิมพ์บทกวีใด ๆ ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ก่อนจะเสียชีวิตเขาได้ส่ง *The Temple* ซึ่งเป็นงานรวมกวีนิพนธ์ของเขาไปให้เพื่อสนิทจัดพิมพ์ งานชิ้นนี้เป็นผลงานทางศิลปะในตัวของมันเอง

ในงานของเฮอร์เบิร์ตเราจะเห็นว่ารูปแบบมีความสำคัญมากต่อศาสนาและบุคลิกภาพของเขา ความกลมกลืนและระเบียบเป็นตัวแทนของพระเจ้าและความดี ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จึงเป็นงานก่อสร้างที่สร้างขึ้นอย่างระมัดระวัง นั่นคือ เป็นสัญลักษณ์ หรือรูปลักษณะแทนวิหาร

งานชิ้นนี้เริ่มด้วยบทกวีสั้น ๆ อุทิศให้แก่พระเจ้า แล้วต่อกับ "The Church Porch" ซึ่งเป็นบทกวีที่ยาวที่สุดในเล่มตามมามากด้วย "The Church" "The Altar" "The Sacrifice" และ "The Thanksgiving" จากนั้นก็เป็นบทกวีที่ว่าด้วยพิธีวันฉลองและการที่เฮอร์เบิร์ตเองต้องฟังพระเจ้าเพื่อให้ได้มาซึ่งแรงคลใจ นอกจากนั้นก็มีอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งบรรยายลักษณะภายในของวิหารคือ "Church - Monuments" "Church - Musick" และ "Church Lock-and-key" กลุ่มสุดท้ายคือ "Death" "Doomsday" "Judgment" "Heaven" และ "Love"

กวีนิพนธ์ของเฮอริเบิร์ตนั้นดูเหมือนว่าจะง่าย ๆ แต่อันที่จริงแล้วมันซับซ้อนมากที่สุดที่เดียวทางด้านเทคนิค ความชาญฉลาดของเขานั้นเป็นสิ่งพิเศษใน **The Temple** เฮอริเบิร์ตมักจะใช้เทคนิคต่าง ๆ อย่างละครึ่งเท่านั้นในบทกวีแต่ละบท ถ้าจะเทียบแบบไทย ๆ แล้วกวีนิพนธ์ของเฮอริเบิร์ตก็จะเป็นแบบ “กลบท” อยู่มาก ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากกวีนิพนธ์บางชิ้นของเขาในภายหลัง

แม้ว่างานประพันธ์ของเขาจะซับซ้อน แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้อยคำมักจะเป็นพยางค์เดียวและศัพท์ง่าย ๆ ความชาญฉลาดของเฮอริเบิร์ตอยู่ที่ความง่ายในการเขียนของเขาและในการที่ความสำเร็จในด้านเทคนิคของเขาถูกอำพรางไว้อย่างมิดชิด สิ่งที่เป็นสัญชาตญาณและความจำเป็นสำหรับเขาก็คือความถ่อมตน หลักในการเขียนของเขาก็คือ เขียนให้ละเมียดละมัยและคมคายหากมันจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ความชำนาญในทางวาทศิลป์ที่เขาได้รับมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ที่เคมบริดจ์ได้ถูกนำมาผสมผสานเป็นอย่างดีกับความปรารถนาของเขาที่จะเขียนกวีนิพนธ์ที่ตรงไปตรงมา เข้าใจได้ง่ายและเป็นเชิงถ่อมตน สิ่งที่เฮอริเบิร์ตทำได้ค่อนข้างยากก็คือการที่จะผสมผสานความนิยมชมชื่นที่เขามีต่อสังคมผู้ดี หรือ ราชสำนักเข้ากับการตัดสินใจวาทเป็นพระบ้านนอก แต่มันก็เป็นการตัดสินใจที่เขากระทำลงไปด้วยความเต็มใจ

ความขัดแย้งกันระหว่างโลกทั้งสองเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในกวีนิพนธ์ของเฮอริเบิร์ต บางครั้งเราจะเห็นการต่อสู้กับความเย้ายวนโดยกวีหรือร้องให้พระเจ้าช่วยเขาด้วยในการนั้น

กวีนิพนธ์ของเฮอริเบิร์ตนั้นมีน้อยกว่าและไม่ผิดแผกแตกต่างกันมากอย่างของดันน์ แต่เราก็ต้องไม่ลืมว่า **The Temple** นั้นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้อ่านบรรลุถึงความสงบทางใจและการรอดพ้นจากบาป ดังนั้น เฮอริเบิร์ตจึงไม่รวมบทกวีที่เกี่ยวข้องกับความผิดหวัง หรือความสงสัยเข้าไว้ด้วย แต่ก็เป็นไปได้ที่เขาอาจจะเขียนบทกวีประเภทดังกล่าวไว้บ้าง เมื่อตีพิมพ์ออกมาครั้งแรก **The Temple** ขายดีมาก และตั้งแต่นั้นมาผู้คนที่พากันยกย่องเฮอริเบิร์ตด้วยเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งมักจะเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้องทำให้ความสำคัญที่แท้จริงของเขาถูกบดบังไป เขาอาจจะไม่ได้รับความชื่นชมอย่างกว้างขวางเท่ากับดันน์ผู้มีพรสวรรค์ที่น่าทึ่งและมากมายหลายแบบสามารถจะให้ความพึงพอใจแก่ทั้งผู้ที่ไม่มีความเชื่อและผู้ที่มีความเชื่อ ผู้อ่านงานของเฮอริเบิร์ตด้วยความชื่นชมเป็นอย่างยิ่งนั้นก็ไม่ได้มีความเชื่อทางศาสนาสอดคล้องกับเขา แต่ก็ยังมีผู้ที่ไม่สามารถหรือไม่ยอมอ่านงานของเขาเนื่องจากอคติทางศาสนา เราต้องยอมรับว่าบทกวีที่เต็มไปด้วยความศรัทธาส่วนมากมักจะดูเหมือนเสแสร้งไม่จริงใจและน่าเบื่อ ความสำเร็จของเฮอริเบิร์ตจึงเด่นชัดขึ้นตรงที่ว่า จากหัวใจที่สงบและมีความมั่นใจ จากฐานะทางศาสนาที่เคร่งครัดในศรัทธาเขาก็ยังสามารถแต่งบทกวีที่หลีกเลี่ยงความน่าเบื่อ การเดาล่วงหน้าได้และความไม่จริงใจ เหตุผลอาจจะอยู่ที่ว่ากวีนิพนธ์ของเขานั้นส่วนมากมักเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ได้มุ่งหมายเพื่อ

ที่จะสั่งสอน แต่เพื่อเป็นการสนทนากับพระเจ้า จินตนาการ ไหวพริบ และความซับซ้อนใน
งานของเฮอริเบิร์ตซึ่งเป็นสิ่งที่โลกเราคาดหวังจากกวีนิพนธ์นั้นไม่ได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อที่จะตีพิมพ์
เผยแพร่ให้ผู้อื่นได้อ่านเลยในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่

The Altar

โคลงบทนี้เป็นแบบ graphic คือเขียนรูปโคลงให้มีลักษณะเป็นรูปภาพ ในที่นี้จะเห็นว่า เฮอร์เบิร์ตวางรูป โคลงของเขาเป็นรูปแท่นบูชาในโบสถ์ แท่นบูชาที่ว่านี้ไม่ได้สร้างจากวัสดุใด ๆ แต่สร้างขึ้นจากดวงใจของเขาและด้วยน้ำตาแทนที่จะเป็นซีเมนต์ ไม่มีผู้ใดได้แตะต้องแท่นนี้ นอกจากอำนาจของพระเจ้า พระเจ้าเท่านั้น จึงจะตัดหัวใจอันแข็งกระด้างของเขาได้ แท่นบูชาที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสรรเสริญพระเจ้า แม้ตัวเขาเองจะไม่เอ่ยปาก หิน (หัวใจ) ที่ประกอบเป็นแท่นบูชาจะไม่หยุดส่งเสียงสรรเสริญพระองค์

เฮอร์เบิร์ตอ้างถึงข้อความในพระคัมภีร์สองตอน คือ

Exod. 20.25 ----And if you make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stones, for if you wield your tool upon it you profane it.

Luke. 19.40 ---- He answered, "I tell you, if these were silent, the very stones would cry out."

GEORGE HERBERT
from THE TEMPLE¹
The Altar²

**A broken ALTAR, Lord, thy servant reares,
Made of a heart, and cemented with teares:
Whose parts are as thy hand did frame;
No workmans tool hath touch'd the same.³**

**A HEART alone
Is such a stone,
As nothing but
Thy power doth cut.
Wherefore each part
Of my hard heart
Meets in this frame,
To praise thy name.**

**That if I chance to hold my peace,
These stones to praise thee may not cease.
O let thy blessed SACRIFICE be mine,
And sanctifie this ALTAR to be thine.**

-
1. Text: 1633
 2. This poem is written and printed in the shape of a classical altar.
 3. See Exod. 20.25
 4. See Luke. 19.40

Vertue

ลีลาของโคลงบทนี้มีลักษณะเหมือนกับโคลงของศตวรรษที่ 16 จะเห็นการดำเนินเนื้อเรื่องจากจุดเล็ก ๆ ไปหาส่วนใหญ่ คือเริ่มจาก day และ rose ซึ่งเป็นส่วนย่อยของธรรมชาติ ทั้ง 2 อย่างรวมกันเข้าเป็นฤดู spring ใน stanza ที่ 3 กวีชี้ให้เห็นว่าไม่ว่าอะไรก็ตามในโลกนี้ต่อให้สวยงามแค่ไหน ก็ต้องแตกดับทำลาย มีแต่วิญญูณอันเบียดด้วยคุณธรรมเท่านั้นที่จะคงอยู่ตลอดไป แม้ว่าโลกจะกลายเป็นเถ้าถ่านไปก็ตาม

ให้สังเกตดูบรรทัดสุดท้ายของแต่ละ stanza ซึ่งมีลักษณะเป็น refrain stanza สุดท้ายมี refrain แตกต่างจากตอนอื่น ๆ อย่างไร ?

Vertue

Sweet day, so cool, so calm, so bright,
The bridall of the earth and skie:
The dew shall weep thy fall to night;
For thou must die.

Sweet rose, whose hue angrie¹ and brave²
Bids the rash gazer wipe his eye:
Thy root is ever in its grave,
And thou must die.

Sweet spring, full of sweet dayes and roses,
A box where sweets³ compacted lie;
My musick shows ye have your closes,⁴
And all must die.

Onely a sweet and vertuous soul,
Like season'd timber, never gives;
But though the whole world turn to coal,⁵
Then chiefly lives.

-
1. red
 2. splendid
 3. perfumes
 4. musical term for the conclusion of a musical phrase
 5. cinder, ashes

The Collar : เป็นบทกวีที่นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่าเป็นงานที่ดีที่สุดของ Herbert ก่อนข้างจะซับซ้อนเริ่มตั้งแต่รูปแบบซึ่งคล้ายจะเป็น stanza แต่ไม่ใช่ ผู้พูดกำลังต่อต้านอำนาจหรืออิทธิพลของพระเป็นเจ้าซึ่งเปรียบเสมือนเป็นบิดา board ในบรรทัดแรกหมายถึง table คือโต๊ะอาหารอย่างในคำว่า room and board ซึ่งอาจตีความได้ว่าผู้พูดต้องการจะไปจากบ้าน แต่มันก็อาจหมายถึง altar คือแท่นบูชา ซึ่งทำให้เดาได้ว่าผู้พูดเป็นพระและการที่เขาจะทิ้งพระเป็นเจ้าหรือความเชื่อของเขาไปก็เท่ากับเป็นการลบหลู่คูหามินศาสนา ตัวผู้พูดบ่นว่าเรื่องอะไรเขาจะต้องทนเป็นพระอยู่ในเมื่อได้รับแต่ความทุกข์ยากเป็นรางวัล ชีวิตของเขาเป็นอิสระเขาสามารถจะเลือกทางเดินเองได้ แต่แล้วเสียงอีกเสียงหนึ่งซึ่งเราอาจจะคิดว่าเป็นมโนธรรมหรือจิตใต้สำนึกของเขาก็ได้เตือนสติเขาว่าการจะทำอะไรก็ต้องลงทุนลงแรงจึงจะได้ผลตอบแทน ไม่ใช่ได้มาเปล่า ๆ อย่ามัวเสียเวลาคิดฟุ้งซ่านขอให้มีความเชื่อมั่นในพระเป็นเจ้าแล้วก็จะได้รับผลตอบแทนที่ดีเอง ขณะที่ผู้พูดกำลังวุ่นวายใจเพียงกับตนเองอยู่นั้นเขาก็ได้ยินเสียงเรียกว่า "Child" และเขาก็ขานรับโดยอัตโนมัติว่า "My Lord" อันแสดงว่าเขาได้บรรลุถึงข้อยุติแล้ว นั่นคือยอมรับสภาพความเป็นพระต่อไป

จะเห็นได้ว่า images ต่าง ๆ ที่ใช้ก็ช่วยให้ความหมายกับบทกวีนี้ เช่น ชื่อโคลงคือ The Collar อาจหมายความว่าปลอกคออันเป็นเครื่องพันธนาการอย่างหนึ่งแสดงถึงภาวะที่ถูกจำกัดอิสรภาพ ในที่นี้คือการเป็นพระซึ่งไม่สามารถทำอะไรหลาย ๆ อย่างที่คนธรรมดาจะพึงกระทำได้ นอกจากนั้น collar ยังหมายถึงปกเสื้อหรือคอเสื้อที่เป็นคอตั้งแข็ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ suit คือ เสื้อหล่อน หรือ เครื่องแต่งกายของพระในคริสตศาสนาด้วย

ภาพพจน์ที่เกี่ยวกับศาสนาก็เช่น "harvest", "thorn", "blood", "fruit", "wine", "corn" และ "flowers" wine และ corn นั้นก็คือเหล้าองุ่นและขนมปังซึ่งทางคริสตศาสนาถือเป็นตัวแทนเลือดและเนื้อของพระเยซู ดังนั้น เวลาชาวคริสต์รับศีลซึ่งก็คือแผ่นขนมปังเล็ก ๆ จุ่มในเหล้าองุ่นก็เท่ากับเป็นการรับเอาองค์พระเยซูเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเขาด้วย

ลักษณะการเขียนของ Herbert ดูเหมือนว่าเขาจะจงใจให้เกิดความยุ่งเหยิงไม่มีระเบียบซึ่งก็ตรงกับสภาพจิตใจของผู้พูดในบทกวีเป็นอย่างดี

The Collar¹

I Struck the board,² and cry'd, No more,
I will abroad.

What? shall I ever sigh and pine?

My lines and life are free; free as the rode,
Loose as the winde, as large as store.³

Shall I be still in suit?⁴

Have I no harvest but a thorn

To let me bloud, and not restore

What I have lost with cordial⁵ fruit?

Sure there was wine

Before my sighs did drie it: there was corn

Before my tears did drown it.

Is the yeare onely lost to me?

Have I no bayes⁶ to crown it?

No flowers, no garlands gay? all blasted?

All wasted?

Not so, my heart: but there is fruit,

And thou hast hands.

Recover⁷ all thy sigh-blown age

On double pleasures: leave thy cold dispute

Of what is fit, and not (;) forsake thy cage,

Thy rope of sands,

Which pettie thoughts have made, and made to thee

Good cable, to enforce and draw,

And be thy law,

While thou didst wink and wouldst not see.

Away; take heed:

I will abroad.

Call in thy deaths head⁸ there: tie up thy fears.

He that forbears

To suit and serve his need,

Deserves his load.

1. common figure to express discipline

2. table 3. abundance 4. in enforced attendance

5. invigorating 6. wreath of honor, anciently of laurel

7. retrieve 8. symbol of mortality.

But as I rav'd and grew more fierce and wilde
At every word,
Me thoughts I heard one calling, childe:
And I reply'd, My Lord.

The Pulley

stanza ที่ 1 บรรยายถึงเหตุการณ์ตอนพระเจ้าสร้างมนุษย์โดย glass of blessing ซึ่งเทียบกันได้กับ cornucopia หรือ horn of plenty ของกนโบราณ สำหรับประสาทพรให้มนุษย์

stanza ที่ 2 บรรยายว่าพระเจ้ามอบอะไรให้มนุษย์บ้าง สิ่งที่พระองค์ยังมีเหลืออยู่ก็คือ Rest ซึ่งในที่นี้หมายถึงการพักผ่อน

stanza ที่ 3 พระเจ้าให้เหตุผลว่าถ้ามอบ rest ให้แก่มนุษย์ พวกเขาจะไปบูชาวัตถุหรือสิ่งที่พระองค์มอบให้แทนที่จะบูชาพระองค์ซึ่งจะเป็นผลเสียแก่ทั้งสองฝ่าย

stanza ที่ 4 เล่นคำว่า rest พระองค์จะให้มนุษย์เก็บรักษา the rest คืออะไรที่ได้ไปแล้ว แต่ว่าเขาจะต้องรักษามันไว้ด้วยความเหน็ดเหนื่อยไม่ได้พักผ่อน (restlesnesse) เพื่อที่ว่าถ้ามนุษย์ไม่หันเข้าหาพระองค์ด้วยความดีงามของตนเอง เขาก็จะต้องฟังพระองค์สักวันหนึ่งเมื่อเกิดความเหน็ดเหนื่อย

สังเกตความหมายต่าง ๆ ของคำว่า rest ว่าเฮอร์เบิร์ตใช้คำนี้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นไร ?

Pulley เป็นเครื่องทุ่นแรงอย่างหนึ่งคือรอกนั่นเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้ช่วยการก่อสร้าง

The Pulley

When God at first made man,
Having a glasse of blessings standing by;
Let us (said he) poure on him all we can.¹
Contract into a span.

So strength first made a way;
Then beautie flow'd, then wisdome, honour, pleasure:
When almost all was out, God made a stay,
Perceiving that alone of all his treasure
Rest in the bottome lay.

For if I should (said he)
Bestow this jewell also on my creature,
He would adore my gifts in stead of me,
And rest in Nature, not the God of Nature:
So both should losers be.

Yet let him keep the rest,²
But keep them with repining restlesnesse:
Let him be rich and wearie, that at least,
If goodness leade him not, yet wearinesse
May tosse him to my breast.

— ● — ● — ● —

1. a sort of Christian version of the story of Pandora's box
2. play on two meanings of rest

Love

โคลงบทนี้ชี้ให้เห็นลักษณะหนึ่งของกวีนิพนธ์อภิปรัชญา คือการแสดงออกซึ่งศรัทธาในพระเจ้าและศาสนา

Love ในที่นี้ไม่ใช่เพียงแต่ความรักอันเป็น abstract quality เท่านั้น แต่ใช้เป็นตัวแทนของ God หรือ Christ ซึ่งเป็นพระบุตรแห่งพระเจ้าด้วย

นักศึกษาจะต้องรู้ concept ของชาวคาทอลิกซึ่งมองพระเจ้าในฐานะเป็น Trinity ที่ภาษาไทยเรียกว่าพระตรีเอกานุภาพ เป็นเสมือนมี 3 ภาค อยู่ในองค์เดียว คือ God the Father พระบิดาผู้อยู่ในสรวงสวรรค์ God the Son คือ Jesus Christ พระบุตรผู้ปรากฏในรูปมนุษย์บนพื้นโลก และ God the Holy Ghost หรือ Holy Spirit คือ พระจิตซึ่งอยู่ในรูปของวิญญาณหรือ inspiration

stanza แรก กวีให้เราเห็นภาพของงานเลี้ยงซึ่งมี Love เป็น host และตัวเขาเป็น guest ซึ่งมีที่ท่าลังเลไม่กล้าเข้าไปในงานเพราะละอายว่าตนเองมีบาปในฐานะเป็นมนุษย์ (ดู connotation ของคำว่า dust ว่าหมายถึงอะไร) Love ในฐานะเจ้าภาพจึงถามว่าขาดเหลืออะไร

stanza ที่ 2 กวีบอกว่าเขาอายเกินกว่าจะมองหน้า Love ได้เพราะเขาใจร้าย ออกตัญญู (ลองพิจารณาว่ามนุษย์ได้ทำอะไรไว้กับ Christ บ้าง) Love จึงถามว่าใครเป็นผู้สร้างดวงตาของกวี ไม่ใช่ Love ดอกหรือ?

stanza ที่ 3 กวียอมรับว่าพระเจ้าสร้างตาของเขาจริง แต่ตัวเขาทำให้มันมัวหมองไป ฉะนั้นที่ ๆ เขาควรจะไปคือนรก Love ถามเขาต่อไปว่าแล้วใครเป็นผู้รับบาปของเขาไว้ละ ทำให้กวีได้สำนึกถึงความรักที่พระเจ้ามอบให้เพื่อมนุษย์ เขาจึงใช้คำว่า I will serve บรรทัดสุดท้าย แสดงการยอมรับพระเจ้าของเขา

คำว่า Love ในโคลงบทนี้มีความหมายว่าอย่างไรบ้าง?

Love

Love bade me welcome: yet my soul drew back,
Guiltie of dust and sinne.

But quick-ey'd Love, observing me grow slack¹

From my first entrance in,
Drew nearer to me, sweetly questioning,
If I lack'd any thing.

A guest, I answer'd, worthy to be here:

Love said, you shall be he.

I the unkinde, ungratefull? Ah my deare,

I cannot look on thee.

Love took my hand, and smiling did reply;

Who made the eyes but I?

Truth Lord, but I have marr'd them: let my shame

Go where it doth deserve.

And know you not, sayes Love, who bore the blame?

My deare, then I will serve.

You must sit down, sayes Love, and taste my meat:

So I did sit and eat.

— ● — ● — ● —

1. backward

คำถาม

1. เซอร์เบิร์ตแสดงศรัทธาที่มีต่อพระเจ้าอย่างไรใน The Altar
2. ลีลาการเขียนใน Vertue เหมือนกับลักษณะโคลงของศตวรรษที่ 16 อย่างไร
3. ข้อขัดแย้งใน The Collar คืออะไร ผลสรุปของโคลงบทนี้เป็นเช่นไร
4. อธิบายการเล่นคำว่า rest ใน The Pulley
5. มีความคิดหลักอะไรอยู่เบื้องหลังโคลงที่ชื่อ Love

Richard Crashaw (1612-1649)

ชีวิต

แครชชอว์ เกิดในปี 1612 เขาเป็นบุตรชายของนักเทศน์พิวริตัน ได้รับการศึกษาที่เคมบริดจ์ เพื่อจะหนีจากกฎข้อบังคับของพวกพิวริตัน เขาก็จากอังกฤษไปอยู่ที่ปารีส โรม และโลเรโต เขาได้เปลี่ยนเป็นโรมันคาทอลิก และมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับศาสนจักรที่กรุงโรม เขาเสียชีวิตลงในปี 1649

งาน

แครชชอว์ สร้างปัญหาพิเศษแก่ผู้อ่านในสมัยปัจจุบัน บทกวีของเขาไม่ยากต่อการเข้าใจเท่าของดันน์หรือ มาร์เวล แต่ผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่ค่อยชอบมันเพราะเขาเอนเอียงไปทางยุโรป โดยเฉพาะอิตาลีในด้านรูปแบบของกวีนิพนธ์และแนวความคิดทางศาสนา มากกว่าที่จะมาทางอังกฤษ การเปรียบเทียบของแครชชอว์ซึ่งได้รับอิทธิพลจากกวีนิพนธ์อิตาลีเสียนดูจะเลยเถิดไปสำหรับผู้อ่านชาวอังกฤษบางคน

กวีนิพนธ์ของแครชชอว์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง ในสถาปัตยกรรม หรือดนตรีบารอคที่ดีนั้น เครื่องประดับเป็นการตกแต่งโครงสร้างพื้นฐานที่แข็งแรง แต่บทกวีของแครชชอว์ดูจะผิวเผิน ยกเว้นแต่งานที่ดีที่สุดของเขาซึ่งก็ดูไร้ทิศทาง ความหมายของบทกวีอาจจะกระจ่างชัดและมีชีวิตชีวา แต่ภาพพจน์ของเขามักทำให้เนื้อหาขาดหายไป อย่างไรก็ตามนักวิจารณ์ต่างก็มีความเห็นผิดแผก แตกต่างกันไปเกี่ยวกับแครชชอว์ บ้างก็ว่าเขาเป็นกวีอภิรัชญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดหลังจากดันน์ นำแปลกที่ว่าบิดาของแครชชอว์เป็นพิวริตันแต่ตัวเขาเองกลับมีลักษณะเป็นผู้หญิงที่ไปกันไม่ได้เลยกับพวกพิวริตัน ลักษณะนี้แสดงออกมาเป็นความนุ่มนวลในงานของเขาและทำให้เขาใกล้ชิดกับศาสนจักรที่กรุงโรม ซึ่งแม่พระและนักบุญสตรีหลายคนมีบทบาทสำคัญมาก บทกวีที่มีชื่อของแครชชอว์ก็เกี่ยวกับเรื่องราวของบุคคลเหล่านี้ การที่แครชชอว์ชอบน้ำหอม สีสด ๆ และเพชรนิลจินดาก็เป็นลักษณะของผู้หญิงอย่างหนึ่ง กวีนิพนธ์ของแครชชอว์ชวนให้คิดถึงพิธีกรรมและรูปแบบของดนตรี เขาเน้นเรื่องรูปแบบมากกว่าเนื้อหาซึ่งเป็นเหตุผลประการหนึ่ง ว่าทำไมบทกลอนของเขาจึงยาวนัก

Sospetto d' Herode : เป็นผลงานที่แครชซอร์แปลมาจากภาษาอิตาเลียนว่าด้วยการประหาร
หมู่เด็กทารกผู้ไร้เดียงสา อันเป็นตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์ คือ ตอนที่กษัตริย์ Herod ได้ข่าวจาก
ผู้วิเศษว่าจะมีผู้มีบุญมาบังเกิดในหมู่ชาวยิว ณ เมือง Bethlehem ดังนั้น Herod จึงออกคำสั่ง
ให้ฆ่าเด็กทารกเพศชายทั้งหมดในละแวกนั้นเสีย

excerpts ที่ปรากฏนี้เป็นการบรรยายฉากในนรก ซึ่งจะเห็นปราสาทอันประดับตกแต่ง
ด้วยเลือด เนื้อ กระโหลกศีรษะมนุษย์ มี Death เป็นนายใหญ่ถือถือค้อนอยู่ในมือพร้อมที่จะคร่า
ชีวิตโดยไม่เลือก บริวารของ Death ได้แก่ Vengeance, Hate, War ฯลฯ สิ่งที่ใช้ประดับฝา
แทนม่านคือเครื่องทรมานทั้งหลาย และอาวุธที่ได้เคยใช้ประหารพี่น้องและบิดามาแล้ว
โต๊ะอาหารก็มีแขกที่ไม่เป็นที่ต้องการเช่น Harpies, Famine และบรรดาคนบาปจาก mythology
เช่น Tantalus ผู้ฆ่าลูกของตนเองต้มเนื้อให้เทพเจ้ากิน ด้วยที่ใช้ต้มเลือดก็ทำมาจากกระโหลก
ของเมดูซา ซึ่งเป็นสัตว์ประหลาด ถ้าใครมองแล้วต้องกลายเป็นหินไป ผู้ที่เป็นนางก้านัลใน
นรกนี้ก็ให้แก่ผู้หญิงใจร้ายทั้งหลายจาก mythology และ Bible เช่น Medea ซึ่งฆ่าได้กระทั่ง
พี่ชายและลูกในไส้ของตนเอง และ Jezabell ในพระคัมภีร์ซึ่งยุยงให้สามีทำการแย่งอำนาจจาก
กษัตริย์ จนถูกพระเจ้าสาปแช่ง ต้นไม้ที่ขึ้นรอบ ๆ สถานที่นี้เป็นสีดำ ดอกไม้ก็มีพิษในพุ่มไม้
มีสัตว์ประหลาดเช่น minotaur, cyclops, hydra, sphinx เต็มไปหมด

จะเห็นว่าแครชซอร์ใช้ตัวละครจาก mythology และพระคัมภีร์ รวมทั้งนำเอา abstrac-
tions ทั้งหมดเช่น Vengeance, Wrath มา personified ให้คุณลักษณะของมนุษย์แก่สิ่งเหล่านี้
โดยเฉพาะในการวาดภาพ Death ซึ่งเรามักจะเห็นเป็นโครงกระดูกถือค้อนอยู่ในมือ ทั้งหมดนี้
ประกอบกันให้ความรู้สึกที่น่าสยดสยองและภาพพจน์ที่น่าสพึงกลัวของนรก

RICHARD CRASHAW

Sospetto d'Herode¹

Mongst all the Palaces in Hells command,
No one so mercilesse as this of hers.
The Adamantine Doors, for ever stand
Impenetrable, both to prai'rs and Teares,
The walls inexorable steele, no hand
Of Time, or Teeth of hungry Ruine feares.
Their ugly ornaments are the bloody staines,
Of ragged limbs, torne sculls, and dasht out Braines.

There has the purple Vengeance a proud seat,
Whose ever-brandisht Sword is sheath'd in blood.
About her Hate, Wrath, Warre, and Slaughter sweat;
Bathing their hot limbs in life's pretious flood,
There rude impetuous Rage do's storme, and fret:
And there, as Master of this murd' ring brood,
Swinging a huge Sith stands impartiall Death,
With endlesse businesse almost out of Breath.

For hangings and for Curtaines, all along
The walls, (abominable ornaments!)
Are tooles of wrath, Anvills of Torments hung;
Fell Executioners of foule intents,
Nailes, hammers, hatchets sharpe, and halters strong,
Swords, Speares, with all the fatall Instruments
Of sin, and Death, twice dipt in the dire staines
Of Brothers mutuall blood, and Fathers braines.

The Tables furnisht with a cursed Feast,
Which Harpyes, with leane Famine feed upon,
Unfill'd for ever. Here among the rest,
Inhumane Erisichothon² too makes one;

1 Herod's Suspicion: stanzas 39-44 from Crashaw's translation of the *Strage de gle' Innocenti* or *Slaughter of the Innocents of Marini*

2 ตัดต้นไฉ่คักคีสิทธิ์ของเขเรสจึงถูก Famine เข้าสิง ในที่สุดก็กินเนื้อตัวเองตาย

Tantalus, Atreus,¹ Progne,² here are guests:
Wolvish Lycaon³ here a place hath won.
The cup they drinke in is Medusa's scull,
Which mixt with gall and blood they quaffe brim full.

The foule Queens most abhorred Maids of Honour
Meduza, Jezabell, many a meager Witch
With Circe,⁴ Scylla,⁵ stand to wait upon her:
But her best huswifes are the Parcae,⁶ which
Still worke for her, and have their wages from her.
They prick a bleeding heart at every stitch.

Her cruell cloathes of costly threds they weave,
Which short-lives of muredred Infants leave.

The house is hers'd about with a black wood,
Which nods with many a heavy headed tree.
Each flowers a pregnant poyson, try'd and good,
Each herbe a Plague. The winds sighes timed-bee
By a black Fount, which weeps into a flood.
Through the thick shades obscurely might you see
Minotaures, Cyclopes, with a darke drove
Of Dragons, Hydraes, Sphinxes, fill the Grove.

-
1. ฝ่ายหลานชายแล้วเอาเนื้อให้น้องชายซึ่งเป็นผู้กับภรรยาของเขากินเพื่อแก้แค้น
 2. พิไลเมธาน้องสาวของพรอคนีถูกทีรุสพี่เขยข่มขืน เธอจึงฆ่าลูกชายแล้วเอาเนื้อให้สามีกินเป็นการแก้แค้น ภายหลังได้ถูกเปลี่ยนรูปเป็นนกในดิงเกิล
 3. กษัตริย์แห่งอาร์เคเดีย ถูกสาปเป็นหมาป่าเนื่องจากเขาเนื้อมนุषย์ให้ตุสกิน
 4. แม่มดผู้สาปเพื่อนของยูลิสซีสให้กลายเป็นหมู
 5. นางอัปสรผู้ถูกเซอร์ซีใช้ยาวิเศษทำร้าย ภายหลังกลายเป็นหินคอยกระแทกเรือ
 6. The Fates ผู้กำหนดโชคชะตามนุषย์

คำถาม

1. ลักษณะงานเขียนของแครชชอร์แตกต่างจากงานเขียนของกวีอังกฤษในสมัยเดียวกันอย่างไรบ้าง
2. งานชื่อ *Sospetto d' Herode* แสดงอิทธิพลของ Marini อย่างไร

Abraham Cowley (1618–1667)

ชีวิต

คาวลีย์เกิดในลอนดอนในปี 1618 ในตระกูลพ่อค้า และได้เข้าศึกษาที่ Trinity College, Cambridge ได้ปริญญาเมื่อปี 1639 ในตอนต้น ๆ ของสงครามกลางเมือง เขาหนีไปอยู่ Oxford และได้เป็นเลขานุการของราชเลขาธิการของสมเด็จพระราชินีในปารีสจนกระทั่งราว ๆ ปี 1653 เขาเดินทางกลับมาอังกฤษในปี 1654 และถูกจับในปี 1655 เมื่อได้รับการปลดปล่อยเขาก็ร่วมมือกับคอมเวลและไปอยู่ออกซฟอร์ดเพื่อศึกษาวิชาแพทย์ เมื่อถึงสมัยคืนสุราชบัลลังค์ พระนางอลองเรียตตา ก็ประทานตำแหน่งเดิมแก่เขาและที่ดินด้วย แต่เขายังผิหวังที่ไม่ได้ตำแหน่งในลอนดอนสนใจ เขาจึงไปอยู่ในชนบทเพื่อศึกษาวิชาพฤกษศาสตร์และเขียนเรียงความจนกระทั่งเสียชีวิตลงเมื่อปี 1667 และได้ ผังไว้อย่างหรูหราที่วิหารเวสมินสเตอร์

งาน

คาวลีย์ได้รับอิทธิพลในฐานะกวีจากสเปนเซอร์ และได้ประพันธ์งานไว้มากมาย ตั้งแต่ยังเป็นเด็กนักเรียนอยู่ งานชิ้นแรก ๆ ของเขาเป็นการเลียนแบบสเปนเซอร์ และนักเขียนสมัยพระนางอลิซาเบธคนอื่น ๆ เขาได้รับการจัดให้อยู่ในกลุ่มอภิปราย และเป็นกวีที่มีชื่อเสียงทีเดียวในสมัยของเขา เนื้อหาและชนิดของงานประพันธ์ของเขากว้างขวางและเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เข้ากับลักษณะความสนใจในสมัยนั้น ทำให้เขาไม่ใช่อัจฉริยะทางกวีนิพนธ์อย่างแท้จริง และถ้าเราจะพิจารณาตามคำจำกัดความของกวีนิพนธ์อภิปรายในสมัยนี้แล้ว คาวลีย์ ก็แทบจะไม่ใช่กวีนิพนธ์เลย ในแง่ที่ว่างงานของเขาอยู่ในระดับเดียว ไม้มีความซับซ้อน หรือ การผสมผสานระหว่างความคิดและความรู้สึก ความจริงที่จับต้องมองเห็นได้กับอารมณ์ภายในของกวี ต่อเมื่อเขาหันมาจับงานด้านร้อยแก้ว เขาจึงแสดงความจริงใจและตรงไปตรงมาในความชื่นชมที่เขามีต่อฮอเรซ คาวลีย์เป็นตัวแทนของสไตล์แบบเอพิคิวเรียนโดยใช้ประสบการณ์ที่มีตัวตนบันทึกไว้ด้วยศัพท์ที่ง่ายและเป็นสำนวนแต่ก็มั่นคงและมีตรรกวิทยาที่เป็นสามัญสำนึกอย่างชัดเจน

The Grasshopper: กวีร่าเหิงว่าตั๊กแตนช่างเป็นสัตว์ที่มีความสุขเสียนี้กระไร มีน้ำค้างเป็นเหมือนอาหารทิพย์ไม่ต้องทำมาหากินธรรมชาติก็คอยปรนเปรอให้ ตั๊กแตนเอาแต่มีความสุขสนุกสนาน มนุษย์เสียอีกเหมือนกับเป็นผู้เช่าที่นาในขณะที่ตั๊กแตนเป็นเจ้าของที่ดิน ทุก ๆ ชีวิตรักตั๊กแตน เพราะมันเป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์และความรื่นเริง และเมื่อมันใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ แล้วมันก็จะได้พักผ่อนตลอดไป

ทำไมกวีเรียกตั๊กแตนว่า Epicurean animal ? คำว่า epicurean มาจากปรัชญาของ Epicurus ซึ่งมีว่า Pleasure is the end of all morality and that genuine pleasure is derived from a life of prudence, honor, and justice.

ผู้ที่เป็น epicure คือผู้ที่หาความสุขในการดื่ม กิน มีรสนิยมวิไล และค่อนข้างจะมักมากในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะกามารมณ์

ABRAHAM COWLEY

The Grasshopper

Happy Insect, what can be
In happiness compar'd to Thee?
Fed with nourishment divine,
The dewy Mornings gentle Wine!
Nature waits upon thee still,
And thy verdant Cup does fill,
 'Tis fill'd where ever thou dost tread,
Nature self's thy Ganimed.¹
Thou dost drink, and dance, and sing;
Happier then the happiest King!
All the Fields which thou dost see,
All the Plants belong to Thee,
All that Summer Hours produce,
Fertile made with early juice.
Man for thee does sow and plow;
Farmer He, and Land— Lord Thou!
Thou doest innocently joy;
Nor does thy Luxury destroy;
The Shepherd gladly heareth thee,
More Harmonious then He.
Thee Country Hindes with gladness hear,
Prophet of the ripened year!
Thee Phoebus loves, and does inspire;
Phoebus is himself thy Sire.
To thee of all things upon earth,
Life is no longer then thy Mirth.
Happy Insect, happy Thou,
Dost neither Age, nor Winter know.
But when thou'st drunk, and danc'd, and sung,
Thy fill, the flowry Leaves among
(Voluptuous, and Wise with all,
Epicuroean Animall)
Sated with thy Summer Feast,
Thou retir'est to endless Rest.

— ● — ● — ● —

1. Jove's cupbearer

The Wish : ใน stanza แรกก็แสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีวันจะอยู่ในโลกอันยุ่งเหยิงของเมืองใหญ่ได้ ความสุขสนุกสนานนั้นถ้ามากเกินไปก็จะเฝือเกินพอดี เขาสมเพชคนที่สามารถทนความเจ็บปวดเดือดร้อนได้เพื่อแลกกับความสุขทางโลกเพียงชั่วครู่ยาม คำที่ใช้เช่น stings, crowd, buz, murmurings และ hive ให้ภาพของรังผึ้งซึ่งหนวกหูและวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาเหมือนกับเมืองใหญ่ ๆ ที่อัดแอคับคั่ง

stanza ที่สองแสดงความปรารถนาว่าก่อนตายเขาอยากมีบ้านเล็ก ๆ สวนกว้าง ๆ เพื่อน 2-3 คนและหนังสือเยาะ ๆ ซึ่งจะให้ความรื่นรมย์และความฉลาดแก่เขาและเนื่องจากเขายังตัดกิเลสไม่ขาด เขาก็อยากจะมีคู่เคียงสักคนสวยพอไปวัดไปวาได้ แต่ต้องเป็นคนดี ข้อสำคัญก็คือต้องเป็นที่รักของเขาและรักเขาด้วย

stanza ที่สามเป็นการรำพึงรำพันว่าเมื่อไรหนอเขาจะได้อยู่ที่ท่ามกลางธรรมชาติอันเป็นต้นกำเนิดของความสุขทั้งหลายทั้งปวง แวดล้อมไปด้วยทุ่งนาป่าเขาสำเนาไม้

stanza ที่สี่บอกว่าท่ามกลางธรรมชาตินี้ ไม่มีความหึง ความทะเยอทะยาน การซุบซิบ นินทา หรือ การสอพลอเป็นที่ ๆ เทพเจ้าจะลงมาเยี่ยมเยือน ดังนั้น จึงเป็นที่ ๆ เหมาะที่เราจะไปอยู่

stanza สุดท้าย ก็กล่าวว่าเขาคงจะมีความสุขมากถ้าได้อยู่ในสถานที่เช่นที่ว่าโดยมีหญิงที่เขารักอยู่เคียงข้าง จนกระทั่งตายไปด้วยกัน สิ่งเดียวที่เขากลัวก็คือ ถ้าผู้อื่นเห็นว่าเขามีความสุขอย่างไรแล้วก็จะพากันแห่มาอยู่บ้าง ทำให้เกิดเป็นเมืองขึ้นมาอีก อันเป็นสภาพที่เขาต้องการจะหลีกเลี่ยงมาตั้งแต่ต้นแล้ว

แนวความคิดของ Cowley ในบทกวีนี้จะเห็นว่าใกล้เคียงกับความคิดของกวีโรแมนติคที่เน้นความสำคัญของธรรมชาติ และแสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างเมืองใหญ่อันวุ่นวายสับสนและธรรมชาติอันสงบสวยงาม

The Wish

Well then; I now do plainly see,
This busie world and I shall ne're agree;
The very Honey of all earthly joy
Does of all meats the soonest cloy,
And they (methinks) deserve my pity,
Who for it can endure the stings,
The Crowd, and Buz, and Murmurings
Of this great Hive, the City.

Ah, yet, ere I descent to th' Grave
May I a small House, and large Garden have!
And a few Friends, and Many Books, both true,
Both wise, and both delightful too!
And since Love ne're will from me flee,
A Mistress moderately fair,
And good as Guardian- Angels are,
Only belov'd, and loving me!

Oh, Fountains, when in you shall I
My self, eas'd of unpeaceful thoughts, espy?
Oh Fields! Oh Woods! when, when shall I be made
The happy Tenant of your shade?
Here's the Spring-head of Pleasures flood;
Where all the Riches lie, that she
Has coyn'd and stamp't for good.

Pride and Ambition here,
Only in far fetch't Metaphors appear;
Here nought but winds can hurtful Murmurs scatter,
And nought but Eccho flatter.
The Gods, when they descended, hither
From Heav'n did always chuse their way;
And therefore we may boldly say,
That 'tis the way too thither.

How happy here should I,
And one dear She live, and embracing dy?
She who is all the world, and can exclude
In desarts Solitude,
I should have then this only fear,

Lest men, when they my pleasures see,
Should hither throng to live like me,
And so make a City here.

คำถาม

1. กวีนิพนธ์ของคาร์ลีย์มีความใกล้เคียงกับงานประพันธ์สมัยโรแมนติกในแง่ใดบ้าง อธิบายและยกตัวอย่างประกอบ
2. ตี๊กแตนเป็นตัวแทนของอะไรใน The Grasshopper
3. ความปรารถนาของกวีใน The Wish มีเช่นไรบ้าง

Andrew Marvell (1621-1678)

ชีวิต

มาร์เวลเกิดเมื่อปี ค.ศ. 1621 เป็นบุตรชายของพระนิกายแองกลิกัน เขาได้เรียนที่เคมบริดจ์ เมื่อปี 1633 และไปอยู่ลอนดอนชั่วคราวระยะหนึ่ง จากนั้นก็ได้ปริญญาตรีเมื่อปี 1639 เขาเป็นคนชนิดที่เน้นเหตุผลซึ่งมีมโนธรรมส่วนบุคคลและการยอมรับเป็นเครื่องสนับสนุน เขาได้ต่อสู้เพื่อให้เกิดมีการยอมรับในบทร้อยแก้วของเขาที่เขียนภายหลังสมัยคิงส์วูดบัลลังก์ จากปี 1642-1646 เขาได้เดินทางไปยังฮอลแลนด์ ฝรั่งเศส อิตาลี และสเปน ในฐานะครูพิเศษ บทกวีของเขาแสดงให้เห็นว่าตอนแรก ๆ เขามีความเห็นใจทางด้านพระราชซึ่งเขาเห็นว่าเป็นผู้สนับสนุนอารยธรรม แต่แล้วเขาก็มีความรู้สึกชื่นชมกับคอรอมเวลเพิ่มมากขึ้น ระหว่างปี 1651-2 เขาได้เป็นครูพิเศษให้แมรีบุตรสาวของนายพลผู้ยิ่งใหญ่ของสภาคือ แฟร์แฟกซ์ เมื่อออกจากงานแล้วเขาก็ได้ไปอยู่ในเยอรมนี มิลตันเสนอให้เขาเป็นผู้ช่วยในปี 1653 แต่เขาไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นทางการจนกระทั่งปี 1657 ในปี 1653 เขาได้เป็นครูสอนพิเศษให้เด็กในปกครองของคอรอมเวลที่อิตัน จากปี 1657 จนกระทั่งถึงปี 1678 ซึ่งเป็นปีที่เขาเสียชีวิต เขาได้เป็นสมาชิกสภาในฐานะตัวแทนของ Hull ในระยะนี้เขามีชื่อเสียงในฐานะเป็นนักเสียดสีทางการเมือง และได้เขียนบทความที่เป็นเรื่องขัดแย้งเป็นร้อยแก้วไว้อีกจำนวนหนึ่ง ร้อยแก้วเหล่านี้ซึ่งประกอบไปด้วยการเยาะหยัน ความง่าย ความเป็นกันเอง การใช้ภาษาพูดอย่างมีการศึกษา ความเชื่อมั่นในสามัญสำนึกของมนุษย์ผู้มีการศึกษา และได้รับแสงสว่างจากนิมิตทางศีลธรรม เป็นสิ่งที่แสดงออกล่วงหน้าถึงสิ่งที่สวิตต์จะเขียนในสมัยต่อมา

งาน

บทกวีในระยะแรก ๆ ของมาร์เวลก็เหมือนกับของพวกกวีคาเวเลียร์ อื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นขอบข่ายของการทดลองอันกว้างขวางและอิทธิพลของภาคพื้นยุโรป โดยมีความสำนึกถึงความแตกต่างของรูปแบบและธรรมเนียมนิยมของร้อยกรอง ความเข้มข้นของบทกวีที่เขาเขียนเนื่องในโอกาสที่คอรอมเวลเสียชีวิตลงในปี 1658 อยู่ที่คำจำกัดความที่ตรงไปตรงมาและการครุ่นคิดมากกว่าความเข้มข้นทางจินตนาการ หรือปรัชญา งานของเขาแตกต่างกันมากในด้านความคิดเห็น แต่ก็ยังมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในความแตกต่างนี้หัวข้อที่เขาเขียนคือ ความมีเหตุผลของมนุษย์ ซึ่งจะต้องเลือกระหว่างระดับต่าง ๆ ของประสบการณ์ โดยมีธรรมเนียมนิยมที่ยึดถือมาเป็นบรรทัดฐานที่เขาจะต้องใช้ในการเลือกคุณค่าต่าง ๆ นักวิจารณ์สมัยใหม่บางคนเน้นในเรื่องความรื่นเริงของ *To His Coy Mistress* แต่ความรื่นเริงนี้แฝงอยู่ในความเสียดสีประชดประชันอย่างลึกซึ้งไม่เพียงแต่ในด้านความสำนึกเกี่ยวกับเวลาและความตาย และการละทิ้งความเห็นทางศาสนาเกี่ยวกับความสำนึกนี้เท่านั้น แต่ยังอยู่ในการบรรยายคนรักอย่างแยบยล

และซับซ้อน ในการระบุนิยาม มาร์เวลเป็นแบบคลาสสิกในการที่ใช้ตรรกวิทยาอย่างเปิดเผย และให้คำจำกัดความที่กระจ่างชัด ใช้ภาษาที่ชัดเจนและเป็นทางการ มีลักษณะที่เป็นละติน อยู่มาก ในงานของเขาทั้งในด้านรูปแบบ คำพูด หรือ ความรู้สึก ในเรื่องของหัวข้อ ระดับของ ประสิทธิภาพและความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งในเรื่องคุณค่า ความคิด และสัญชาติญาณ ภายในบทกวี และในการใช้ภาพพจน์ที่เป็นสัญลักษณ์ การเล่นคำแล้วเขาเป็นกวีอภิปรายญา อย่างแท้จริง

A Dialogue between the Soul and Body

โคลงบทนี้เป็นบทเจรจาระหว่างวิญญาณกับร่างกาย ซึ่งตามความเชื่อของชาวคริสต์ ประกอบกันเข้าเป็นมนุษย์ แต่นักศึกษาจะเห็นความขัดแย้งระหว่างทั้ง 2 ส่วนของมนุษย์ กล่าวคือ ทั้งร่างกายและวิญญาณต่างก็โทษอีกฝ่ายหนึ่งว่าทำให้ตนไม่มีอิสระต้องถูกผูกมัด จำกัดที่ วิญญาณกล่าวว่าเหมือนกับถูกกักขังอยู่ในคุกมืด คือ ร่างกายถูกอวัยวะต่าง ๆ รั้งรั้งพันนาการไว้ ข้างร่างกายก็หาว่าไม่ได้พักผ่อน เพราะวิญญาณไม่สงบ วิญญาณโต้กลับว่า เมื่อร่างกายเจ็บไข้ ได้ป่วยวิญญาณ ซึ่งความจริงไม่มีความรู้สึกต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย โรคภัยไข้เจ็บก็ว่าแย่อยู่นั้นแล้ว แต่วิธีการรักษา ยิ่งร้ายใหญ่ ร่างกายตอบกลับว่าอารมณ์ต่าง ๆ ของวิญญาณ นั้นแหละ ทำให้ร่างกายเจ็บป่วย

สรุปแล้วนักศึกษาคิดว่าฝ่ายใดถูกฝ่ายใดผิด และโคลงบทนี้แสดงให้เห็นลักษณะที่เป็นอภิปรายของมาร์เวลอย่างไร ?

ANDREW MARVELL

A DIALOGUE BETWEEN THE SOUL AND BODY

SOUL

O Who shall, from this Dungeon, raise
A soul enslav'd so many wayes?
With bolts of Bones, that fetter'd stands
In feet; and manacled in Hands.
Here blinded¹ with an Eye; and there
Deaf with the drumming of an Ear.
A soul hung up, as'twere, in Chains
Of Nerves,² and Arteries, and Veins.
Tortur'd, besides each other part,
In a vain Head, and double Heart.

BODY

O who shall me deliver whole,
From bonds of this Tyrannic Soul?
Which, stretcht up right, impales me so,
That mine own Precipice I go;
And warms and moves this needles³ Frame:
(A Fever could but do the same.)
And, wanting where⁴ its spight to try,
Has made me live to let me dye.
A Body that could never rest,
Since this ill Spirit it possest.

-
1. to spiritual sight
 2. sinews
 3. having no need
 4. somewhere

SOUL

What Magick could me thus confine
Within anothers Grief to pine?
Where whatsoever it complain,
I feel, that cannot feel,¹ the pain.
And all my Care its self employes,
That to preserve, which me destroys:
Constrain'd not only to indure
Diseases, but, whats worse, the Cure:
And ready oft the Port to gain,
Am shipwrackt into Health again.

BODY

But Physick yet could never reach
The Maladies Thou me dost teach;
Whom first the Cramp of Nope does Tear:
And then the Palsie Shakes of Fear.
The Pestilence of Love does heat:
Or Hatred's hidden Ulcer eat.
Joy's chearful Madness does perplex:
Or Sorrow's other Madness vex.
Which Knowledge forces me to know;
And Memory will not foregoe.
What but a Soul could have the wit
To build me up for sin so fit?
So Architects do square² and hew,
Green Trees that in the Forest grew.

-
1. The soul is not in itself endowed with senses but has intellectual intuition.
 2. square off; cut to squares

To His Coy Mistress : โครงสร้างของกวีนิพนธ์บทนี้แบ่งเป็น 3 ท่อนด้วยกัน ใน stanza แรกนั้น 2 บรรทัดแรกเป็นการสมมติแบบ argumentative syllogism¹ ซึ่งสมมติฐานหลักไม่ได้ยืนยันข้อความ Marvell ใช้ภาพพจน์ที่แสดงระยะทางและเวลาอย่างชาญฉลาดแสดงให้เห็นความไม่มีที่สิ้นสุดของมัน บางครั้งเขานำภาพพจน์ที่เหมาะสมกับระยะทางไปใช้กับเวลาและเอาภาพพจน์ที่เหมาะสมกับเวลาไปใช้กับระยะทาง stanza แรกเป็นการสมมติว่าถ้าเรามีเวลาพอเธอจะเอียงอายเล่นตัวไปนานเท่าไรก็ไม่มีใครว่า ภาพพจน์ต่าง ๆ ที่ใช้ใน stanza นี้แสดงให้เห็นถึงความไม่มีที่สิ้นสุดในระยะทางและเวลา แต่พอถึง stanza ที่ 2 เป็นการหักมุมคือความเป็นจริงมีอยู่ว่าเวลานั้นไม่คอยท่า มันมีปีกบิน ถ้าเธอจะหวงตัวไปในที่สุดก็จะมีแต่หนอนเท่านั้นที่จะได้พรหมจารีที่เธออุตส่าห์หวงแหนไว้ ในที่นี้ Marvell ใช้หนอนซึ่งเป็น Physical thing ในความสัมพันธ์กับ virginity และ honor ซึ่งเป็น non-physical things stanza ที่ 3 เป็นการสรุปว่าถ้าเราไม่สามารถจะอยู่ได้จนคำฟ้าโดยไม่แก่ตายไปก่อนแล้วเราก็ควรใช้พลังใช้ชีวิตเดี๋ยวนี้ให้เต็มที่โดยการหาความสุขให้ตัวเอง ซึ่งในที่นี้ก็จะมีความสุขทางเพศ

จะเห็นได้ว่า Marvell ใช้ theme ซึ่งมีผู้เขียนกันมานาน บ่อยครั้งแล้วคือ Carpe Diem หรือ Enjoy the present day ซึ่งเป็น classical theme แต่นำมาใช้ในแบบอภิปรัชญา

สำหรับคำว่า vegetable นั้นในที่นี้เป็นศัพท์ทางปรัชญา ตามลัทธิที่ว่าวิญญาณของมนุษย์มี 3 ระดับด้วยกัน คือ rational soul ซึ่งในตัวมนุษย์รวมอีก 2 ระดับเข้าด้วยกันคือ sensitive soul ซึ่งมนุษย์และสัตว์มีเหมือนกันและทำให้เราเกิดการเคลื่อนไหวและความรู้สึกการสังเกตต่าง ๆ กับ vegetable soul ซึ่งเป็นอย่างเดียวกับพืชมี ทำให้เกิดการงอกงามขยายพันธุ์และเสื่อมโทรม

1. การหาเหตุผลตามหลักตรรกวิทยาโดยอาศัยการโต้แย้งเป็นหลัก

TO HIS COY MISTRESS

Had we but World enough, and Time,
This coyness Lady were no crime.
We would sit down, and think which way
To walk, and pass our long Loves Day.
Thou by the Indian Ganges side
Should'st Rubies find: I by the Tide
Of Humber¹ would complain. I would
Love you ten years before the Flood:
And you should if you please refuse
Till the Conversion of the Jews.²
My vegetable Love should grow
Vaster then Empires, and more slow.
An hundred years should go to praise
Thine Eyes, and on thy Forehead Gaze.
Two hundred to adore each Breast:
But thirty thousand to the rest.
An Age at least to every part,
And the last Age should show your Heart.
For Lady you deserve this State;
Nor would I love at lower rate.

But at my back I alwaies hear
Times winged Charriot hurrying near:
And yonder all before us lye
Desarts of vast Eternity.
Thy Beauty shall no more be found;
Nor, in thy marble Vault, shall sound
My ecchoing Song: then Worms shall try
That long preserv'd Virginity:
And your quaint Honour turn to dust;
And into ashes all my Lust.
The Grave's a fine and private place,
But none I think do there embrace.

-
1. Hull stands on the Humber
 2. to take place just before the end of the world

Now therefore, while the youthful hew
Sits on thy skin like morning glew,¹
And while thy willing Soul transpires²
At every pore with instant³ Fires,
Now let us sport us while we may;
And now, like am'rous birds of prey,
Rather at once our Time devour,
Than languish in his slow-chapt⁴ pow'r.
Let us roll all our Strength, and all
Our sweetness, up into one Ball:
And tear our Pleasures with rough strife,
Thorough the Iron gates of Life.
Thus, though we cannot make our Sun
Stand still, yet we will make him run.

-
1. so the text. Margoliouth suggests lew = warmth; dew?
 2. breathes forth
 3. a) now present;
b) urgent; both meanings are in the Latin instare
 4. slow-jawed. Chronos (time), chief of the Gods, devoured all his children until Rhea hid Zeus, who afterward seized the power, Zeus bid the sun stand still to lengthen his night with Alcmena

คำถาม

1. จงชี้ให้เห็นลักษณะที่เป็นอภิปรายและลักษณะที่เป็นคาวเลียร์ในงานประพันธ์ของมาร์เวล
2. ความขัดแย้งระหว่างวิญญาณและร่างกายใน A Dialogue Between the Soul and Body นั้นลงเอยอย่างไร
3. Theme ที่กวีใช้ใน To His Coy Mistress คืออะไร

Henry Vaughan (1621-1695)

ชีวิต

วอห์นเกิดในปี ค.ศ. 1621 ที่เบิร์คน็อคไชร์ และอาศัยอยู่ที่นั่นเกือบตลอดชีวิตนอกจากระยะเวลาที่เรียนหนังสืออยู่ ทั้งเขาและคู่แฝดคือธอมัส ได้เข้าเรียนที่ออกซฟอร์ด แต่เอ็นรีไม่ได้รับปริญญา เขากลับไปศึกษาวิชากฎหมายที่ลอนดอนและคงจะได้เรียนแพทย์ด้วย เพราะเขาได้ทำงานในหน้าที่แพทย์ที่เวลส์ เขาเสียชีวิตลงในปี ค.ศ. 1695

บทกวีในระยะแรก ๆ ของวอห์นซึ่งก็ไม่มีใครมีผู้อ่านมากนักในปัจจุบันเป็นกวีนิพนธ์ว่าด้วยความรักแบบ Platonic ตามแบบฉบับของดันน์ ประมาณปี ค.ศ. 1648 วอห์นเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาของเขา สาเหตุอาจจะเนื่องมาจากความเจ็บไข้ หรือข้อเท็จจริงที่ว่าวอห์นเข้าข้างฝ่ายแพ้ในสงครามกลางเมืองคือฝ่ายนิยมกษัตริย์ หรือบางทีอาจเป็นเพราะความตายของเพื่อนหรือญาติของเขาก็ได้ ในแง่ของวรรณคดีและความศรัทธา อิทธิพลที่ทำให้วอห์นกลับใจคือกวีนิพนธ์ของเฮอริเบิร์ตซึ่งวอห์นเองก็ยอมรับ

งาน

กวีนิพนธ์ชิ้นสำคัญของวอห์นซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นทางด้านศาสนา ปรากฏอยู่ใน *Silex Scintillans* ซึ่งวอห์นแต่งขึ้นเมื่อเขายังหนุ่มมาก เฮอริเบิร์ตนั้นเสียชีวิตตั้งแต่วอห์นอายุได้เพียง 12 ปี แต่งานของเขาก็มียังมีคนอ่านกันอย่างกว้างขวาง วอห์นพยายามอย่างยิ่งที่จะเขียนให้ดีเท่าเฮอริเบิร์ต แต่การเลียนแบบทำให้งานของเขาไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น งานของวอห์นดูแล้วเหมือนกับของเฮอริเบิร์ตเช่น รูป stanza และสัมผัสซึ่งมีมากมายหลายแบบ โดยมีรูปแบบที่ใช้บ่อยมาก คือ Tetrameter Couplets ซึ่งเป็นที่นิยมกันในสมัยของวอห์น ชื่อโคลงของเขาก็คล้ายคลึงกับของเฮอริเบิร์ต แม้แต่เนื้อหาสาระก็คล้ายคลึงกันด้วย แต่ในด้านอื่น ๆ แล้ววอห์นเป็นตัวของตัวเองทีเดียว

วอห์นนั้นมีสาระและความเฉลียวฉลาดน้อยกว่าเฮอริเบิร์ต โดยที่ยังไม่ต้องไปเปรียบเทียบกับดันน์ ความแตกต่างข้อนี้ส่วนหนึ่งมีที่มาจากการเปลี่ยนแปลงในท่วงทำนองของกวีนิพนธ์ตลอดระยะศตวรรษที่ 17 ในตอนกลางศตวรรษซึ่งเป็นสมัยที่วอห์นกำลังเขียนอยู่นั้น ถ้อยคำราบเรียบขึ้น รูปแบบของโคลงง่ายขึ้นและคล้ายคลึงกับเพลง ข้อความกระจ่างกว่าแม้จะไม่ลึกซึ้งเท่าในเวลาของเซคสเปียร์ ดันน์และจอห์นสัน กวีนิพนธ์ของอังกฤษอยู่ในภาวะที่กำลังขัดเกลาให้เข้าที่หลังจากการพัฒนาถ้อยคำและจังหวะของสมัย Elizabethan¹ และ Jacobean² ดันน์และ

1. สมัยพระนางอลิซาเบธที่ 1
2. สมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1

เฮอริเบิร์ตนั้นพยายามเขียนให้ง่าย ๆ แต่ค่อนข้างจะกร้าวและเครียด ซึ่งเราจะพบลักษณะนี้ น้อยมากในวอห์นผู้ซึ่งชื่นชมกับชีวิตและไม่กลัวที่จะแสดงออกซึ่งความชื่นชมนั้นในวิธีที่ร่าเริง หรือเกือบเหมือนเด็ก ๆ ที่สุด

วอห์นเป็นกวีที่เขียนอย่างน่าตื่นเต้นและมีลักษณะของละครอยู่ในงานของเขาด้วย เขา ชอบใช้เครื่องหมายตกใจในบรรทัดแรกบ่อยครั้ง คุณลักษณะที่เหมือนละครจริง ๆ ในงานของ วอห์น คือ ภาพที่ปรากฏให้เห็นเป็นครั้งคราวแบบภาพนิมิตอันประหลาดมหัศจรรย์ (mystical vision) เป็นความประหลาดใจอย่างยิ่งของผู้อ่านเมื่อได้พบสิ่งใดที่แปลกใหม่ปรากฏขึ้นในบทกวี ความตื่นเต้นที่ได้รับนั้นไม่มีเหตุผลแต่อยู่ที่การเสนอภาพที่เจิดจ้าอย่างกระจ่างชัด ข้อความที่ ทำทนายที่สุดของวอห์นอยู่ในวากยสัมพันธ์ที่ “ง่าย” และ ตรงไปตรงมาที่สุด ผลก็คือการจัดการ ออมชอม หรือ ความสงสัยโดยสิ้นเชิง นี่คือ ลักษณะคล้ายเด็กที่สังเกตได้บ่อยในงานของวอห์น ไม่เพียงแต่ทัศนคติที่เขามีต่อพระเจ้าจะเต็มไปด้วยความไว้วางใจอย่างต่อมตนเองเท่านั้น เขายังเชื่อ ว่ามนุษย์ในยามเมื่อเป็นเด็กเล็ก ๆ นั้นบริสุทธิ์และดีงามอย่างที่เขาจะไม่สามารถเป็นได้อีกเมื่อ โตขึ้น

ทัศนคติของวอห์นเกี่ยวกับวัยเด็กนั้นค่อนข้างจะไม่ธรรมดาสำหรับสมัยของเขา วอห์น เห็นความไร้เดียงสาในชีวิตวัยเด็กและความตรงกันข้ามกันระหว่างชีวิตวัยเด็กและชีวิตผู้ใหญ่ ความคิดของเขาดูจะเป็นการนำความคิดของปรัชญาเมธีชาวฝรั่งเศสในศตวรรษที่ 18 คือ Jean Jacques Rousseau ที่ว่าควรปล่อยให้เด็กเติบโตขึ้นมาตามสัญชาตญาณของเขามากกว่า ดังที่ รัชโชกล่าวไว้ว่าพระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่างมาดีแล้วแต่พอมนุษย์แต่ละต้องมันเข้ามันก็เสื่อมลง สิ่งที่น่าทึ่งกว่านั้นก็คือการที่วอห์นดูจะใกล้เคียงกับแนวความคิดของ Wordsworth เป็นอย่างมาก งานที่มีชื่อของ Wordsworth คือ “Ode on Intimations of Immortality From Recollection of Early Childhood” ดูจะตามแบบวอห์นอย่างใกล้ชิดจนทำให้เราพิศวงว่า Wordsworth เคยอ่าน งานของวอห์นหรือเปล่า ซึ่งดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

วอห์นกล่าวไว้ใน “Childhood” ว่าวัยเด็กนั้นเป็นภาวะแห่งความไร้เดียงสา การเจริญวัย เป็นผู้ใหญ่ขึ้นเป็นการทำให้เสื่อมทรามลง ถ้าหากเราสามารถเป็นเด็กอยู่ได้ตลอดวอห์นก็จะ เลือกเป็นเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงนั้นมันเป็นไปได้ กวีนิพนธ์ของวอห์นคร่ำครวญถึงความ ต่ำต้อยของชีวิตในโลกเหมือนกับที่คนเคร่งศาสนาในยุคของเขาคิดแต่กวีนิพนธ์ของ Wordsworth ชื่นชมยินดีกับชีวิตในโลกตามลักษณะของยุคของเขา ดังนั้นการทำงานของทั้งสองมีความคล้ายคลึง กันในตอนต้น ๆ ก็คงเป็นเพราะความบังเอิญมากกว่า ในขณะที่กวีนิพนธ์อภิปรัชญามักจะเชื่อมโยง เหตุผลเข้ากับอารมณ์และสร้างฉากหน้าที่เต็มไปด้วยเหตุผลขึ้นมา บางครั้งเหตุผลก็ดูจะอยู่ ห่างไกลเหลือเกินในงานของวอห์น เราจะพบกับมโนภาพ สัจธรรม ซึ่งไม่มีการอธิบายและ

อธิบายไม่ได้

มักมีผู้บรรยายความยิ่งใหญ่ของวอห์นโดยใช้คำว่า “เวลา” “ช่วงเวลา” และ “มโนภาพ” ประกอบ วอห์นนั้นยิ่งใหญ่เป็นบางขณะ แต่ในฐานะกวีแล้วเขาด้อยกว่าดันน์และเซอร์เบิร์ต หรือ แม้แต่มาร์เวล เหตุผลก็คือเขาไม่สามารถจะคงความเลอเลิศได้ตลอดโคลงบทหนึ่ง หรือ สร้างบทกวีขึ้นมาให้มีสัดส่วนที่สมบูรณ์ มีผู้สังเกตว่าโคลงของวอห์นน้อยบทจะมีขนาดยาวพอดี ดูเหมือนว่าวอห์นจะไม่ค่อยแน่ใจว่าโคลงของเขาจะจบลงอย่างไร ความเลอเลิศของวอห์นก็ไม่สม่ำเสมอคงเส้นคงวาเหมือนกับดันน์หรือเซอร์เบิร์ต เพราะงานส่วนใหญ่ของเขามักไม่น่าสนใจ จะมีช่วงขณะที่เด่นจริง ๆ น้อยมาก

อาจกล่าวได้ว่าบทกลอนที่ได้รับผลสำเร็จมากที่สุดของวอห์น คือ โคลงที่รวมเอาภาพ อันเป็นเอกลักษณ์ของเขาเข้ากับโครงสร้างที่วางแผนเอาไว้และดำเนินไปด้วยความระมัดระวัง หรือ โคลงที่ถูกจำกัดและควบคุมให้ยาวเหมาะสมกับความคิด บางครั้งวอห์นจะใช้ภาษาพูดแบบ เด็ก ๆ ไร้เดียงสา บางครั้งเขาก็ใช้การสัมผัสพยัญชนะซึ่งตรงไปตรงมาและช่วยทำให้คำพูดของเขากระจ่างและเต็มไปด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น วอห์นมักจะใช้เทคนิคนี้เพื่อเชื่อมคำที่ต้องการการ เชื่อมโยงโคลงที่ดีที่สุดของวอห์นคือ “The World” ซึ่งประกอบด้วยตอนยาว ๆ และซับซ้อนเป็น เชนิยายเปรียบเทียบกลาย ๆ ถึงแม้ว่าเราจะชื่นชมกับสิ่งที่พวก Elizabethans เรียกว่า “strong lines” มากเท่าใดก็ตาม ข้อความบางตอนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในกวีนิพนธ์ก็คือ ตอนที่ใช้ภาษาง่ายที่สุด และเป็นภาษาที่แท้จริงที่สุด ซึ่งจะหาตัวอย่างได้มากมายจากกวีนิพนธ์อภิปรายว่า

The Retreat : กวีนิพนธ์บทนี้ใกล้เคียงกับแนวความคิดของ Wordsworth ที่ว่าวัยเด็กนั้นเป็น วัยที่มนุษย์เรามีความบริสุทธิ์และอยู่ใกล้เคียงกับพระเจ้ามากที่สุด

ใน stanza แรก กวีแสดงให้เห็นว่าเขามีความสุขในวัยทารกซึ่งเขายังบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เขาไม่เคยมีความคิดอย่างอื่นนอกจากความคิดที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเทวดาที่ได้อยู่ใกล้ชิดพระเจ้า ก่อนที่เขาจะได้เรียนรู้ความเป็นไปของโลกด้วยวัยที่เจริญขึ้นอันนำมาซึ่งประสบการณ์ ความ เสื่อมและบาป

stanza ที่สอง แสดงความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะได้กลับไปสู่สภาพเดิมคือ วัยทารก เพื่อที่เขาจะได้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แต่วิญญูณของเขาได้ถูกกิเลสของโลกรบกวนจนจำเสียแล้ว เขาจึงเหมือนคนเมาที่เดินโซเซไม่ตรงทาง คนบางคนต้องการก้าวไปข้างหน้า แต่เขากลับอยากถอยหลังไปสูงสุดแรกเริ่ม นั่นก็คือวัยเด็ก สักวันหนึ่งเขาจะต้องกลับไปสู่สภาพ เดิม ในเมื่อมนุษย์มีกำเนิดมาจากธุลีดิน (dust) ในที่สุดเมื่อเราตาย เราก็จะต้องกลับกลายเป็น ดินเช่นเดิม

HENRY VAUGHAN

The Retreat

Happy those early dayes! when I
Shin'd in my Angell-infancy.¹
Before I understood this place
Appointed for my second race,
Or taught my soul to fancy ought
But a white, Celestiall thought,
When yet I had not walkt above
A mile, or two, from my first love,
And looking back (at that short space,)
Could see a glimpse of his bright-face;
When on some gilded Cloud, or flowre
My gazing soul would dwell an houre,
And in those weaker glories spy
Some shadows of eternity;
Before I taught my tongue to wound
My conscience with a sinfull sound,
Or had the black art to dispence
A sev'rall sinne to ev'ry sence,
But felt through all this fleshly dresse
Bright shootes of everlastinnesse.²
O how I long to travell back
And tread again that ancient track!
That I might once more reach that plaine,
Where first I left my glorious traine,
From whence th' Inlightned spirit sees
That shady City of Palme trees;³
But (ah!) my soul with too much stay
Is drunk, and staggers in the way.
Some men a forward motion love,
But I by backward steps would move,
And when this dust falls to the urn
In that state I came, return.

1. characteristic of Vaughan's veneration of childhood and its innocence

2. Hutchinson here calls attention to Felltham's "apprehension of eternity."

3. a reference to Moses' vision of the Promised Land (Deut. 34.1-4)

The World : โคลงบทนี้แบ่งเป็น 4 stanzas และเป็นโคลงที่แสดงลักษณะอภิปรายของวอห์นในหลาย ๆ ด้านด้วยกัน conceit ที่ใช้ก็เกี่ยวข้องกับศาสนาซึ่งอาจทำให้นักศึกษามีปัญหาในการตีความบ้าง

stanza แรกก็กล่าวว่าเขาเห็น Eternity เมื่อคืนก่อน ความจริง eternity เป็น abstraction แต่ก็นำมา personified ราวกับมันเป็นสิ่งที่มีตัวตน เขาเปรียบเทียบ eternity เหมือนวงแหวนแห่งแสงสว่าง ภายใต้วงแหวนนี้เวลาเคลื่อนไหวอยู่ รวมทั้งโลกและผู้ที่อยู่ในโลกด้วย กวีแจกแจงว่ามีบุคคลประเภทใดที่เคลื่อนไหวไปกับกาลเวลาบ้าง เช่นชายหนุ่มที่กำลังมีความรัก

stanza ที่ 2 พูดถึงรัฐบุรุษซึ่งดูท่าทางมีกังวลด้วยปัญหาทางการเมืองต่าง ๆ

stanza ที่ 3 พูดถึงเศรษฐีขี้เหนียว ซึ่งมีเงินก็ไม่ได้ใช้บำรุงบำเรอตนเอง แถมยังต้องกลัวขโมยมาปล้นอีกด้วย โฉดที่ 9 มาจาก Matt. 6. 19-20 ใน Bible ซึ่งมีข้อความว่า Do not lay up for yourselves treasures on earth, where moth and rust consume and where thieves break in and steal, but lay up for yourselves in heaven, where neither moth nor rust consumes and where thieves do not break in to steal.

stanza ที่ 4 บอกว่ามีเพียงบางคนเท่านั้นที่จะขึ้นไปอยู่ในวงแหวนได้ คนส่วนมากโง่ชอบที่จะอยู่ในความมืดมากกว่าที่จะไปหาพระเจ้าและแสงสว่าง มีเสียงกระซิบว่าแหวนวงนี้ (เล่นความหมายของ Ring) เจ้าบ่าว (โครสท์) จะมอบให้เฉพาะเจ้าสาว (ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า) ของพระองค์เท่านั้น นั่นก็เท่ากับว่าใช่ว่าทุกคนจะมีสิทธิ์ได้พบพระเจ้านอกจากผู้ที่พระองค์ทรงเลือกแล้วเท่านั้น

The World

I saw Eternity the other night
Like a great Ring of pure and endless light,
All calm, as it was bright,
And round beneath it, Time in hours, days, years
Driven by the spheres¹
Like a vast shadow mov'd, In which the world
And all her train were hurl'd,²
The doting Lover in his quaintest³ strain
Did their Complain,
Near him his Lute, his fancy, and his flights,⁴
With Wits sour delights,
With gloves, and knots⁵ the silly snares of pleasure
Yet his dear Treasure
All scatter'd lay, while he his eye did pour
Upon a flower.

The darksome States-man hung with weights and woe
Like a thick midnight-fog mov'd there so slow
He did not stay, nor go;
Condemning thoughts (like sad Eclipses) scowl
Upon his soul,
And Clouds of crying witnesses without
Pursued him with one shout.
Yet dig'd the Mole, and lest his ways be found
Workt under ground,
Where he did Clutch his prey, but one did see
That policie,⁶
Churches and altars fed him, Perjuries
Were gnats and flies,
It rain'd about him bloud and tears, but he
Drank them as free.⁷

-
1. the ever-revolving spheres of the Ptolemaic astronomy
 2. were drawn with violence (in contrast to the calm of eternity)
 3. most elaborately fanciful
 4. caprices
 5. love knots
 6. strategy
 7. as freely as they rained

The fearfull miser on a heap of rust
Sate pining all his life there, did scarce trust
His own hands with the dust,
Yet would not place¹ one peece above, but lives
In feare of theeves.²

Thousands there were as frantick as himself
And hug'd each one his pelf,
The down-right Epicure plac'd heav'n in sense³
And scōrnd pretence
While others slipt into a wide Excesse
Said little lesse;
The weaker sort slight, triviall wares Inslave
Who think them brave,
And poor, despised truth sate Counting by⁴
Their victory.

Yet some, who all this while did weep and sing,
And sing, and weep, soar'd up into the Ring,
But most would use no wing.
O fools (said I,) thus to prefer dark night
Before true light,
To live in grots, and caves, and hate the day
Because it shows the way,
The way which from this dead and dark abode
Leads up to God,
A way where you might tread the Sun, and be
More bright than he.
But as I did their madnes so discusse
One whisper'd thus,
This Ring the Bride-groome did for none provide
But for his bride.⁵

1. invest

2. Matt. 6.19-20

3. found his heaven in sense-delight

4. watching

5. Rev. 21.5

คำถาม

1. เหตุใดจึงมีผู้กล่าวว่างานประพันธ์ของวอร์นมีลักษณะคล้ายคลึงกับเซอร์เบิร์ตมาก
2. วิเคราะห์ทัศนคติของวอร์นเกี่ยวกับเด็กใน *The Retreat* และเปรียบเทียบทัศนคตินี้กับกวีในสมัยโรแมนติกบางคน
3. อธิบายการใช้ *conceit* ใน *The world*

กวีกลุ่มราชสำนัก Cavalier Poets

พวก Cavaliers เป็นพวกที่สนับสนุนราชวงศ์ Stuart ในด้านกวีนิพนธ์ Cavalier Poetry หมายถึงร้อยกรองที่แสดงออกซึ่งความรักและความรู้สึกซึ่งประพันธ์โดยพวกราชสำนักและมีลักษณะเด่นคือ ความกล้าหาญ การแสดงความรักต่อเพศหญิงและความจงรักภักดีต่อพระราชา พวกเขาจะนิยมชมชื่นในเหล้าองุ่น ผู้หญิงและเพลง แต่ในขณะที่เดียวกันก็พร้อมที่จะตายเพื่อพระราชา กวีกลุ่มนี้มี Carew, Suckling, Lovelace ซึ่งเป็นข้าราชการสำนักและ Herrick ซึ่งเป็นสามัญชน

ภาพพจน์ของพวกราชสำนักมีหลายด้านด้วยกัน พวกพิริตันรังเกียจการดำเนินชีวิตของพวกราชสำนักซึ่งสะท้อนให้เห็นจากการแต่งกายของพวกเขาส่งดูเป็นผู้หญิงและแสดงออกซึ่งอารมณ์ทางเพศ ดังตัวอย่างจากข้อเขียนต่อไปนี้.—

PICTURE OF AN ENGLISH ANTICK

with a list of his ridiculous Habits and apish Gestures

MAIDS? WHERE ARE YOUR HEARTS BECOME?

LOOK YOU WHAT HERE IS !

1. His hat in fashion like a close-stoolepan.
2. Set on the top of his noddle like a coxcombe.
3. Banded with a calves tail, and a bunch of riband.
4. A feather in his hat, hanging down like a Fox taile.
5. Lang haire, with ribands tied in it.
6. His face spotted.
7. His beard on the upper lip, compassing his mouth.
8. His chin thrust out, singing as he goes.
9. His band lapping over before.
10. Great band strings, with a ring tied.
11. A long wasted dubblet unbuttoned half way.
12. Little skirts.
13. His sleeves unbuttoned.
14. In one hand a stick, playing with it, in the other his cloke hanging.
15. His breeches unhooked ready to drop off.

16. His shirt hanging out.
17. His codpeece open tied at the top with a great bunch of riband.
18. His bell about his hips.
19. His sword swapping betweene his legs like a Monkeys taile.
20. Many dozen points at knees.
21. Above the points of either side two bunches of riband of severall colours.
22. Boot hose tops, tied about the middle of the calfe as long as a paire of shirt.
23. The tops of his boots very large turned down as low as his spurs.
24. A great paire of Spurre, gingling like a Morrice dancer.
25. The feet of his boots 2 inches too long.
26. Two horns at each and of his foot, stradling as he goes.

แต่สำหรับพวกราชสำนักเองแล้ว พวกเขามองตัวเองตรงกันข้าม พวกเขาตีราคาเกียรติยศส่วนบุคคล ความจงรักภักดีเป็นส่วนตัวและการแสวงหาความเพลิดเพลินส่วนบุคคลไว้สูง ซึ่งเป็นการรวมลักษณะจากอุดมการณ์ที่ยึดถือกันมาของลัทธิอัศวิน¹ (Chivalry) เข้าด้วยกันกับ Pagan Classicism² การประพุดิปฏิบัติตนของพวกเขาเป็นการกระทำของผู้ที่มีวัฒนธรรมและได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างดี ความแหลมคมแห่งปัญญา การศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย การชื่นชมกับศิลปะแขนงต่าง ๆ รวมทั้งดนตรี ความสามารถที่จะแต่งบทร้อยกรองทั้งดงามและวิจิตรพิสดาร ความสามารถในการบังคับม้าเป็นคุณสมบัติของพวกเขา เครื่องแต่งกายของพวกเขาที่หรูหรา มีทั้งความโอ่อ่าและความสง่างาม พวกเขาเน้นภาพพจน์ของตัวเองในฐานะอัศวินผู้กล้าหาญควมม้าเข้าไปสู่การต่อสู้ สงครามนั้นเป็นเหมือนกับการผจญภัยส่วนบุคคลซึ่งเกือบจะเป็นความใคร่ พวกเขา มีความรู้สึกผูกพันกับพระราชายังลึกซึ้ง พวกเขา รู้สึกว่าเขาจะต้องจงรักภักดีต่อพระราช และ ความผูกมัดนี้จะสิ้นสุดลงก็ด้วยความตายเท่านั้น ความจงรักภักดีต่อพระราชนั้นอยู่นอกเหนือมโนธรรม เพราะมันเป็นเรื่องของหลักการ เรื่องนี้เป็นสิ่งที่พวกพิวริตันไม่สามารถจะกระทำได้ พระราชาอยู่ในฐานะดวงตะวันแห่งจักรวาลของพวกเขา แม้พวกเขาจะอยู่ในคุกหรือแม้อุดมการณ์อื่น ๆ ของพวกเขา เช่น ความรัก หรือ ศาสนาจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายในทางปฏิบัติได้ พวกเขาก็ตยังจะสามารถที่จะจงรักภักดีต่อพระราชตลอดไป

ลักษณะเด่นอีกอย่างหนึ่งของพวกราชสำนักคือ การที่พวกเขายึดถือคติ Carpe Diem หรือ Enjoy the present day คือ ให้ฉกฉวยโอกาสในปัจจุบันไว้และแสวงหาความหมายของ

-
1. อัศวินต้องมีความสามารถในการบังคับม้าและใช้อาวุธ จงรักภักดีต่อภษตรีย์ สุภาพอ่อนน้อม คอยช่วยเหลือผู้หญิงและผู้อ่อนแอให้พ้นภัย
 2. ความเชื่อแบบคลาสสิกของผู้ไม่ได้เป็นคริสเตียน

ชีวิตจากช่วงเวลาที่ปล่อยตัวให้กับการแสดงความรัก กวีนิพนธ์ หรือ การดื่มเหล้าองุ่น ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากงานเขียนของกวีหลาย ๆ คน รวมทั้ง Herrick

ลักษณะกวีนิพนธ์ของกวีกลุ่มราชสำนักส่วนใหญ่จะสะท้อนให้เห็นถึงพื้นเพและการอบรมของพวกเขา ในทางด้านเนื้อหา มักจะเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยมีสาระ เช่น การแต่งกายของผู้หญิง ดอกไม้ ฯลฯ ภาษาที่ใช้ก็ค่อนข้างวิจิตรบรรจง สละสลวย มีคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศซึ่งแสดงให้เห็นระดับการศึกษาของผู้แต่ง น้ำเสียงหรืออารมณ์ที่แสดงออกก็ค่อนข้างจะร่าเริง ไม่เอาจริงเอาจัง หรือ เป็นการเป็นงาน หัวข้อที่เราจะพบได้ในงานของกวีกลุ่มนี้ก็คือ Wine, Women, Song และ Loyalty to the King

กวีนิพนธ์ของกลุ่มราชสำนักนั้นมีส่วนผสมอันน่าประหลาดระหว่างความสง่างามและความโก้หรู กับความไร้เดียงสาและความหยาบโผนแบบเด็กนักเรียน แต่มันก็ไม่หยาบคายหรือเยาะหยัน กวีนิพนธ์ราชสำนักส่วนใหญ่เป็นไปในรูปแบบเดียวกัน โดยได้รับอิทธิพลจากต้นน้ำซึ่งเห็นได้ชัด กวีอีกผู้หนึ่งที่มีอิทธิพลต่อกวีกลุ่มราชสำนักมากก็คือ เบ็น จอนสัน กวีกลุ่มนี้ชอบเรียกตัวเองว่า “ลูกชาย” ของเบ็น และตั้งตัวเป็น “เผ่าของเบ็น” ในงานของพวกเขา มักจะเอางานของเบ็น จอนสันมาเน้นทางด้านคุณค่าทางศีลธรรม อิทธิพลของจอนสันคือ การสร้างศิลปะอย่างระมัดระวัง พยายามให้มีน้ำเสียงเป็นสุภาพบุรุษที่สุดในบทกวี ราชสำนักของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 นั้น มีความสนใจในด้านสุนทรีย โดยเฉพาะทางด้านศิลปะที่มองเห็นได้ด้วยตา กวีนิพนธ์ราชสำนักเป็นไปในรูปของเพลงและ Lyrics ซึ่งแตกต่างจากสมัยพระนางอลิซาเบธตรงที่บทกวีเหล่านี้ไม่มีความเป็นตัวของตัวเองไม่ต้องผูกพันอยู่กับดนตรี การใช้ภาษาก็เป็นไปตามแบบคำพูดที่ได้รับการขัดเกลาแล้ว ภาพพจน์เร้าอารมณ์น้อยลงแต่ประเทืองปัญญามากขึ้น กวีนิพนธ์บางบทเป็นเรื่องเกี่ยวกับบ้านใหญ่ ๆ และละแวกบ้านในชนบท กวีที่สนใจวัฒนธรรมท้องถิ่นมากที่สุดคือ Robert Herrick

Richard Lovelace (1618-1656)

ชีวิต

เลิฟเลซ เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1618 เป็นชาวเคนท์ ได้รับการศึกษาที่ออกซฟอร์ด จนได้ปริญญา M.A. เมื่อปี 1636 เขาได้รับการอบรมตามแบบฉบับข้าราชการสำนักที่สมบูรณ์แบบ และใช้เวลาส่วนหนึ่งอยู่ในวังในระยะเวลาที่อำนาจของกษัตริย์กำลังเสื่อมลงในปี 1642 เขาเสนอคำร้องต่อสภาเพื่อผลประโยชน์ของชาวเคนท์ จึงถูกจำคุกอยู่พักหนึ่ง จากปี 1643-1646 เขาอยู่ต่างประเทศเป็นส่วนมาก ในปี 1648 เขาก็ถูกจองจำอีกเป็นเวลา 8 เดือน เขาเสียชีวิตลงประมาณปี 1656 หรือ 57

งาน

งานเขียนชิ้นสำคัญของเขาเขียนเมื่อประมาณปี 1649 คือชุด *Lucasta* เลิฟเลซก็เหมือนกับนักประพันธ์สมัครเล่นคนอื่น ๆ ในสมัยของเขาคือมีความรู้สึกในเรื่องของศิลปะมาก เขาทดลองเขียนร้อยกรองแบบต่าง ๆ รวมทั้งการเลียนแบบ *Marini* และบทกวีเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ สำหรับ *Lucasta* นั้น มีตัวตนจริงหรือไม่ก็ไม่เป็นที่แน่นอน *To Althea, from Prison* ก็อาจจะไม่ใช่ประสบการณ์ของเขาเองแต่เป็นเพียงการนำเอาหัวข้อที่มีผู้เขียนเอาไว้แล้วมาเขียนใหม่ แต่มันก็เป็นตัวแทนความคิดของเลิฟเลซได้เป็นอย่างดี บทกวีที่ยิ่งใหญ่ของเขาล้วนแต่แสดงอุดมการณ์คือ ความจงรักภักดีและศรัทธาที่มีต่อพระเจ้า พระราชา และเกียรติยศ มันสะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ในระหว่างปี 1640-1660 *The Grasshopper* นั้น แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพและความซาบซึ้งในธรรมชาติ ในบทกวีเหล่านี้เราจะเห็นรูปปัญหาอันเจ็บแสบและกระฉ่างชัด มีการวางแผนอย่างชาญฉลาดและกระชับ มีการควบคุมถ้อยคำและจังหวะแบบคลาสสิกและเป็นอภิปรายในแง่ที่สามารถจะเขียนอย่างยืดหยุ่นได้เกี่ยวกับภาพพจน์ หรือข้อความที่ขัดแย้งกันเพียงอย่างเดียว

To Lucasta, Going to the Warres : โคลงในชุด Lucasta ของเลิฟเลซบทนี้กล่าวถึงการจากกันระหว่างคูรัก ลองพิจารณาเหตุผลที่กวีให้สำหรับการจาก Lucasta ไปว่าเป็นเหตุผลที่สมควรหรือไม่ และเป็นสิ่งที่ตรงกับลักษณะของพวกราชสำนักอย่างไร ?

stanza ที่ 1 ดูคำว่า Nunnerie (Convent) ว่าความหมายสอดคล้องกับคำว่า chaste (บริสุทธิ์ในแง่ของความรักนวลสงวนตัว) อย่างไร ?

stanza ที่ 2 ใคร คือ Mistresse หรือสาวรักคนใหม่ของเขา ? สังเกตการใช้ alliteration ในบรรทัดที่ 2 คำว่า Sword, Horse และ Shield นั้นเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของบุคคลประเภทใด ?

stanza ที่ 3 Inconstancy ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร ทำไมกวีจึงกล่าวว่า Lucasta จะต้องชื่นชมกับ inconstancy ของเขาด้วย ?

RICHARD LOVELACE

To Lucasta, Going to the Warres

Tell me not (Sweet) I am unkinde,
That from the Nunnerie
Of thy chaste breast, and quiet minde,
To Warre and Armes I flie.

True; a new Mistresse now I chase,
The first Foe in the Field;
And with a stronger Faith imbrace
A Sword, a Horse, a Shield.

Yet this Inconstancy is such,
As you too shall adore;
I could not love thee (Deare) so much,
Lov'd I not Honour more.

To Lucasta, Going beyond the Seas : Lucasta ในบทกวีนี้จะมีตัวตนหรือไม่ก็ตาม กวีก็แสดงความรู้สึกของเขาในการที่จะต้องพลัดพรากจากเธอ ใน stanza แรกเขากล่าวว่าถ้าการ เขาจากไปหมายถึงว่าทั้งสองจะต้องอยู่โดดเดี่ยวแล้วเขาก็คงไม่อยากจากเธอไป

stanza ที่ 2 บอกว่าเขาจะไม่ถอนใจหรือร้องไห้แสดงความเศร้าโศก เพราะว่าเขาไม่ เสียใจเลย เขายังมีความสุขเหมือนเดิมถึงจะต้องจากเธอไป

stanza ที่ 3 แม้ว่าจะมีพื้นน้ำและแผ่นดินกั้นกลางระหว่างเขาทั้งสอง ความเชื่อมั่น ความซื่อสัตย์ที่เขามีต่อกันจะทำให้เขาเหมือนวิญญูณที่อยู่นอเวลาและระยะทาง เหมือนกับ เทวดาซึ่งไม่ต้องอาศัยร่างกายในอันที่จะพบปะสมาคมกัน

stanza ที่ 4 ดังนั้นการที่เราจะต้องจากกันครั้งนี้ก็เหมือนเป็นการชักซ้อมสิ่งที่จะเกิดขึ้น หลังจากที่เราตายแล้ว เราจะจากกันแต่กาย แต่วิญญูณของเราจะยังคงอยู่ร่วมกันตลอดไปใน สวรรค์

To Lucasta, Going beyond the Seas

If to be absent were to be
 Away from thee;
 Or that when I am gone,
 You or I were alone;
Then my Lucasta might I crave
Pity from blustering winde, or swallowing wave.
But I'le not sigh one blast or gale
 To swell my saile,
 Or pay a teare to swage
 The foaming blew-Gods rage;
For whether he will let me passe
Or no, I'm still as happy as I was.
Though Seas and Land betwixt us both,
 Our Faith and Troth,
 Like separated soules,
 All time and space controules:
Above the highest sphere wee meet
Unseene, unknowne; and greet as Angels greet.
So then we doe anticipate
 Our after-fate,
 And are alive in the skies,¹
 If thus our lips and eyes
Can speake like spirits unconfi'nd
In Heav'n, their earthy bodies left behind.

— ● — ● — ● —

1. should be: i' th' skies

To Lucasta : Her Reserved Looks : โคลงบทนี้แสดงให้เห็นอิทธิพลของศตวรรษ
ที่ 16 ซึ่งก็มักจะทำให้ความสำคัญกับคนรักของเขามืออิทธิพลเหนือด้วยเหตุทุกอย่าง ชีวิตของ
เขานับอยู่กับอารมณ์และการแสดงออกของเธอ เธอเป็นผู้กุมโชคชะตาของเขา เธอเป็นทั้ง
เทพธิดาและปิศาจในเวลาเดียวกัน

To Lucasta: Her Reserved Looks

Lucasta frown and let me die;
But smile, and see I live;
The sad indifference of your Eye
Both kills, and doth reprieve.
You hide our fate within its screen,
we feel our judgment ere we hear:
So in one Picture I have seen
An Angel here, the Devil there.

To Lucasta the Rose: โคลงบทนี้มีการอ้างอิง mythology พอสมควร stanza ที่ 1 คำว่า sky-like Flower คือดวงอาทิตย์ซึ่งกวีขอให้ริบมาส่องแสงที่ห้องนอนของลูคัสตา

stanza ที่ 2 แสงอาทิตย์แรกขึ้นเหมือนกับสีแกมของพลุราซึ่งเป็นเทพีแห่งบุปผาชาติของโรมัน เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ออโรรา หรือเทพีแห่งรุ่งอรุณก็ต้องหนีไปอยู่ไม่ได้

stanza ที่ 3 ยังเป็นการเร่งให้ดวงอาทิตย์ส่องแสง

stanza ที่ 4 กล่าวว่าดวงอาทิตย์เป็นลูกของวินัสเทพีแห่งความงาม กับซิเลนัสหัวหน้าของพวก satyrs ซึ่งเป็นครึ่งคนครึ่งแพะ

stanza ที่ 4 กวีบอกว่าห้องหอของเธอเป็นสีชมพูไปหมดด้วยแสงอาทิตย์

stanza ที่ 5 กวีถามว่าดวงอาทิตย์หนีไปจากลูคัสตาทำไม หรือว่าอับอายที่รัศมีสีแกมของเธอไม่ได้

To Lucasta The Rose

Sweet serene skye-like Flower,
Haste to adorn her Bower:
 From thy long cloudy bed,
 Shoot forth thy damaske head.

New-startled blush of Flora!¹
The grieffe of pale Aurora,²
 Who will contest no more;
 Haste, haste, to strowe her floore.

Vermilion Ball that's given
From lip to lip in Heaven;
 Loves Couches cover-led;
 Haste, haste, to make her bed.

Deare Offspring of pleas'd Venus,
And Jollie, plumpe Silenus;³
 Haste, haste, to decke the Haire
 Of th' only, sweetly Faire.

See! Rosie is her Bower,
Her floore is all this Flower;
 Her Bed a Rosie nest
 By a Bed of Roses prest.

But early as she dresses,
Why fly you her bright Tresses?
 Ah! I have found I feare;
 Because her Cheekes are neere.

1. goddess of flowers

2. Dawn

3. leader of Satyrs, foster father of Bacchus, god of the vine

คำถาม

1. อธิบายทัศนคติของกรีกกลุ่มราชสำนักและวิจารณ์ด้วยว่ามีผลต่องานประพันธ์ของพวกเขาอย่างไร
2. ทัศนคติของกรีกราชสำนักสะท้อนให้เห็นใน To Lucasta, Going to the Warres อย่างไร
3. เปรียบเทียบ To Lucasta, Going Beyond the Seas กับ Sweetest Love ของดันน์
4. To Lucasta: Her Reserved Looks มีลักษณะของศตวรรษที่ 16 อย่างไร
5. อธิบายการใช้ mythology ใน To Lucasta the Rose

Robert Herrick (1571-1674)

ชีวิต

แฮร์ริคเกิดเมื่อปี ค.ศ. 1591 ในตระกูลช่างทอง ได้มีโอกาสเข้าศึกษาที่ Cambridge และได้ B.A. ในปี 1617 M.A. ในปี 1620 เขาบวชเมื่อปี 1627 และได้เป็นvicarใน Devonshire จนกระทั่งถูกถอดโดยพวกพิวริตันในปี 1647 เมื่อถึงสมัยคืนสุราชบัลลังก์ จึงได้กลับเข้าดำรงตำแหน่งเดิมในปี 1662 และเสียชีวิตลงในปี 1674

งาน

แฮร์ริคเป็นสาวกของจอห์นสันในการตัดแปลงทัศนคติทางสังคมแบบละตินและรูปแบบถ้อยคำแบบคลาสสิกมาเป็นแบบอังกฤษ แม้ว่าในด้านขอบข่ายของปัญญาและนियามการวิจารณ์ของเขาจะด้อยกว่าเป็น เขาก็มีสิ่งที่ทดแทนคือความสามารถในเชิงกลอนสดแบบที่จอห์นสันไม่มี แนวการเขียนของแฮร์ริคค่อนข้างเห็นห่างและมีความรู้สึกที่อยู่ภายใต้การควบคุม เขามีลักษณะแบบ Epicurean คือ แสวงหาความสุขสนุกสนานเป็นสรณะ แต่ก็มีความสามารถที่จะมองทะลุเข้าไปถึงภายในของประสบการณ์อันกว้างขวาง แม้จะใช้ถ้อยคำที่ค่อนข้างจะจำกัด

แฮร์ริคมีลักษณะอภิปรายอยู่บ้างแต่สำหรับเขา ความขัดแย้งระหว่างระดับต่าง ๆ ของประสบการณ์ไม่เป็นเรื่องส่วนตัวและไม่ได้ระบายออกมาในรูปของ สัญลักษณ์ หรือการเล่นคำ การอบรมแบบคลาสสิกและการที่เขาชื่นชมเป็น จอห์นสันแสดงออกมาให้เห็นในรูปแบบของร้อยกรองของเขาซึ่งเขาได้พยายามดัดแปลงให้เข้ากับประเภทของกวีนิพนธ์ที่เขาแต่ง

Cherrie - ripe: เซอร์รี่ในโคลงบทนี้นอกจากจะหมายถึงผลไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งเมื่อเวลาสุกแล้วเป็นสีแดงยังสามารถหมายถึงอะไรได้อีก ถ้าพิจารณาจากสถานที่ ๆ เซอร์รี่เหล่านี้ขึ้นอยู่กับ และเรารู้ว่ามันเจริญงอกงามตลอดปีด้วย ?

ROBERT HERRICK

Cherrie-ripe

Cherrie-Ripe, Ripe, Ripe, I cry,
Full and faire ones; come and buy:
If so be, you ask me where
They doe grow? I answer, There,
Where my Julia's lips doe smile;
There's the Land, or Cherry-Ile:
Whose Plantations fully show
All the yeere, where Cherries grow.

Delight in Disorder: โคลงบทนี้มีเนื้อหาคล้ายคลึงกับ Still to be Neat ของ Ben Jonson ในแง่ที่ว่าแสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่าง art กับ nature กวีบรรยายการแต่งตัวของหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะเหมือนกับไม่ได้ใส่ใจว่าเสื้อผ้าจะเป็นระเบียบเรียบร้อยแค่ไหน แต่มันก็เป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเขามากกว่าความเป็นระเบียบไปทุกแง่มุม

สังเกตการใช้ศัพท์ของแฮริความีคำที่มาจากภาษาอื่นมากและดูความสัมพันธ์ระหว่างคำว่า wave กับ tempestuous ว่าทำให้เกิดภาพพจน์เช่นไร ?

Delight In Disorder

A sweet disorder in the dresse
Kindles in cloathes a wantonnesse:¹
A lawne about the shoulders thrown
Into a fine distraction:
An erring Lace, which here and there
Enthralls the Crimson Stomacher:²
A Cuffe neglectfull, and thereby
Ribbands to flow confusedly:
A winning wave (deserving Note)
In the tempestuous petticoate:
A carelesse shooe-string, in whose tye
I see a wilde civility:
Doe more bewitch me, then when Art
Is too precise in every part.

1. gaiety

2. vest or vestee, often richly embroidered

Corinna's going a Maying: โคลงบทนี้มีการอ้างอิง mythology บ้าง นอกจากนั้นเราก็จะต้องรู้ประเพณีโบราณบางอย่างคือที่เกี่ยวกับ May Day ซึ่งเป็นวันฉลองต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ พวกหนุ่มสาวจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกันในวันนี้ มีการเลือกสาวงามขึ้นมาเป็นเทพี หรือ May Queen และจะมีการเดินร่ายรอบเสาสูงที่เรียกว่า May Pole ซึ่งประดับประดาด้วยดอกไม้

stanza แรก กวีเตือนให้คอร์รินาตื่นเสียวที่เนื่องจากออโรราซึ่งเป็นเทพีแห่งรุ่งอรุณปรากฏตัวแล้วการจะนอนขี้เกียจอยู่เป็นการลบหลู่ดูหมิ่นวัน May day ซึ่งเป็นวันที่สาวพรหมจารีทั้งหลายพร้อมใจกันต้อนรับฤดูใบไม้ผลิ

stanza ที่ 2 ดูการใช้คำ เช่น Foliage ในที่นี้หมายถึงอะไรนอกไปจาก literal meaning ของคำนี้? กวีให้คอร์รินาลุกขึ้นมาแต่งตัวให้สวยเหมือนฟลอราผู้เป็นเทพีแห่งบุปผาชาติ โดยไม่ต้องใช้เพชรนิลจินดา ไม่ต้องมัดสวดมนต์อยู่เพราะเวลานี้เป็นเวลาที่ยืนเรียงไม้โซเวลาเคร่งศาสนา

stanza ที่ 3 กวีบรรยายว่าประชาชนต่างพากันตกแต่งประดับประดาบ้านเรือนและถนนหนทางด้วยกิ่งและดอกไม้ ทำไมคอร์รินาจึงยังไม่พร้อมที่จะออกไปสนุกกับคนอื่น ๆ สักที เหมือนกับเป็นการทำบาป

stanza ที่ 4 บรรยายถึงหนุ่มสาวซึ่งได้ร่วมสนุกกันบางคู่ก็ก้าวหน้าไปถึงขั้นหมั้นหมายเลือกพระที่จะทำพิธีแต่งงานแล้ว แต่เรายังไม่ได้ออกไปร่วมงานเลย

stanza ที่ 5 ระบุ theme ของโคลงบทนี้ คือ ให้ใช้ชีวิตในปัจจุบันให้เต็มที่ในขณะที่เรายังมีเวลาและเรี่ยวแรงเพราะชีวิตคนเรานั้นสั้นนักมีแต่จะเสื่อมโทรม กวีจึงชวนให้คอร์รินาออกไปฉลอง May day ด้วยกัน

Corinna's Going a Maying

Get up, get up for shame, the Blooming Morn
Upon her wings presents the god unshorne.
See how Aurora¹ throws her faire
Fresh-quilted colours through the aire:
Get up, sweet-Slug-a-bed,² and see
The Dew-bespangling Herbe and Tree.
Each Flower has wept, and bow'd toward the East,
Above an houre since; yet you not drest,
Nay! not so much as out of bed?
When all the Birds have Mattens³ seyde,
And sung their thankfull Hymnes: 'tis sin,
Nay, profanation to keep in,
When as a thousand Virgins on this day,
Spring, sooner then the Lark, to fetch in May.
Rise; and put on your Foliage, and be seene
To come forth, like the Spring-time fresh and greene;
And sweet as Flora.⁴ Take no care
For Jewels for your Gowne, or Haire:
Feare not; the leaves will strew
Gemms in abundance upon you:
Besides, the childhood of the Day has kept,
Against you come, some Orient⁵ Pearls unwept:
Come, and receive them while the light
Hangs on the Dew-locks of the night:
And Titan⁶ on the Eastern hill
Retires himselfe, or else stande still
Till you come forth. Wash, dresse, be briefe in praying
Few Beads are best, when once we goe a Maying.
Come, my Corinna, come; and comming, marke
How each field turns a street; each street a Parke
Made green, and trimm'd with trees: see how

1. Dawn

2. one who stays in bed for laziness

3. morning prayers

4. goddess of flowers

5. eastern, from the orient

6. the Sun, Hyperion

Devotion gives each House a Bough,
Or Branch: Each Porch, each doore, ere this,
An Arke⁷ a Tabernacle is

Made up of white-thorn neatly enterwove:
As if here were those cooler shades of love.

Can such delights be in the street,
And open fields, and we not see't?
Come, we'll abroad; and let's obay

The Proclamation made for May:

And sin no more, as we have done, by staying;
But my Corinna, come, let's goe a Maying.

There's not a budding Boy, or Girle, this day,
But is got up, and gone to bring in May.

A deale of Youth, ere this, is come
Back, and with White-thorn laden home.
Some have dispacht their Cakes and Creame,
Before that we have left to dreame:

And some have wept, and woo'd, and plighted troth,
And chose their Priest,⁸ ere we can cast off sloth:

Many a green-gown⁹ has been given;
Many a kisse, both odde and even:
Many a glance too has been sent
From out the eye, Loves Firmament:

Many a jest told of the Keyes betraying
This night, and locks pickt, yet w^e are not a Maying.

Come, let us goe, while we are in our prime;
And take the harmlesse follie of the time.

We shall grow old apace, and die
Before we know our liberty.
Our life is short; and our dayes run
As fast away as do's the Sunne:

And as a vapour, or a drop of raine
Once lost, can ne'r be found againe:

So when or you or I are made
A fable, song, or fleeting shade;
All love, all liking, all delight

7. chest or basket of reeds; also coffer containing the Tables of the Law

8. mis-printed as ptiest

9. by rolling in sport in the grass

Lies down'd with us in endless night.
Then while time serves, and we are but decaying;
Come, my Corinna, come, let's goe a Maying.

To the Virgins, to Make much of Time : บทกวีนี้ใช้ theme ที่นิยมกันแพร่หลายคือ Carpe Diem หรือ Enjoy the present day ดังจะเห็นได้ใน stanza แรกที่ให้เก็บดอกกุหลาบเสียตั้งแต่ยังตูมอยู่ เพราะเวลานั้นมีปีกบิน ถ้าเราไม่เก็บกุหลาบวันนี้ พรุ่งนี้มันก็จะเหี่ยวตายไป

stanza ที่สองใช้ image ของดวงอาทิตย์ซึ่งยิ่งขึ้นสูงเท่าใดก็ยิ่งแสดงว่าใกล้จะตกเท่านั้น อันเป็นการแสดงถึงการเคลื่อนที่ของกาลเวลา

stanza ที่สาม กล่าวว่าวัยที่ดีที่สุดคือ วัยหนุ่มสาวที่เรายังมีพลังกำลังสมบูรณ์ ถ้าแก่แล้วก็จะมีแต่ความเสื่อมโทรมมาแทนที่

stanza สุดท้าย เป็นการสรุปว่า ดังนั้น (สาว ๆ ทั้งหมด) จงอย่ามัวเหนียมอายอยู่เลย ถ้ายังมีโอกาสก็ให้รีบแต่งงานเสีย เพราะความบริสุทธิ์ หรือพรหมจารี้นั้น มีให้เสียได้ครั้งเดียวเท่านั้น ถ้าได้เสียมันไปแล้วทีนี้จะเถลไถลอย่างไร จะเล่นตัวแคไหนก็ไม่เป็นไรแล้ว

ที่จริงนั้นกวีคงไม่ได้แนะนำให้หญิงสาวทั้งหลายทำตามคำของเขาจริง ๆ เพียงแต่เขียนตามธรรมเนียมนิยมที่ยึดถือปฏิบัติกันมาในการแต่งบทกลอนเท่านั้น แต่ถ้าคิดว่า Herrick เป็นกวีในกลุ่มราชสำนักก็น่าประหลาดใจอะไรที่เขาจะเขียนทำนองนี้

To the Virgins, to Make much of Time

Gather ye Rose-buds while ye may,
Old Time is still a flying:
And this same flower that smiles to day,
To morrow will be dying.

The glorious Lamp of Heaven, the Sun,
The higher he's a getting;
The sooner will his Race be run,
And neerer he's to Setting.

That Age is best, which is the first,
When Youth and Blood are warmer;
But being spent, the worse, and worst
Times, still succeed the former.

Then be not coy, but use your time;
And while ye may, goe marry:
For having lost but once your prime,
You may for ever tarry.

To Athea, Who may Command Him Any Thing

โคลงบทนี้มีลักษณะเป็น stanza ซึ่งมีความยาว stanza ละ 4 บรรทัด มีท่วงทำนอง และเนื้อหาแบบศตวรรษที่ 16 คือ กล่าวถึงอิทธิพลของผู้หญิงผู้เป็นที่รัก ที่จะให้เขาทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น จะให้อยู่หรือให้ตายเขาก็จะทำตาม ดูความหมายของคำว่า Protestant และคำว่า Decree แล้วพิจารณาว่าเรียกย่องให้เกียรติ Anthea แค่นั้น ต้น Cypresse ใน stanza ที่ 5 เป็นต้นไม้ประเภทหลิวปกติมักปลูกไว้ตามสุสาน กวีจึงใช้ไม้ต้นนี้เพื่อแสดงอารมณ์อะไร ?

To Anthea, Who may Command Him Any Thing

Bid me to live, and I will live
Thy Protestant to be:
Or bid me love, and I will give
A loving heart to thee.

A heart as soft, a heart as kind,
A heart as sound and free,
As in the whole world thou canst find,
That heart Ile give to thee.

Bid that heart stay, and it will stay,
To honour thy Decree:
Or bid it languish quite away,
And't shall doe so for thee.

Bid me to weep, and I will weep,
While I have eyes to see:
And having none, yet I will keep
A heart to weep for thee.

Bid me despaire, and Ile despaire,
Under that Cypresse tree:
Or bid me die, and I will dare
E'en Death, to die for thee.

Thour art my life, my love, my heart,
The very eyes of me:
And hast command of every part,
To live and die for thee.

— ● — ● — ● —

To Daffodills: โคลงบทนี้ใช้ธรรมชาติเป็นตัวสื่อความหมาย กวีใช้ดอกแดฟโฟดิล ซึ่งเป็นดอกไม้ล้มลุกขึ้นอยู่ตามทุ่งหญ้ามีสีเหลืองทองเพื่อให้บทเรียนบางอย่างแก่เรา

ใน stanza แรกกวีบรรยายว่าเขาเศร้าเสียใจที่ต้องเห็นดอกแดฟโฟดิล จากไปอย่างรวดเร็วทั้ง ๆ ที่ยังไม่เที่ยงวันเลย อย่างน้อยมันควรจะบานอยู่จนกระทั่ง ถึงเวลาสวดมนต์เย็น (ประมาณ 6 โมงเย็น)

ใน stanza ที่ 2 เปรียบเทียบให้เห็นว่าชีวิตมนุษย์นั้นก็สั้นเหมือนกับดอกแดฟโฟดิล เราเจริญเติบโตขึ้นมาเพื่อพบกับความเสื่อมโทรมเหมือนทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ในที่สุดเราก็จะต้องตายไปอย่างไม่มีร่องรอยอะไรเหลืออยู่เลย

นักศึกษาอ่านโคลงบทนี้แล้วคิดว่าสิ่งที่กวีกำลังบอกกับเรานั้น คืออะไร ?

To Daffadills

Faire Daffadills, we weep to see
You haste away so soone:

As yet the early-rising Sun
Has not attain'd his Noone.

Stay, stay,
Until the hasting day
Has run
But to the Even-song;
And, having pray'd together, we
Will goe with you along.

We have short time to stay, as you,
We have as short a Spring;
As quick a growth to meet Decay,
As you, or any thing.

We die,
As your hours doe, and drie
Away,
Like to the Summers raine;
Or as the pearles of Mornings dew
Ne'r to be found againe.

— ● — ● — ● —

To Blossoms: โคลงบทนี้ก็คล้ายคลึงกับ To Daffadils เพียงแต่ไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นดอกไม้ชนิดใด

stanza แรก บอกว่าดอกไม้บานเป็นสัญญาณว่าต้นไม้จะมีลูกอุดมสมบูรณ์ แต่ทำไมดอกไม้จึงร่วงเร็วนักทั้ง ๆ ที่เวลาผ่านไปไม่เท่าไรเลย ขอให้ดอกไม้บานให้ความสดชื่นก่อนเกิด

stanza ที่สอง กวีแสดงความกังขาว่าดอกไม้ที่นั้นเกิดมาเพื่อจะให้ความสดชื่นเพียงแค่วินาทีแล้วก็ต้องเหี่ยวตายไปกระนั้นหรือ ? ดูไปแล้วช่างน่าสมเพชเสียนี้กระไร

stanza ที่สาม เราได้บทเรียนจากดอกไม้ นั่นก็คือทุกสิ่งทุกอย่างต้องสิ้นสุดลงทั้งนั้น แม้จะไม่กล้าหาญเข้มแข็งเท่าดอกไม้ ไม่ช้าทุกอย่างก็ต้องตาย

กวีมีข้อความอะไรที่เขาต้องการเสนอแฝงอยู่หรือไม่ ?

โคลงบทนี้มีแนวความคิดคล้ายคลึงกับ To daffadills คือเน้นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของสังขาร เพียงแต่กวีไม่ได้ระบุลงไปชัดเจนว่าดอกไม้ที่นั้นเป็นดอกอะไร กวีใช้ดอกไม้บานให้บทเรียนเกี่ยวแก่ชีวิตกับเรา เนื้อหาของโคลงบทนี้ชัดเจนกว่า To Daffadills แต่ก็ไม่ต่างกัน เพราะกวีใช้ธรรมชาติให้บทเรียนกับเรา

To Blossoms

Faire pledges of a fruitfull Tree,
Why do yee fall so fast?
Your date is not so past;
But you may stay yet here a while,
To blush and gently smile;
And go at last.

What, were yee borne to be
An' hour or half's delight;
And so to bid goodnight?
'Twas pitie Nature brought yee forth
Meerly to shew your worth,
And lose you quite.

But you are lovely Leaves, where we
May read how soon things have
Their end, though ne'r so brave:
And after they have shown their pride,
Like you a while: They glide
Into the Grave.

— ● — ● — ● —

คำถาม

1. อธิบายลักษณะที่เป็นเอพิคิวเรียนในกวีนิพนธ์ของแฮริค
2. เปรียบเทียบ *Delight in Disorder* กับ *Still to be Neat* ของจอห์นสัน
3. การดำเนินเรื่องของโคลงที่ชื่อว่า *Corinna's Going a Maying* เป็นไปอย่างไร
4. แฮริคใช้ theme ที่เรียกว่า *Carpe Diem* อย่างไรใน *To The Virgins, to Make much of Time* ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับทัศนคตินี้
5. *To Anthea, Who may Command Him Any Thing* มีลักษณะของศตวรรษที่ 16 อย่างไร
6. แฮริคใช้ธรรมชาติเพื่ออะไรใน *To Daffadils* และ *To Blossoms*

กวีกลุ่มเคร่งศาสนา Puritan Poets

ในสายตาของพวกราชสำนัก พวกเคร่งศาสนา หรือ พิวริตันเป็นต้นเหตุที่ยุงประชาชนให้เกิดความระส่ำระสายโดยการเทศน์ของพวกเขานำไปสู่การปฏิวัติทางการเมืองต่อมา พวกพิวริตันถูกมองเหมือนสัตว์ป่า หรือ ภูตผีปีศาจ สำหรับพวกราชสำนักซึ่งเป็นคนชั้นสูง การที่จะคิดว่าคนเดินถนนธรรมดา คนขายของหรือ แม้แต่สตรีจะอาจเื่อมมีความเห็นเกี่ยวกับศาสนา หรือ การเมือง หรือ แสดงออกซึ่งความเห็นเหล่านั้นเป็นเรื่องน่าขบขัน แต่ในขณะเดียวกันก็น่าตกใจ ผลที่จะเกิดขึ้นก็มีอย่างเดียวกันคือ ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ทฤษฎีของ Calvin เกี่ยวกับ “ผู้ที่ได้รับเลือกจากพระเจ้า” นั้น ถูกโจมตีมาก ศัตรูของพวกพิวริตันเห็นว่าพวกเขาแสสร้งทำเป็นคนเคร่งศีลธรรมแต่ที่จริงนั้นโหดเหี้ยมทารุณ ทั้ง ๆ ที่พวกพิวริตันแสดงตนเป็นคริสเตียนตัวอย่าง แต่พวกเขาก็ไม่รีรอที่จะฆ่าใครเพื่อที่จัดตั้งแบบฉบับการปกครองศาสนจักรตามที่พวกเขาเลือก พวกนิยมกษัตริย์เห็นว่าพวกกองทัพสหราชอาณาจักรเวลานั้นกระหายเลือด เป็นปีศาจพวกหนักแผ่นดิน สามารถทำการทารุณกรรมต่าง ๆ นานารวมทั้งการฆ่าคนที่ยอมมอบตัวโดยมีข้อตกลงว่าจะได้รับอภัยโทษ การขายพวก Welsh ที่พายัพไปเป็นทาส และการยิงทิ้งเชลยที่ถูกจับได้แต่อ่อนเพลียเกินไปที่จะเดินไปกับกองทัพ เราจะเห็นภาพของพวกพิวริตันในสายตาพวกนิยมกษัตริย์ได้จากงานชื่อ “Hudibras” ของ Samuel Butler

The Saints in masquerade would have us
Sit quietly whilst they enslave us;
And, what is worse, by lies and cants,
Would trick us to believe 'em saints;
And though by fines and sequestration
They've pillaged and destroy'd the nation,
Yet still they bawl for Reformation.

แต่พวกพิวริตันนั้นมองตัวเองอีกอย่างหนึ่ง เขามองข้ามสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนบุคคล และรังเกียจสิ่งซึ่งเป็นเพียงเครื่องตกแต่ง เขาจะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่ตามใจตัวเอง พระเจ้าและการจัดตั้งเครือจักรภพอันศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งที่อยู่สูงสุด ซึ่งแม้แต่ความปรารถนาหรือ มโนภาพส่วนบุคคลก็ยังต้องเป็นรอง

มีความขัดแย้งกันมากมายในขบวนการพิวริตันของอังกฤษ ข้อขัดแย้งข้อหนึ่งคือแม้พวกพิวริตันจะถูกบังคับให้เชื่อว่าเขาควรที่จะมองข้ามความต้องการส่วนตัวและทำตามพระประสงค์

ของพระเจ้าในทุกกรณี แต่เขาก็ไม่มีทางที่จะรู้ว่าพระเจ้าประสงค์อะไรนอกจากจะสำรวจจิตใจของตนเองอย่างแข็งขันโดยอาศัยข้อความที่ตรงประเด็นจากพระคัมภีร์เป็นเครื่องสนับสนุนสงครามกลางเมืองและระยะเวลาระหว่างว่างกษัตริย์ให้โอกาสพวกพิวริตันหลายคนที่จะหนีจากการสำรวจวิญญาณนี้ไปได้ชั่วขณะ พวกเขามีโอกาสต่อสู้กับความชั่วร้ายภายนอกในโลกแทนที่จะต่อสู้กับตนเอง แต่หลังสมัยคีนส์ราชบัลลังก์แล้ว เขาทำได้เพียงหนีจากเมืองแห่งความพินาศไปโดยไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น แม้แต่บุตรภรรยาในขณะที่เขาพยายามต่อสู้เพื่อที่จะรักษาวิญญาณของตนเองไว้ ที่มาของความขัดแย้งอีกอย่างหนึ่งที่ได้ชัดอยู่ที่การที่พวกพิวริตันมีความเห็นเกี่ยวกับร่างกายและจิตใจเป็นสองด้านด้วยกัน เขาต้องเชื่อในควมมีอำนาจสูงสุดของจิตใจ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อความรู้สึกและสติปัญญาที่ใครรู้ใครถาม พวกพิวริตันบางคนพยายามบังคับด้านที่ไม่เกี่ยวกับจิตใจของตนเอง แต่บางคนก็พยายามจะควบคุมปฏิกริยาที่มีต่อความงาม ความสุขในความสัมพันธ์ทางเพศและพรสวรรค์ทางปัญญาให้อยู่ภายใต้ศาสนา โดยอ้างว่าสิ่งเหล่านี้มาจากพระเจ้าไม่ใช่จากภูตผีปีศาจ

เราจะเห็นทัศนคติของพวกพิวริตันได้จากงานเขียนของนักเขียนหลาย ๆ คน เช่น มิลตัน ซึ่งเปลี่ยนแปลงการตอบสนองทางอารมณ์ของเขาไปตามประสบการณ์ แห่งการมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งในประวัติศาสตร์อังกฤษ มิลตันมีอุดมการณ์ คือความต้องการให้มีความยุติธรรม ความสำนึกในความงามอย่างเต็มค่า การที่เขาอุทิศตนให้กับพระเจ้าและทัศนคติที่ค่อนข้างจะเป็นอุดมคติเกี่ยวกับความรักระหว่างเพศและการแสดงออกซึ่งสติปัญญาอย่างเสรี ไม่มีใครจะมีความคิดที่แจ่มกระจ่างกว่าเขาเกี่ยวกับข้อที่ว่าชีวิตมนุษย์ ในโลกควรจะเป็นอย่างไร และความผิดหวังของมิลตันก็รุนแรงได้สัดส่วนกันกับความหวังที่เขาตั้งไว้ ซึ่งแสดงออกให้เห็นในงานชิ้นหลัง ๆ ของเขาว่าเขามองโลกในแง่ร้ายขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปและดูเหมือนว่าประเทศอังกฤษจะไม่ดำเนินไปตามแผนของพระเจ้า หรือ ที่มิลตันวางเอาไว้ เราจะสังเกตเห็นความรู้สึกแห่งการอยู่โดดเดี่ยวได้ในงานของเขา หลังปี 1660 ไปแล้วเห็นได้ชัดว่าคนเลวก็อาจจะ “ได้ดี” ได้เหมือนกัน แม้จะไม่ใช่มิตรที่ได้รับการคัดเลือก จากพระเจ้า มิลตันก็ไม่เคยยอมรับว่าเขาคาดการณ์ผิดพลาด เขายอมรับแต่เพียงว่าเพื่อนร่วมโลกของเขาไม่อยากหรือไม่สามารถใช้เสรีภาพ คนพวกนี้เป็นพวกที่หลงทางหรือหลงผิด สิ่งที่เหลือให้เขาเชื่อถือก็คือมีคนดีหนึ่งหรือสองคนที่อาจจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ แม้ในสังคมอันเลวร้าย และสามารถบรรลุถึงเสรีภาพของจิตใจได้ “สวรรค์ในใจ” นี้แหละเป็นสิ่งที่มนุษย์พึงแสวงหา แต่มันก็เป็นสิ่งที่ยากและต้องอาศัยการต่อสู้ทางใจอย่างหนัก

สำหรับงานชื่อ **Grace Abounding to the Chief of Sinners** ของบันยันนั้น ก็เป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการแสดงออกให้เห็นอีกด้านหนึ่งของพวกพิวริตันนั่นคือ ด้านภายในจิตใจของพวกเขา

John Milton (1608-1674)

ชีวิต

มิลตันเกิดที่ถนนเบรดในลอนดอน บิดาของเขาซึ่งเป็นช่างคัดลายมือเป็นบุตรของชาวนาอิสระแห่งออกซฟอร์ดไชร์ และถูกตัดออกจากตระกูลเมื่อเปลี่ยนไปเป็นโปรเทสตันท์ มิลตันได้สืบทอดความหนักแน่น ความรักและความเชื่อวชาญในดนตรีจากบิดาของเขา มิลตันได้รับการศึกษาขั้นต้นจากเพื่อนชาวสก็อตของบิดาชื่อธอมัส ยัง ซึ่งเป็นพิวริตัน หลังจากศึกษาที่โรงเรียนเซนต์พอลแล้วเขาก็ได้ไปเข้า Christ's College เคมบริดจ์ในปี 1625 บทกลอนชิ้นแรกของเขาแต่งขึ้นในโอกาสที่หลานวัยทารกของเขาเสียชีวิตลง หลังจากนั้นเขาก็ได้ประพันธ์บทกวีอีกมากมายในระหว่าง 7 ปีที่อยู่ที่นี่ เคมบริดจ์ ในปี 1632 หลังจากเลิกล้มความตั้งใจที่จะบวชตามบิดาต้องการแล้วเขาก็ไปอยู่ที่ฮอว์ตันใกล้ ๆ วินเซอร์เป็นเวลา 6 ปี เพื่อทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ที่นั่นเขาได้ประพันธ์บทกวีชิ้นสำคัญ ๆ เช่น *L'Allegro* ซึ่งเป็นการแสดงความชื่นชมต่อชีวิตซึ่งมีแต่ความไร้เดียงสา ในปี 1638 เขาเดินทางท่องเที่ยวไปยังฝรั่งเศส และอิตาลีซึ่งเขาได้แวะเยี่ยมกาลิเลโอด้วย ข่าวที่ว่าเกิดความยุ่งยากขึ้นในศาสนจักรและอาณาจักรทำให้มิลตันกลับบ้าน ในปีต่อมาอันเป็นการปิดฉากแรกของชีวิตของเขาซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 3 ช่วง คือ หนึ่ง ระยะเวลาเตรียมตัวและการเขียนบทกวีสมัยแรก สอง ระยะเวลาแห่งความขัดแย้ง และการเขียนร้อยแก้ว และสาม ระยะเวลาแห่งการพักผ่อนและการเขียนบทกวีสมัยหลัง

หลังจากกลับมาแล้วมิลตันก็ใช้เวลาในลอนดอนไปในการสอนหนังสือให้หลานชายคือ เอ็ดเวิร์ดและจอห์น ฟิลลิปส์ พร้อมทั้งพิจารณาว่าควรจะเลือกเรื่องอะไรมาแต่งกวีนิพนธ์อันยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา แต่เขาก็ถูกดึงให้เข้าไปพัวพันกับเรื่องอื่น ๆ อยู่เป็นเวลาถึง 20 ปี งานเขียนในระยะนี้แบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่โจมตีการปกครองคณะสงฆ์ ประเภทที่เกี่ยวกับการหย่าร้าง และประเภทที่เกี่ยวกับคำถามทางการเมืองและเรื่องเบ็ดเตล็ด ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้วทั้งสิ้น

ในปี 1643 มิลตันแต่งงานกับแมรี เพาเวล ธิดาสาวของพวกราชสำนักแห่งออกซฟอร์ดไชร์ แมรีซึ่งอายุได้เพียง 17 ปี พบว่าชีวิตร่วมกับกวีผู้เคร่งขรึมเอาแต่อ่านหนังสืออยู่ตลอดเวลาเป็นการเปลี่ยนแปลงที่กระทันหันเกินไปจากชีวิตสังคมอันสนุกสนานที่เธอคุ้นเคย หลังจากอยู่ด้วยกันเพียงเดือนเดียวแมรีก็กลับไปเยี่ยมบิดาและไม่มีทีท่าว่าจะกลับมาหา มิลตันคิดจะฟ้องหย่าโดยอ้าง “ความไม่เหมาะสมและความเข้ากันไม่ได้” ซึ่งเขาได้เคยเขียนไว้ในผลงานของเขาและทำให้ใคร ๆ พากันไม่พอใจมาเป็นเหตุผล แต่แล้วทั้งสองก็คืนดีกันในปี 1645 และเกิดบุตรสาวด้วยกัน 3 คน ในปี 1649 เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นเลขาธิการต่างประเทศแห่งสภาของรัฐ เนื่องจากชื่อเสียงในฐานะผู้เชี่ยวชาญภาษาละตินของเขา ในปี 1652 ภรรยาของเขาก็

เสียชีวิตลง อีก 4 ปีให้หลังเขาก็แต่งงานครั้งที่สองกับแคธริน วูดค็อก ซึ่งเสียชีวิตลงในการคลอดบุตร ในปีต่อมาเมื่อสมัยคินส์วราซบัลลังก์มาถึง มิลตันก็ถูกถอดออกจากตำแหน่ง และต้องหลบซ่อนตัว แต่เขาก็ได้รับพระราชทานอภัยโทษเนื่องจากการขอร้องของมาร์เวล ในปี 1663 เขาก็ تابอดสนิทและช่วยตัวเองไม่ได้ เขาจึงขอร้องให้ ดร.แพเจ็ต ผู้เป็นเพื่อนหาภรรยาให้ ซึ่งก็ได้แก่อลิซาเบธ มินซ์ล วัย 25 ปี ซึ่งให้ความสุขในชีวิตครอบครัวแก่เขาตลอดเวลานั้นปลายของชีวิต

สมัยคินส์วราซบัลลังก์นำมาซึ่งช่วงเวลาที่ดีซึ่งเป็นช่วงที่มีผลงานมากที่สุดในชีวิตของเขา ตอนนี้มิลตันเป็นอิสระที่จะทุ่มเทกำลังความสามารถให้กับงานชิ้นยิ่งใหญ่ของเขาได้แล้ว ตามที่เขาได้เคยฝันไว้ ครั้งแรกเขาคิดจะเขียนเกี่ยวกับตำนานเรื่องกษัตริย์อาร์เธอร์ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจมาเขียนเรื่อง การตกต่ำของมนุษยชาติ ผลที่ปรากฏออกมาคือ **Paradise Lost** ซึ่งเริ่มแต่งเมื่อปี 1658 เสร็จเมื่อปี 1664 และพิมพ์ในปี 1667 จากนั้นเขาก็แต่งเรื่อง **Paradise Regained** และ **Samson Agonistes** ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1671 งานของเขาก็เป็นอันสิ้นสุดลงแล้ว นอกเหนือจาก تابอดแล้วเขายังเป็นโรคเกาต์ด้วยและเสียชีวิตลงด้วยโรคนี้ ศพของเขาฝังอยู่ที่โบสถ์เซนต์ ไซลัสในครีฟเฟิลเกต

งาน

อิทธิพลของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยาและขบวนการพิวริตันรวมกันอยู่ในตัวมิลตัน เขาได้วัฒนธรรมอันกว้างขวางและความรักที่มีต่อสิ่งที่สง่าและสวยงามมาจากอิทธิพลอย่างแรกและได้อุปนิสัยที่เป็นสง่าและขึงขังมาจากอิทธิพลหลัง ลักษณะต่าง ๆ นี้จะเห็นได้ในงานเขียนของเขา นอกจากเซคสเปียร์แล้วมิลตันเป็นผู้หนึ่งในบรรดาภิกษุอังกฤษทั้งหลาย เขาหาคู่แข่งไม่ได้ในเรื่องความเข้มข้นของจินตนาการ ภาษาอันสละสลวยและถูกต้องและร้อยกรองอันเต็มไปด้วยความกลมกลืนไม่มีนักเขียนรุ่นหลังคนใดสามารถหาบิลตันติดในการเขียนกลอนเปล่าของเขา ซึ่งมีทั้งความสง่า ความแตกต่างและความไพเราะ เขาไม่มีความสามารถในทางละครและไม่มีอารมณ์ขัน เขาเป็นนักเขียนที่ชวนให้เกิดความนับถือมากกว่าความชื่นชม และงานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาคือ **Paradise Lost** นั่นก็มีผู้วิจารณ์ไว้ว่าเป็นงานประเภทมหากาพย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และเหตุที่มันไม่ใช่งานประเภทมหากาพย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็เพียงเพราะได้มีผู้ประพันธ์งานประเภทนี้ไว้ก่อนแล้วเท่านั้น

L'Allegro : โคลงบทนี้เป็นคู่แฝดกับ 11 Penseroso มีผู้กล่าวว่ามิลตันแต่งโคลงทั้ง 2 บทนี้ตั้งแต่เรียนอยู่ที่เคมบริดจ์ อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของแบบฝึกหัดที่เขาทำก็ได้ในหัวข้อที่ว่า กลางวันกับกลางคืนอะไรจะดีกว่ากัน โคลงทั้ง 2 บทแสดงให้เห็นความแตกต่างของความสนุกสนานที่เกิดขึ้นตอนกลางวันและกลางคืน

ชื่อของโคลงบทนี้แสดงถึงการเคลื่อนไหวที่รื่นเริงกระฉับกระเฉง เป็นศัพท์ที่ใช้ในทางดนตรี mood ของตัวละครในโคลงว่าเรริงมีความสุข โคลงบทนี้มี 152 บรรทัด เริ่มต้นด้วยความมืดซึ่งมีความสัมพันธ์กับเที่ยงคืน กับ Cerberus สุนัข 3 หัวผู้เป็นยามเฝ้า Hades และกับแม่น้ำ Styx ซึ่งอยู่ใน Hades หรือ underworld นก raven นั้นก็มีสีดำเหมือนกับราตรีซึ่งมันเป็นตัวแทน มี Cimerian desert ซึ่งมีมืดมิดเป็นกลางคืนอยู่ตลอดเวลา ส่วนบรรทัดแรกให้ background ที่ dark และ gloomy แต่แล้วก็ตามด้วย invocation คือการอัญเชิญเทพีแห่งความรื่นเริงมาเป็นประธานหรือผู้ช่วยให้บททุกเรื่องของเขาดำเนินไปอย่างราบรื่น Euphrosyne นั้นเป็น 1 ใน 3 ของ The Graces ว่ากันว่าเกิดจาก Venus และ Bacchus ซึ่งเป็นเทพีแห่งความรักและเทพเจ้าแห่งเหล้าองุ่น หรือว่าเกิดจาก Zephyr ลมตะวันตกและ Aurora เทพีแห่งรุ่งอรุณ เกิดเมื่อ May Day¹ อันเป็นวันแห่งความรื่นเริงซึ่งเขาฉลองฤดูใบไม้ผลิกัน

หลังจาก invocation ก็ตามมาด้วย การบรรยายถึงผู้ติดตามของเทพีที่เป็นประธาน ในที่นี้มีมิลตันนำเอาอกปกริยาต่าง ๆ มา personified ให้เป็นเพื่อนเล่นของ Mirth เช่น Nods, Smiles, Sport, Laughter เราจะได้ยินเสียงนกล่าร์ร้องก่อนพระอาทิตย์ขึ้น รอบ ๆ ตัวเขา L'Allegro ได้ยินเสียงอันร่าเริงของยามเฝ้าประตู เช่น เสียงไก่ขัน เสียงเป่าเขาของนักล่าสัตว์ และเสียงแหลมที่เกิดจากการที่คนเกี่ยวข้าวลับเคียวของเขา เสียงส่วนมากในโคลงบทนี้เป็นเสียงสูงแหลมแสดงความร่าเริงของยามเฝ้า

ต่อไปก็เป็นภาพที่ L'Allegro เห็นเมื่อเขาเดินเล่นไปตามท้องทุ่ง เห็นทุ่งหญ้า และมีภูเขาเป็นฉากหลังรวมทั้งปราสาทด้วย รอบ ๆ ตัวเขาชาวบ้านเริ่มทำงานแล้ว แม้ว่าคนเลี้ยงแกะจะมีชื่อเป็นกรีก เช่น Corydon, Phyllis แต่ภาพกระท่อมก็คือกระท่อมแบบอังกฤษ หลังอาหารกลางวันแล้วก็เป็นเวลาบ่ายซึ่งพวกชาวไร่รื่นเริงกันด้วยการเดินร่าเข้ากับเสียงกระดิ่งและเสียงขจรกระทั่งขณะอาทิตย์ใกล้จะตก ในยามเย็น L'Allegro ก็ร่วมดื่ม ale กับชาวนาด้วย พวกเขาเล่าเรื่องซึ่งได้มาจากเทพนิยาย หรือ ตำนานของอังกฤษเอง เช่นเรื่องของ Queen Mab ซึ่งเป็น Fairy Queen เรื่องภูตผีปีศาจ หรือความเชื่อในสิ่งที่เหนือธรรมชาติ อย่างเรื่องผีกระสือ หรือ Goblins ภูต ที่มาทำงานให้มนุษย์เพื่อแลกกับครีมเพียงถ้วยเดียว ในที่สุดก็ได้ยินเสียงไก่ขัน แสดงว่าวันใหม่เริ่มขึ้นแล้ว

1. วันที่ 1 พฤษภาคม

วันของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว แต่วันของ L' Allegro ยังไม่จบ เมื่อพวกเขาผ่านไป
แล้ว เขาอาจจะไปโรงละคร หรือ อาจจะนั่งอ่านหนังสือเงียบ ๆ หนังสือที่เขาอ่านก็มีพวก romance
ซึ่งเป็นเรื่องของพวกอัศวิน การประลองฝีมือเป็นเรื่องรักที่จบอย่างมีความสุขด้วยการแต่งงาน
นอกนั้นก็ยังมี drama ซึ่งรวมทั้งสุขนาฏกรรมของจอห์นสันและละครของเชคสเปียร์

ดนตรีก็เป็นส่วนหนึ่งของโคลงบทนี้ หัวข้อเรื่องคือความรัก ในที่นี้เป็นความรักระหว่าง
Orpheus และ Eurydice เมื่อเพลงจบลงวันของ L' Allegro ก็สิ้นสุดลงด้วย couplet ที่มีความ
ว่า ถ้าหาก Mirth สามารถจะให้ความยินดีเหล่านี้แก่เขาได้เขาก็ต้องการจะอยู่กับ Mirth ตลอดไป

L'ALLEGRO

HENCE loathed Melancholy
Of Cerberus and blackest midnight born,
In Stygian Cave forlorn
'Mongst horrid shapes, and shrieks, and sights unholy,
Find out some uncouth cell,
Where brooding darkness spreads his jealous wings,
And the night-Raven sings;
There under Ebon shades, and low-brow'd Rocks,
As ragged as thy Locks,
In dark Cimmerian desert ever dwell.
But come thou Goddess fair and free,
In Heav'n yclep'd Euphrosyne,
And by men, heart-easing Mirth,
Whom lovely Venus at a birth
With two sister Graces more
To Ivy-crowned Bacchus bore;
Or whether (as some Sager sing)
The frolic Wind that breathes the Spring,
Zephyr with Aurora playing,
As he met her once a-Maying,
There on Beds of Violets blue,
And fresh-blown Roses washt in dew,
Fill'd her with thee a daughter fair,
So buxom, blithe, and debonair.
Haste thee nymph, and bring with thee
Jest and youthful Jollity,
Quips and Cranks, and wanton Wiles,
Nods, and Becks, and Wreathed Smiles,
Such as hang on Hebe's¹ cheek,
And love to live in dimple sleek;
Sport that wrinkled Care derides,
And Laughter holding both his sides.
Come, and trip it as ye go
On the light fantastic toe,
And in thy right hand lead with thee,
The Mountain Nymph², sweet Liberty;

-
1. เทพีแห่งวัยหนุ่มสาว ธิดาของซุสกับฮีรา ทำหน้าที่ถือถ้วยน้ำอมฤต ภายหลังได้แต่งงานกับเฮอร์คิวลิสวีรบุรุษคนสำคัญของกรีซ
 2. นางอัปสร

And if I give thee honour due,
Mirth, admit me of thy crew
To live with her, and live with thee,
In unreproved pleasures free;
To hear the Lark begin his flight,
And singing startle the dull night,
From his watch-tow'r in the skies,
Till the dappled dawn doth rise;
Then to come in spite of sorrow,
And at my window bid good morrow,
Through the Sweet-Briar, or the Vine,
Or the twisted Eglantine;
While the Cock with lively din,
Scatters the rear of darkness thin,
And to the stack, or the Barn door,
Stoutly struts his Dames before;
Oft list'ning how the Hounds and horn
Cheerly rouse the slumb'ring morn,
From the side of some Hoar¹ Hill,
Through the high wood echoing shrill;
Some time walking not unseen
By Hedge-row Elms, on Hillocks green,
Right against the Eastern gate,
Where the great Sun begins his state,
Rob'd in flames, and Amber light,
The clouds in thousand Liveries dight;
While the Plowman near at hand,
Whistles o'er the Furrow'd Land,
And the Milkmaid singeth blithe,
And the Mower whets his scythe,
And every Shepherd tells his tale
Under the Hawthorn in the dale.
Straight mine eye hath caught new pleasures
Whilst the Lantskip round it measures,
Russet Lawns and Fallows Gray,
Where the nibbling flocks do stray;
Mountains on whose barren breast
The labouring clouds do often rest;
Meadows trim with Daisies pied,

1. เป็นสีเทาด้วยความเก่าแก่หรืออายุ

Shallow Brooks, and Rivers wide:
 Towers and Battlements it sees
 Bosom'd high in tufted Trees,
 Where perhaps some beauty lies,
 The Cynosure¹ of neighbouring eyes.
 Hard by, a Cottage chimney smokes,
 From betwixt two aged Oaks,
 Where **Corydon** and **Thyrsis** met,
 Are at their savoury dinner set
 Of Herbs, and other Country Messes,
 Which the neat-handed **Phyllis** dresses;
 And then in haste her Bow'r she leaves,
 With **Thestylis** to bind the Sheaves;
 Or if the earlier season lead
 To the tann'd Haycock in the Mead.
 Somethimes with secure delight
 The up-land Hamlets will invite,
 When the merry Bells ring round,
 And the jocund rebecks sound
 To many a Youth, and many a maid,
 Dancing in the Chequer'd shade;
 And young and old come forth to play
 On a Sunshine Holiday,
 Till the live-long day-light fail;
 Then to the Spicy Nut-brown Ale,
 With stories told or many a feat,
 How **Faery Mab** the junkets² eat;
 She was pincht and pull'd, she said,
 And he, by Friar's Lanthorn led,
 Tells, how the drudging **Goblin** sweat
 To earn his Cream-bowl duly set,
 When in one night, ere glimpse of morn,
 His shadowy Flail³ hath thresh'd the Corn
 That ten day-labourers could not end;
 Then lies him down the Lubber⁴ Fiend,⁵

1. ศูนย์กลางแห่งความสนใจ

2. นมที่ทำให้อ้วน ปรงรสและทิ้งไว้จนขึ้นเป็นครีม

3. เครื่องนวดข้าว

4. ช้างม่งาม

5. ปีศาจ

And, stretch'd out all the Chimney's length,
Basks at the fire his hairy strength;
And Crop-full out of doors he flings,
Ere the first Cock his Matin rings.
Thus done the Tales, to bed they creep,
By whispering Winds soon lull'd asleep.
Tow' red Cities please us then,
And the busy hum of men,
Where throngs of Knights and Barons bold,
In weeds of Peace high triumphs hold,
With store of Ladies, whose bright eyes
Rain influence, and judge the prize
Of Wit, or Arms, while both contend
To win her Grace, whom all commend.
There let Hymen¹ oft appear
In Saffron robe, with Taper clear,
And pomp, and feast, and revelry,
With mask, and antique Pageantry--
Such sights as youthful Poets dream
On Summer eves by haunted stream.
Then to the well-trod stage anon,
If Jonson's learned Sock be on,
Or sweetest Shakespeare, fancy's child,
Warble his native Wood-notes wild.
And ever against eating Cares,
Lap me in soft Lydian² Airs,
Married to immortal verse,
Such as the meeting soul may pierce
In notes, with many a winding bout
Of linked sweetness long drawn out,
With wanton heed, and giddy cunning,
The melting voice through mazes running;
Untwisting all the chains that tie
The hidden soul of harmony;
That Orpheus³ self may heave his head
From golden slumber on a bed

-
1. เทพเจ้าแห่งการแต่งงาน
 2. ลีเดียคือเมืองของพระนางอมฟาโลผู้ซึ่งเฮอรัคลิสต้องไปรับใช้อยู่ที่นั่น
 3. ผู้เล่นดนตรีได้เก่งที่สุดจนสิ่งที่ไม่มีชีวิตยังตอบสนองดนตรีของเขา

Of heapt Elysian¹ flow'rs, and hear
Such strains as would have won the ear
Of Pluto,² to have quite set free
His half-regain'd Eurydice³.
These delights if thou canst give,
Mirth, with thee I mean to live,

Paradise Lost: เป็นบทมหากาพย์ที่มุ่งให้ความสำคัญกับคริสตศาสนา หัวข้อที่มีต้นเลือกเขียนก็คือ การตกต่ำของมนุษย์ ดังนั้นตัวเอกของเรื่องจึงไม่ใช่ใครคนใดคนหนึ่ง หรือชาติใดชาติหนึ่ง แต่เป็นมนุษยชาติทั้งหมด จากของเรื่องก็มีโซโลกที่เรารู้จักกัน แต่เป็นจักรวาล และปัญหาที่มีต้นเลือกก็คือ ความไม่มีระบบนั้นเกิดขึ้นกับมนุษย์ได้อย่างไรทั้ง ๆ ที่จักรวาลนี้ถูกสร้างอย่างมีระบบโดยพระเจ้าซึ่งทรงพระเมตตาและมีเมตตาพิทักษ์ ความชั่วร้ายนั้นมีที่มาจากบาป บาปนั้นเกิดขึ้นได้เพราะพระเจ้าได้สร้างมนุษย์และเทวดาให้เป็นอิสระในการเลือกทำสิ่งใด ๆ ซาตานและสมัครพรรคพวกเลือกที่จะหันหลังให้พระเจ้าและต้องการจะเป็นเหมือนพระองค์ ดังนั้น จึงถูกลงโทษให้ไปอยู่ในนรก แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเขาทำได้ ก็คือล่อลวงมนุษย์ให้เป็นเหมือนตัวนั้นคือไม่ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ถึงซาตานและพวกจะทำให้มนุษย์ตกต่ำลงแต่พระเจ้าก็ได้ปรากฏพระองค์ในรูปของมนุษย์ซึ่งไม่ตกต่ำมีแต่จะขึ้นสูง บาปของแอดัมซึ่งตกทอดไปถึงชนรุ่นหลังได้รับการปลดปล่อยด้วยความช่วยเหลือของใครสดีพระเจ้าผู้ไถ่บาปทำให้มนุษย์มีโอกาสที่จะได้รับความสุขในสรวงสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ซาตานกับพวกจะต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในนรกชั่ววันนิรันดร์

Paradise Lost เป็นการผสมผสานของเรื่องที่เป็นทั้งร่วมสมัยและสากล เต็มไปด้วยพลังของการปฏิรูปของพวกพิวริตัน ถ้าจะมองมหากาพย์เรื่องนี้ในแง่นิยายที่เป็นบทเรียนแก่ประวัติของมนุษยชาติก็จะเห็นเรื่องของการสูญเสียซึ่งเป็นการสูญเสียความไร้เดียงสา และเป็นการสูญเสียดินแดนในอุดมคติภายนอกด้วย ควบคู่กันไปกับเรื่องของ การสืบทอดชีวิตใหม่และความหวัง ถ้าจะมองในแง่ผลงานทางศิลปะ **Paradise Lost** ก็เป็นการผสมผสานที่น่าทึ่งของสมัยฟื้นฟู ศิลปวิทยาและสมัยปฏิรูปศาสนา สมัยคลาสสิก และคริสเตียน เป็นความหลายหลากในเอกภาพ

สำหรับผลงานที่คัดเลือกมาเป็นตัวอย่างนั้น เป็นส่วนหนึ่งของ Book I ซึ่งมีเนื้อหาสรุปได้ดังนี้

เริ่มด้วยการที่มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจึงต้องสูญเสียสวนสวรรค์ ต่อมาก็บรรยายถึงซาตานผู้ทำการกบฏต่อพระเจ้า และถูกขับจากสวรรค์พร้อมกับสมัครพรรคพวกให้ลงไปอยู่ในห้วงอเวจีอันมืดมิด ท่ามกลางทะเลสาบที่ลุกเป็นไฟ ซาตานได้ปลอบใจสมัครพรรคพวกให้มีความหวัง และแจ้งให้ทราบว่าจะสร้างชีวิตใหม่ขึ้นมาคือมนุษย์ ที่ประชุมตกลงกันสร้าง Pandemonium ซึ่งเป็นปราสาทของซาตานขึ้นมาเพื่อไว้เป็นที่ชุมนุมปรึกษาหารือวางแผนที่จะแก้แค้นพระเจ้าโดยอาศัยมนุษย์เป็นเครื่องมือ

จุดเด่นของบทคัดตอนนี้อยู่ที่การบรรยายลักษณะและอุปนิสัยของซาตาน ทำให้เราเห็นภาพว่าซาตานเป็นผู้ที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มั่นคงไม่ยอมแพ้ต่อสถานการณ์ใด ๆ ง่าย ๆ ไม่ห่อหุ้ม

บุคลิกสมที่จะเป็นผู้นำ เพราะอาจจะชักจูงให้ลูกน้องทำตามความคิดของตน และคอยเป็นผู้ให้ความหวังให้กำลังใจแก่ลูกน้อง

เราจะเห็นภาพของพวกเทวดาตกจากสวรรค์ไปอยู่ในนรกต่างกึ่งงวดยกับสภาพแวดล้อมอันน่าสลดใจและท้อแท้กับสภาพเสื่อมราศีของตน แต่ซาตานปลอบใจให้พวกเขามีกำลังใจ แม้จะแพ้ในการต่อสู้จิตใจของเขา ไม่มีใครเอาชนะได้ เขาจะไม่ยอมคู่เขาให้พระเจ้า จะไม่ทำความดี การทำชั่วเป็นสิ่งที่เขาพอใจที่สุดเพราะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความประสงค์ของพระเจ้า จะหาทางทำความชั่วจากความดี

Paradise Lost
(1667)
BOOK 1
THE ARGUMENT

This First Book proposes, first in brief, the whole subject—Man's disobedience, and the loss thereupon of Paradise, wherein he was placed: then touches the prime cause of his fall—the Serpent, or rather Satan in the Serpent; who, revolting from God, and drawing to his side many legions of Angels, was, by the command of God, driven out of Heaven, with all his crew, into the great Deep. Which action passed over, the Poem hastens into the midst of things; presenting Satan, with his Angels, now fallen into Hell—described here not in the Centre (for heaven and earth may be supposed as yet not made, certainly not yet accursed), but in a place of utter darkness, fittest called Chaos. Here Satan, with his Angels lying on the burning lake, thunderstruck and astonished, after a certain space recovers, as from confusion; calls up him who, next in order and dignity, lay by him: they confer of their miserable fall. Satan awakens all his legions, who lay till then in the same manner confounded. They rise: their numbers: array of battle; their chief leaders named, according to the idols known afterwards in Canaan and the countries adjoining. To these Satan directs his speech; comforts them with hope yet of regaining Heaven; but tells them, lastly, of a new world and new kind of creature to be created, according to an ancient prophecy, in Heaven—for that Angels were long before this visible creation was the opinion of many ancient Fathers. To find out the truth of this prophecy, and what to determine thereon, he refers to a full council. What his associates thence attempt. Pandemonium, the palace of Satan, rises, suddenly built out of the Deep: the infernal Peers there sit in council.

Of man's first disobedience, and the fruit
 of the forbidden tree whose mortal taste
 Brought death into the World, and all our woe,
 With loss of Eden, till one greater Man
 Restore us, and regain the blissful seat, 5
 Sing, Heavenly Muse, that, on the secret top
 Of Oreb, or of Sinai, didst inspire
 That shepherd who first taught the chosen seed
 In the beginning how the heavens and earth
 Rose out of Chaos: or, if Sion hill 10
 Delight thee more, and Siloa's brook that flowed
 Fast by the oracle of God, I thence
 Invoke thy aid to my adventurous song,
 That with no middle flight intends to soar
 Above the Aonia mount, while it pursues 15
 Things unattempted yet in prose or rhyme.
 And chiefly Thou, O Spirit, that dost prefer
 Before all temples the upright heart and pure,
 Instruct me, for Thou know'st; Thou from the first
 Wast present, and, with mighty wings outspread, 20
 Dove-like sat'st brooding on the vast Abyss,
 And mad'st it pregnant: what in me is dark
 Illumine, what is low raise and support;
 That, to the height of this great argument,
 I may assert Eternal Providence,
 And justify the ways of God to men.

Say first-for Heaven hides nothing from thy view, 25
 Nor the deep tract of Hell-say first what cause
 Moved our grand Parents, in that happy state,
 Favoured of Heaven so highly, to fall off 30
 From their Creator, and transgress his will
 For one restraint, lords of the World besides.
 Who first seduced them to that foul revolt ?

The infernal Serpent; he it was whose guile,
 Stirred up with envy and revenge, deceived 35
 The mother of mankind, what time his pride
 Had cast him out from Heaven, with all his host
 Of rebel Angels, by whose aid, aspiring
 To set himself in glory above his peers,
 He trusted to have equalled the Most High, 40

If he opposed, and, with ambitious aim
Against the throne and monarchy of God,
Raised impious war in Heaven and battle proud,
With vain attempt. Him the Almighty Power
Hurl'd headlong flaming from the ethereal sky, 45
With hideous ruin and combustion down
To bottomless perdition, there to dwell
In adamant chains and penal fire,
Who durst defy the Omnipotent to arms.

 Nine times the space that measures day and night 50
To mortal men, he with his horrid crew
Lay vanquished, rolling in the fiery gulf
Confounded though immortal. But his doom
Reserved him to more wrath; for now the thought
Both of lost happiness and lasting pain 55
Torments, him: round he throws his baleful eyes,
That witnessed huge affliction and dismay,
Mixed with obdurate pride and steadfast hate.
At once, as far as Angel's ken, he views
The dismal situation waste and wild. 60
A dungeon horrible, on all sides round,
As one great furnace flamed; yet from those flames
No light, but rather darkness visible
Served only to discover sights of woe,
Regions of sorrow, doleful shades, where peace 65
And rest can never dwell, hope never comes
That comes to all; but torture without end
Still urges, and a fiery deluge, fed
With ever-burning sulphur unconsumed.
Such place Eternal Justice had prepared 70
For those rebellious, here their prison ordain'd
In utter darkness, and their portion set,
As far removed from God and light of Heaven
As from the centre thrice to the utmost pole ?
Oh how unlike the place from whence they fell 75
There the companions of his fall, o'erwhelm'd
With flood and whirlwinds of tempestuous fire,
He soon discerns; and, weltering by his side,
One next himself in power, and next in crime,
Long after known in Palestine, and named 80

Beelzebub. To whom the Arch-Enemy,
And thence in Heaven called Satan, with bold words
Breaking the horrid silence, thus began:

 "If thou beest he-but oh how fallen I how changed
From him who in the happy realms of light 85
Clothed with transcendent brightness didst outshine
Myriads though bright-if he whom mutual league,
United thoughts and counsels, equal hope
And hazard in the glorious enterprise,
Joined with me once, now misery hath joined 90
In equal ruin; into what pit thou seest
From what highth fallen: so much the stronger proved
He with his thunder: and till then who knew
The force of those dire arms ? Yet not for those,
Nor what the potent Victor in his rage 95
Can else inflict, do I repent, or change,
Though changed in outward lustre, that fixed mind,
And high disdain from sense of injured merit,
That with the Mightiest raised me to contend,
And to the fierce contention brought along 100
Innumerable force of Spirits armed,
That durst dislike his reign, and, me preferring,
His utmost power with adverse power opposed
In dubious battle on the plains of Heaven,
And shook his throne. What though the field be lost ? 105
All is not lost-the unconquerable will,
And study of revenge, immortal hate,
And courage never to submit or yield:
And what is else not to be overcome.
That glory never shall his wrath or might 110
Extort from me. To bow and sue for grace
With suppliant knee, and deify his power
Who, from the terror of this arm, so late
Doubted his empire--that were low indeed;
That were an ignominy and shame beneath 115
This downfall; since, by fate, the strength of Gods,
And this empyreal substance, cannot fail;
Since, through experience of this great event,
In arms not worse, in foresight much advanced,
We may with more successful hope resolve 120

To wage by force or guile eternal war,
Irreconcilable to our grand Foe,
Who now triumphs, and in the excess of joy
Sole reigning holds the tyranny of Heaven."

So spake the apostate Angel, though in pain, 125
Vaunting aloud, but racked with deep despair;
And him thus answered soon his bold compeer;

"O Prince, O Chief of many throned Powers
That led the embattled Seraphim to war
Under thy conduct, and, in dreadful deeds 130

Fearless, endangered Heaven's perpetual King,
And put to proof his high supremacy,
Whether upheld by strength, or chance, or fate
Too well I see and rue the dire event
That, with sad overthrow and foul defeat, 135

Hath lost us Heaven, and all this mighty host
In horrible destruction laid thus low,
As far as Gods and Heavenly Essences
Can perish: for the mind and spirit remains
Invincible, and vigour soon returns, 140

Though all our glory extinct, and happy state
Here swallowed up in endless misery.
But what if He our conqueror (whom I now
Of force believe almighty, since no less
Than such could have o'erpowered such force as ours) 145

Have left us this our spirit and strength entire,
Strongly to suffer and support our pains,
That we may so suffice his vengeful ire,
Or do him mightier service as his thralls
By right of war, whate'er his business be, 150

Here in the heart of Hell to work in fire,
Or do his errands in the gloomy Deep ?
What can it then avail though yet we feel
Strength undiminished, or eternal being
To undergo eternal punishment ? 155

Whereto with speedy words the Arch-Fiend replied:
"Fallen Cherub, to be weak is miserable,
Doing or suffering: but of this be sure—
To do aught good never will be our task,
But ever to do ill our sole delight, 160

As being the contrary to His high will
 Whom we resist. If then his providence
 Out of our evil seek to bring forth good,
 Our labour must be to pervert that and,
 And out of good still to find means of evil; 165
 Which ofttimes may succeed so as perhaps
 Shall grieve him, if I fail not, and distrust
 His inmost counsels from their destined aim.
 But see ! the angry Victor hath recalled
 His minsters of vengeance and pursuit 170
 Back to the gates of Heaven: the sulphurous hail,
 Shot after us in storm, o' erblown hath laid
 The fiery surge that from the precipice
 Of Heaven received us falling; and the thunder,
 Winged with red lightning and impetuous rage, 175
 Perhaps hath spent his shafts, and ceases now
 To bellow through the vast and boundless Deep.
 Let us not slip the occasion, whether scorn
 Or satiate fury yield it from our Foe.
 Seest thou yon dreary plain, forlorn and wild, 180
 The seat of desolation, void of light,
 Save what the glimmering of these livid flames
 Casts pale and dreadful ? Thither let us tend
 From off the tossing of these fiery waves;
 There rest, if any rest can harbour there; 185
 And, reassembling our afflicted powers,
 Consult how we may henceforth most offend
 Our enemy, our own loss how repair,
 How overcome this dire calamity,
 What reinforcement we may gain from hope, 190
 If not what resolution from despair."

-
4. Man: i.e., Christ.
 6—II. Milton Christianizes the epic Muse—invoking the power which spoke to Moses from the burning bush on Horeb, gave him the Ten Commandments on Sinai.
 14. no.....flight: ie., Milton's poem is to be in the "high" or epic style.
 15. the.....mount: Helicon, home of the pagan Muses and thus the inspirer of pagan epics, which Milton's Christian epic is to surpass.
 17. Spirit: the Holy Spirit.
 21. Abyss: Chaos.

36. what time: after.
56. baleful: full of evil.
57. witnessed: bore witness to.
59. as....ken: as far as angels' vision extends.
- 66-7 hope....all: ct, Dante's "All hope abandon, ye who enter here" (inferno III, 9).
72. utter: outer.
74. centre: earth.
84. ff. If....arms: The introduction conditional clause extends to ruin in 91; the rest of the sentence is not logically related to this clause: Satan keeps breaking off to try to account for the faded appearance of Bēelzebub and the unexpected defeat.
87. if he: if you are he.
90. now: and now.
110. That glory: i. e., submission.
114. Doubted: feared for.
116. fate: Satan often evades the facts of his situation by imagining powers like "fate" or "chance" to which even God is subject.
124. tyranny: Tyranny is rule over one's equals. It is a sign of Satan's sin that he does not recognize God to be his and the other angel's superior and hence rightfully their ruler.
129. Seraphim: Hebrew plural of Seraph.
141. extinct: be extinct.
- 148-50 That....war: that we may satisfy his desire for vengeance, or slave labor.
158. Doing or suffering: whether one is active or passive.
178. slip: let slip.
168. power: armies.
- 196-8 as....Jove: Satan is compared here to the Titans not simply because they too were gigantic, but because they also warred against Heaven. These pagan stories were thought in Milton's day to be corrupt versions of those in Scripture.

คำถาม

1. พวกพิวริตันมีลักษณะเช่นไรในสายตาของพวกเขาเองและในสายตาของพวกราชสำนัก
2. งานเขียนของมิลตันแบ่งได้เป็นกี่ช่วง อะไรบ้าง ในแต่ละช่วงมีงานที่สำคัญอะไรบ้าง
3. น้ำเสียงของโคลงชื่อ L' Allegro เป็นเช่นไร ก็แสดงให้เราารู้สึกได้อย่างไร
4. วัตถุประสงค์ของการเขียน Paradise Lost คืออะไร คิดว่ามิลตันประสบความสำเร็จตามเป้าหมายหรือไม่
5. วิเคราะห์ลักษณะนิสัยของซาตานและชี้ให้เห็นว่าเขามีบุคลิกของผู้นำที่ดีหรือไม่

ชีวิต

จอห์น บันยัน เกิดเมื่อ ค.ศ. 1628 ในตระกูลชนชั้นกลางที่เป็นปีกแผ่น เขาเป็นบุตรของช่างตีบุกแห่งเบ็ดฟอร์ดไชร์ เขาได้ไปโรงเรียนและดำเนินอาชีพตามรอยบิดา บันยันเป็นผู้มีความซื่อสัตย์และมีศรัทธาแก่กล้าในศาสนา ในตอนต้น ๆ ของชีวิตเขาผ่านการต่อสู้ทางใจมามาก ซึ่งเราจะเห็นได้จากผลงานอัตชีวประวัติของเขาคือ **Grace Abounding to the Chief of Sinners** จากวัย 16 ถึง 19 ปี เขารับใช้ชาติในกองทัพของสภา เขาแต่งงานกับหญิงจน ๆ ซึ่งมีเพียงหนังสือที่เกี่ยวกับศาสนา 2 เล่ม เป็นสินสอด เล่มหนึ่งก็คือ **The Plain Man's Pathway to Heaven** ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อเขามากกว่าหนังสือเล่มใด ๆ ยกเว้นพระคัมภีร์ไบเบิล ในวัยเด็กเขาชอบอ่านนิทานเกี่ยวกับอัศวิน ยักษ์และมังกร หลังจากที่เขาเปลี่ยนไปนับถือนิกายแบบพิสดแล้ว เขาก็สนใจในการฟังเทศน์ การอ่านและถกเถียงเกี่ยวกับพระคัมภีร์และงานเขียนทางศาสนา เขาใช้ชีวิตทั้งหมดในเบ็ดฟอร์ดไชร์ไปในการซ่อมหม้อ กะทะและการเทศน์ เขาถูกจับในฐานะเป็นนักเทศน์เถื่อน หลังจากสมัยคืนสู่วราชบัลลังก์แล้วและถูกขังคุกอยู่ประมาณ 12 ปี ซึ่งเขาก็ได้ใช้เวลานั้นเทศน์สอนนักโทษอื่น ๆ และเขียนบทความทางศาสนา เขาได้รับอนุญาตให้เทศน์ได้ในปี 1672 แต่แล้วก็ถูกจับขังอีกเป็นระยะสั้น ๆ ในระหว่างปี 1675—1676 ซึ่งในตอนนี้องที่ที่เขาได้เริ่มเขียน **The Pilgrim's Progress**

งาน

บันยันนั้นเป็นทั้งนักเทศน์และผู้ให้ความเพลิดเพลิน นักศีลธรรมและศิลปิน ผู้เผยแพร่สามัญสำนึกที่มีความคิดอันกระฉ่างชัดและนักฝันกลางวันผู้เต็มไปด้วยจินตนาการ หนังสือของเขา กลายเป็นนิยายเปรียบเทียบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในภาษาอังกฤษ แม้เขาจะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาน้อยตามมาตรฐานของสมัยของเขา ใน **The Pilgrim's Progress** บันยันก็ได้เป็นผู้นำพัฒนาการทางวรรณคดีที่จะเป็นไปในช่วงเวลา 100 ปีต่อมา คิปลิง ขนานนามเขาว่า "บิดาแห่งนวนิยาย" ซึ่งที่จริงเราจะพบลักษณะสำคัญต่าง ๆ ของนวนิยายอังกฤษได้ครั้งแรกในหนังสือเล่มนี้ เช่นเค้าโครงเรื่องตรงไปตรงมา คือ เรื่องของตัวเอกและเพื่อน ๆ ของเขาและการผจญภัยบนทางหลวงของคนเหล่านั้น ถนนนั้นก็คือ ถนนในนวนิยายอังกฤษและอเมริกันหลาย ๆ เรื่อง ภายหลังจากนั้นคือ ถนนที่นำเด็กหนุ่มจากเมืองเล็ก ๆ ไปยังเมืองใหญ่ ฉากต่าง ๆ บรรยายไว้อย่างมองเห็นภาพได้ ตัวละครก็เหมือนชีวิตจริง บทสนทนาเป็นธรรมชาติ **The Pilgrim's Progress** ให้ภาพของมนุษย์อย่างกว้างขวาง บันยันรู้จักธรรมชาติมนุษย์ดีพอที่จะไม่ให้เรื่องของเขามีแต่นักบุญและคนบาป เช่นในบทบาทของ Ignorance ซึ่งได้เรียนรู้เมื่อสายเกินไปว่าจากประตูสวรรค์ก็มีทางไปนรกได้เช่น

เดียวกันกับจาก City of Destruction บ้านฉันให้ภาพ Mr. Fearing ผู้กลัวที่จะก้าวไปข้างหน้าและ
ไม่กล้าถอยหลังทั้งที่ถอยต่อความยากลำบากทุกอย่าง และมีความสำเร็จรออยู่ที่ปลายทางสำหรับ
ทุกคนที่มีความมานะอดทน

ในฐานะนักเขียน ความสำเร็จของบ้านฉันอยู่ที่ว่าเขารู้เรื่องที่เขาจะเขียนและรู้ว่าเขาจะเขียน
เพื่อใคร เขารู้จากประสบการณ์ทางใจของเขาเองว่านักเดินทางจะต้องย่างก้าวไปทางใดบ้างเพื่อ
จะเดินทางจาก City of Destruction ไปยัง Celestial City รวมทั้งหลุมบ่อขวากหนามที่อยู่ระหว่างทาง
ด้วย ตัวเขาเองเคยได้ไปยัง Slough of Despond, By-path Meadow, Doubting Castle, และ Vanity
Fair มาแล้ว เขาได้เคยพบเพื่อนร่วมทางทั้งที่เป็นมิตรและศัตรูของผู้เดินทางแสวงบุญ เช่น Faithful,
Hopeful, Mr. Worldly Wiseman, Mr. Great-heart, Lady Feigning, Madame Bubble ฯลฯ เขาไม่-
เพียงแต่มีจินตนาการที่กว้างขวางที่สุดเท่านั้น แต่เขายังมีความสามารถที่จะเล่าเรื่องและถ่ายทอด
วัตถุดิบจากประสบการณ์และจินตนาการของเขาเองได้อย่างแจ่มชัดและเป็นรูปเป็นร่าง

The Pilgrim's Progress

งานชิ้นนี้ปรากฏอยู่ในโลกมาเกือบ 300 ปีแล้ว งานที่ตอนแรกมีเพียงคนจน ๆ ในอังกฤษ
อ่านได้กลายเป็นหนังสือคลาสสิกของวรรณคดียุโรป จะมีเพียงพระคัมภีร์ไบเบิลเท่านั้นที่แพร่หลาย
กว้างขวางมากกว่า **The Pilgrim's Progress** ได้ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปยังอเมริกาและเป็น
หนังสือภาษาอังกฤษเล่มแรก ๆ ที่ตีพิมพ์ในอเมริกา มันเป็นหนังสือที่สมบูรณ์แบบสำหรับผู้
จาริกแสวงบุญและผู้บุกเบิก

ภาคแรกนั้นตีพิมพ์ในปี 1678 ภาคสองซึ่งพิมพ์เมื่อปี 1684 นั้น ไม่เป็นแต่เพียงตอนต่อ
ของภาคแรกเท่านั้น มันยังอธิบายและเสริมให้เรื่องในภาคแรกมีพลังมากขึ้น ในภาคนี้รวมเรื่อง
ครอบครัวของ Christian และคนอื่น ๆ ไว้ด้วย เหตุการณ์และอุบัติเหตุในชีวิตประจำวันมีมากขึ้น
ความชื่นชมในการเดินทางแสวงบุญจะมากกว่าความยากลำบาก และนอกเหนือไปจากศรัทธา
และความหวังในภาคแรกแล้ว เขายังเติมคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือ การให้ทานเข้าไปด้วย ทั้ง
สองภาครวมเข้าเป็นเล่มหนังสือสมบูรณ์ ซึ่งเป็นหนังสือทางศาสนาที่มีอิทธิพลที่สุดที่ได้เขียน
เป็นภาษาอังกฤษ

หนังสือของบ้านฉันมีอิทธิพลต่อหลายวงการ มันมีส่วนคลี่คลายภาพเขียนของ William Blake
ดนตรีของ Vaughan Williams และคนอื่น ๆ มันถูกดัดแปลงเป็นอุปรากร บัลเลต์ และละครเสียดสี
มันได้ให้ชื่อเรื่องและแนวความคิดแก่นักเขียนและศิลปินมากมาย ศตวรรษที่ 20 อ่านหนังสือ
เล่มนี้เพื่อความเพลิดเพลินที่ได้จากจินตนาการสร้างสรรค์ของบ้านฉันมากกว่าที่จะแสวงหาคำสั่ง
สอนทางศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับวัตถุประสงค์ดั้งเดิมของผู้ประพันธ์

คำขอภัยของบัณฑิตในการเสนอ The Pilgrim's Progress ภาคแรก

เขาแต่งเรื่องนี้เพื่อความพอใจของตนเองในเวลาว่าง เมื่อเสร็จแล้วก็ให้คนอื่นอ่านเพื่อออกความเห็นว่าจะพิมพ์หรือไม่ ในที่สุดเขาก็ตกลงใจพิมพ์เพื่อเป็นการทดสอบใครอยากอ่านจะได้มีโอกาสอ่าน ใครไม่ชอบก็อย่าอ่าน

สไตล์การเขียนของเขาอาจจะอ่านยาก แต่ถ้ามันให้ผลดีก็สมควรแล้ว ของบางอย่างนั้นต้องแสวงหาด้วยวิธีที่เหมาะสมจึงจะได้มา หนังสือของเขาแม้จะไม่มีภาพประกอบแต่ก็ยังมีคุณค่ากว่าบางเล่มที่ทำทางดีแต่ไม่มีสาระเลย

มีผู้กล่าวว่าหนังสือเล่มนี้มีอุปมาอุปมัยมากไป ไม่มีแก่นสาร เขาเห็นว่าแม้ในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นคำสอนของไครสต์ก็ยังเต็มไปด้วยอุปมา ผู้อ่านต้องตีความเอาเอง แต่มันก็เป็นหนังสือที่ให้ความสว่างแก่มนุษย์ หนังสือของเขาก็เช่นกัน สรุปก็คือ

1. ไม่ได้มีการห้ามไม่ให้เขาใช้วิธีการเขียนเช่นนี้
2. คนที่สูงส่งก็ยังเขียนแบบสนทนาโดยไม่มีใครติเตียน
3. พระคัมภีร์ไบเบิลก็ใช้วิธีการเดียวกับเขา ไม่มีอะไรจะบดบังความจริงได้

เขาชี้ให้เห็นประโยชน์ของหนังสือของเขาซึ่งแสดงให้เห็นภาพมนุษย์ที่เสาะแสวงหารางวัลที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ว่าเขามาจากไหน จะไปไหน ทำอะไร และไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างไร เหตุที่บางคนไม่บรรลุเป้าหมายเป็นเพราะอะไรบ้าง

THE AUTHOR'S APOLOGY FOR HIS BOOK

When at the first I took my pen in hand
Thus for to write, I did not understand
That I at all should make a little book
In such a mode: nay, I had undertook
To make another: which, when almost done,
Before I was aware, I this begun.

And thus it was: I, writing of the way
And race of saints, in this our gospel day,
Fell suddenly into an allegory
About their journey, and the way to glory,
In more than twenty things which I set down.
This done, I twenty more had in my crown:
And they again began to multiply,
Like sparks that from the coals of fire do fly.
Nay, then, thought I, if that you breed so fast,
I'll put you by yourselves, lest you at last
Should prove ad infinitum, and eat out
The book that I already am about.

Well, so I did: but yet I did not think
To show to all the world my pen and ink
In such a mode: I only thought to make
I knew not what: nor did I undertake
Thereby to please my neighbour: no, not I:
I did it my own self to gratify.

Neither did I but vacant seasons spend
In this my scribble: nor did I intend
But to divert myself in doing this
From worsser thoughts which make me do amiss.

Thus I set pen to paper with delight,
And quickly had my thoughts in black and white.
For, having now my method by the end,
Still as I pulled, it came: and so I penned
It down: until it came at last to be,
For length and breadth, the bigness which you see.

Well, when I had thus put mine ends together,

I showed them others, that I might see whether
They would condemn them, or them justify:
And some said, Let them live: some, Let them die:
Some said, John, print it: others said, Not so:
Some said, It might do good: others said, No.

Now was I in a strait, and did not see
Which was the best thing to be done by me:
At last I thought, Since you are thus divided,
I print if will, and so the case decided.

For, thought I, some, I see, would have it done,
Though others in that channel do not run:
To prove, then, who advised for the best,
Thus I thought fit to put it to the test.

I futher thought, if now I did deny
Those that would have it, thus to gratify:
I did not know but hinder them I might
Of that which would to them be great delight.

For those which were not for its coming forth,
I said to them, Offend you I am loath,
Yet, since your brethren pleased with it be,
Forbear to judge till you do further see.

If that thou wilt not read, let it alone:
Some love the meat, some love to pick the bone.
Yea, that I might them better palliate,
I did too with them thus expostulate:

May I not write in such a style as this?
In such a method, too, and yet not miss
My end, thy good? Why may it not be done?
Dark clouds bring waters, when the bright bring none.
Yea, dark or bright, if they their silver drops
Cause to descend, the earth, by yielding crops,
Gives praise to both, and carpeth not at either,
But treasures up the fruit they yield together:
Yea, so commixes both, that in her fruit
None can distinguish this from that: they suit
Her well when hungry: but, if she be full,
She spews out both, and makes their blessings null.

You see the ways the fisherman doth take
To catch the fish: what engines doth he make !
Behold ! How he engageth all his wits:
Also his snares, lines, angles, hooks, and nets:
Yet fish there be, that neither hook, nor line,
Nor snare, nor net, nor engine can make thine:
They must be groped for, and be tickled too,
Or they will not be caught, whate'er you do.

How doth the fowler seek to catch his game
By divers means! all which one cannot name:
His guns, his nets, his lime-twigs, light, and bell:
He creeps, he goes, he stands; yea, who can tell
Of all his postures? Yet there's none of these
Will make him master of what fowls he please.
Yea, he must pipe and whistle to catch this;
Yet, if he does so, that bird he will miss.

If that a pearl may in a toad's head dwell,
And may be found too in an oyster-shell;
If things that promise nothing do contain
What better is than gold; who will disdain,
That have an inkling of it, there to look
That they may find it? Now, my little book
(Though void of all these paintings that may make
It with this or the other man to take)
Is not without those things that do excel
What do in brave but empty notions dwell.

"Well, yet I am not fully satisfied,
That this your book will stand, when soundly tried."

Why, what's the matter? "It is dark." What though?
"But it is feigned." What of that? I trow
Some men, by feigned words, as dark as mine,
Make truth to spangle and its rays to shine.
"But they want solidness." Speak, man, thy mind.
"They drown the weak; metaphors make us blind."

Solidity, indeed, becomes the pen
Of him that writeth things divine to men;
But must I needs want solidness, because
By metaphors I speak? Were not God's laws,

His gospel laws, in olden times held forth
By types, shadows, and metaphors? Yet loath
Will any sober man be to find fault
With them, lest he be found for to assault
The highest wisdom. No, he rather stoops,
And seeks to find out what by pins and loops,
By calves and sheep, by heifers and by rams.
By birds and herbs, and by the blood of lambs,
God speaketh to him; and happy is he
That finds the light and grace that in them be.

Be not too forward, therefore, to conclude
That I want solidness, that I am rude;
All thing solid in show not solid be;
All things in parables despise not we,
Lest things most hurtful lightly we receive,
And things that good are, of our souls bereave,
My dark and cloudy words, they do but hold
The truth, as cabinets enclose the gold.

The prophets used much by metaphors
To set forth truth; yea, who so considers
Christ, his apostles too, shall plainly see,
That truths to this day in such mantles be.

Am I afraid to say that holy writ,
Which for its style and phrase puts down all wit,
Is everywhere so full of all these things-
Dark figures, allegories. Yet there springs
From that same book that lustre, and those rays
Of light, that turn our darkest nights to days.

Come, let my carper to his life now look,
And find there darker lines than in my book
He findeth any; yea, and let him know,
That in his best things there are worse lines too.

May we but stand before impartial men,
To his poor one I dare adventure ten,
That they will take my meaning in these lines
Far better than his lies in silver shrines.
Come, truth, although in swaddling clouts, I find,
Informs the judgement, rectifies the mind;

Pleases the understanding, makes the will
Submit: the memory too it doth fill
With what doth our imaginations please;
Likewise it tends our troubles to appease.

Sound words, I know, Timothy is to use,
And old wives' fables he is to refuse;
But yet grave Paul him nowhere did forbid
The use of parables; in which lay hid
That gold, those pearls, and precious stones that were
Worth digging for, and that with greatest care.

Let me add one word more. O man of God,
Art thou offended? Dost thou wish I had
Put forth my matter in another dress?
Or that I had in things been more express?
Three things let me propound: then I submit
To those that are my betters, as is fit.

1. I find not that I am denied the use
Of this my method, so I no abuse
Put on the words, things, readers; or be rude
In handling figure or similitude,
In application; but, all that I may,
Seek the advance of truth this or that way.
Denied, did I say? Nay, I have leave
(Example too, and that from them that have
God better pleased, by their words or ways,
Than any man that breatheth now-a-days)
Thus to express my mind, thus to declare
Things unto thee that excellentest are.

2. I find that men (as high as trees) will write
Dialogue-wise; yet no man doth them slight
For writing so: indeed, if they abuse
Truth, cursed be they, and the craft they use
To that intent; but yet let truth be free
To make her sallies upon thee and me,
Which way it pleases God; for who knows how,
Better than he that taught us first to plough,
To guide our mind and pens for his design?
And he makes base thing usher in divine.

3. I find that holy writ in many places
Hath semblance with this method, where the cases
Do call for one thing, to set forth another;
Use it I may, then, and yet nothing smother
Truth's golden beams: nay, by this method may
Make it cast forth its rays as light as day.

And now before I do put up my pen,
I'll show the profit of my book, and then
Commit both thee and it unto that Hand
That pulls the strong down, and makes weak ones stand.

This book it chalketh out before thine eyes
The man that seeks the everlasting prize;
It shows you whence he comes, whither he goes;
What he leaves undone, also what he does;
It also shows you how he runs and runs,
Till he unto the gate of glory comes.

It shows, too, who set out for life amain,
As if the lasting crown they would obtain
Here also you may see the reason why
They lose their labour, and like fools do die.

This book will make a traveller of thee,
If by its counsel thou wilt ruled be;
It will direct thee to the Holy Land,
If thou wilt its directions understand:
Yea, it will make the slothful active be;
The blind also delightful things to see.

Art thou for something rare and profitable?
Wouldest thou see a truth within a fable?
Art thou forgetful? Wouldest thou remember
From New Year's day to the last of December?
Then read my fancies; they will stick like burs,
And may be, to the helpless, comforters.

This book is writ in such a dialect
As may the minds of listless men affect:
It seems a novelty, and yet contains
Nothing but sound and honest gospel strains.

Wouldest thou divert thyself from melancholy?
Wouldest thou be pleasant, yet be far from folly?
Wouldest thou read riddles, and their explanation?
Or else be drowned in thy contemplation?
Dost thou love picking meat? Or wouldest thou see
A man in the clouds, and hear him speak to thee?
Wouldest thou be in a dream, and yet not sleep?
Or wouldest thou in a moment laugh and weep?
Wouldest thou lose thyself and catch no harm,
And find thyself again without a charm?
Wouldest thou read thyself, and read thou knowest not what,
And yet know whether thou art blest or not,
By reading the same lines? Oh, then come hither,
And lay my book, thy head, and heart together.

จากข้อความที่ตัดตอนมานี้ เป็นการบรรยายถึงความฝันของผู้เล่าเรื่องที่ว่า เขานอนหลับแล้วฝันไป ในฝันนั้นเขาเห็นชายผู้หนึ่งแต่งกายด้วยผ้าขาดกระรุ่งกระริงถือหนังสืออยู่ในมือและมีสัมภาระอยู่บนหลังท่าทางเต็มไปด้วยความทุกข์ ชายผู้นี้ (คือ Christian ตัวเอกของเรื่อง) เล่าให้บุตรภรรยาฟังว่า นครที่พวกเขาอาศัย จะถูกทำลายด้วยไฟจากสวรรค์ ทุกคนจะตายหมดถ้าไม่หาทางหนี ญาติพี่น้องเขาไม่เชื่อว่าเขาเป็นบ้า คนเหล่านั้นพากันเยาะเย้ยเขาต่าง ๆ นานา จนกระทั่งเขาต้องปลีกตัวไปเดินตามลำพังในทุ่งนา วันหนึ่งเขาก็ได้พบนักเทศน์เข้าคนหนึ่งซึ่งเข้ามาถามว่าเขาร้องให้ทำไม เขาก็ตอบว่าเป็นเพราะหนังสือที่เขาอ่านอยู่บอกว่าเขาจะต้องตายและต้องถูกตัดสิน เขากลัวตายเพราะคิดว่าภรรยาที่เขาแบกอยู่จะถ่วงให้เขาจมลงก้นบึ้งของนรก นักเทศน์ก็แนะนำให้เขาหนีไปจากความพิโรธของพระเจ้าเสียโดยมุ่งไปหาแสงสว่างที่เห็นอยู่เบื้องหน้า แล้วก็เห็นประตูบานหนึ่งซึ่งเขาจะต้องเคาะและจะรู้เองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป คริสเตียนจึงเริ่มออกเดินทาง ลูกเมียของเขาก็ร้องให้ขอร้องอย่าให้ไป แต่เขาก็ไม่ฟังเสียงทัดทานของผู้ใด เพื่อนบ้านสองคนคือ Obstinate (หัวรั้น) กับ Pliable (ยืดหยุ่นได้) พยายามจะบังคับให้เขากลับมา แต่คริสเตียนบอกว่าเขาเกิดมาในนครแห่งความพินาศ และเขาไม่อยากจะตายในเมืองที่กำลังจะถูกทำลายลงไปนี้ เขาจึงจะต้องหนีไปและชักชวนให้คนทั้งสองไปกับเขาด้วย

The
PILGRIM'S PROGRESS
IN THE SIMILITUDE OF A DREAM

: :

As I WALKED through the wilderness of this world, I lighted on a certain place where was a Den, and I laid me down in that place to sleep: and as I slept I dreamed a dream. I dreamed, and behold, I saw a man clothed with rags, standing in a certain place, with his face from his own house, a book in his hand, and a great burden upon his back. I looked, and saw him open the book and read therein; and as he read, he wept and trembled; and not being able longer to contain, he brake out with a lamentable cry, saying, "What shall I do?"

In this plight, therefore, he went home and refrained himself as long as he could, that his wife and children should not perceive his distress; but he could not be silent long, because that his trouble increased, Wherefore at length he brake his mind to his wife and children; and thus he began to talk to them: O my dear wife, said he, and you the children of my bowels, I, your dear friend, am in myself undone by reason of a burden that lieth hard upon me; moreover, I am for certain informed that this our city will be burned with fire from heaven; in which fearful overthrow, both myself, with thee my wife, and you my sweet babes, shall miserably come to ruin, except (the which yet I see not) some way of escape can be found, whereby we may be delivered. At this his relations were sore amazed; not for that they believed that what he had said to them was true, but because they thought that some frenzy distemper had got into his head; therefore, it drawing towards night, and they hoping that sleep might settle his brains, with all haste they got him to bed. But the night was as troublesome to him as the day; wherefore, instead of sleeping, he spent it in sighs and tears. So, when the morning was come, they would know how he did. He told them, Worse and worse: he also set to talking to them again: but they began to be hardened. They also thought to drive away his distemper by harsh and surly carriages to him; sometimes they would deride, sometimes they would chide, and sometimes they would quite neglect him. Wherefore he began to retire himself to his chamber, to pray for and pity them, and also to condole his own misery; he would also walk solitarily in the fields, sometimes reading, and sometimes praying: and thus for some days he spent his time.

Now I saw, upon a time when he was walking in the fields, that he was, as he was wont, reading in his book, and greatly distressed in his mind; and as he read, he burst out, as he had done before, crying, What shall I do to be saved?

Christian no sooner leaves the world but meets
Evangelist, who lovingly him greets
With tidings of another; and doth show
Him how to mount to that from this below.

I saw also that he looked this way and that way, as if he would run; yet he stood still,

because, as I perceived, he could not tell which way to go. I looked then, and saw a man named Evangelist coming to him, who asked, Wherefore dost thou cry?

He answered, Sir, I perceive by the book in my hand that I am condemned to die, and after that to come to judgement, and I find that I am not willing to do the first, nor able to do the second.

Then said Evangelist, Why not willing to die, since this life is attended with so many evils ? The man answered, Because I fear that this burden that is upon my back will sink me lower than the grave, and I shall fall into Tophet. And, sir, if I be not fit to go to prison, I am not fit to go to judgement, and from thence to execution; and the thoughts of these things make me cry.

Then said Evangelist, If this be thy condition, why standest thou still ? He answered, Because I know whither to go. Then he gave him a parchment roll, and there was written within, "Fly from the wrath to come."

The man therefore read it, and looking upon Evangelist very carefully, said, Whither must I fly ? Then said Evangelist, pointing with his finger over a very wide field, Do you see yonder wicket-gate ? The man said, No. Then said the other, Do you see yonder shinging light ? He said, I think I do. Then said Evangelist, Keep that light in your eye, and go up directly thereto: so shalt thou see the gate; at which, when thou knockest, it shall be told thee what thou shalt do. So I saw in my dream that the man began to run. Now, he had not run far from his own door, but his wife and children perceiving it, began to cry after him to return; but the man put his fingers in his ears, and ran on, crying, Life ! Life! eternal life! So he looked not behind him, but fled towards the middle of the plain.

The neighbours also came out to see him run; and as he ran, some mocked, others threatened, and some cried after him to return; and, among those that did so, there were two that resolved to fetch him back by force. The name of the one was Obstinate, and the name of the other Pliable. Now by this time the man was got a good distance from them; but, however, they were resolved to pursue him, which they did, and in a little time they overtook him. Then said the man, Neighbours, wherefore are ye come ? They said, To persuade you to go back with us. But he said, That can by no means be; you dwell, said he, in the City of Destruction, the place also where I was born: I was born: I see it to be so; and dying there, sooner or later, you will sink lower than the grave, into a place that burns with fire and brimstone: be content, good neighbours, and go along with me.

คำนำของบันยันในการเสนอ The Pilgrim's Progress ภาคสอง

เป็นการแนะนำตัวละครคือคริสเตียนกับลูก ๆ ซึ่งเป็นภรรยาและบุตรของคริสเตียนตัวเอกในภาคแรก พวกเขาได้กลับบ้านเพื่อกรรจารึกแสงสว่างบุญและได้พบความลำบากต่าง ๆ กว่า จะถึงที่หมาย

ข้อกังขาที่ 1 อาจมีผู้สงสัยว่าหนังสือเล่มนี้จะไม่ใช่ของแท้

คำตอบ หนังสือปลอมนั้นอ่านแล้วก็รู้ได้เอง ถ้าไม่แน่ใจเขาจะเป็นผู้ยืนยันเอง

ข้อกังขาที่ 2 จะทำอย่างไรกับผู้ที่รังเกียจหนังสือเล่มนี้

คำตอบ อย่างลัวไปเลย หนังสือของเขาเป็นที่ต้อนรับในหลาย ๆ ประเทศ โดยเฉพาะในแถบนิวอิงแลนด์ในอเมริกา คนหนุ่มสาวและเด็กก็ชอบอ่าน ผู้ที่ยังไม่ได้อ่านก็อยากอ่าน ผู้ที่ไม่ชอบแต่แรกพออ่านแล้วก็แนะนำให้ผู้อื่นอ่านบ้าง

ข้อกังขาที่ 3 บางคนคิดว่าหนังสือเล่มนี้ยากเกินไป

คำตอบ อะไรที่ดูยากยิ่งทำทนายปัญหาและจะเป็นที่จดจำได้นานกว่า อีกอย่างหนึ่งคริสเตียนจะได้สานต่อสิ่งที่คริสเตียนทิ้งเอาไว้

ข้อกังขาที่ 4 จะทำอย่างไรกับผู้ที่ไม่ชอบวิธีเขียนแบบนิยายของเขา

คำตอบ ทำดีกับพวกเขาเพราะคนเราต่างจิตต่างใจ

ขอให้หนังสือของเขาทำประโยชน์ให้ผู้อ่านให้กลายเป็นผู้แสวงบุญที่ดี ให้คริสเตียนเล่าว่าใครไปแสวงบุญกับเธอบ้าง (มีความเมตตา ความซื่อสัตย์ ความกล้า ปัญญาอ่อน ใจกล้าพร้อมที่จะหยุด กล้าหาความจริง สิ้นหวัง กลัวมาก) ขอให้หนังสือเล่มนี้ชักจูงให้ผู้หลงทางกลับตัวกลับใจมาสู่ทางที่ถูกต้องที่ควร

**THE AUTHOR'S WAY
OF SENDING FORTH HIS
SECOND PART OF THE PILGRIM**

: :

Go now, my little book, to every place
Where my first pilgrim has but shown his face,
Call at their door. If any say, Who's there?
Then answer thou, Cristiana is here.
If they bid thee come in, then enter thou,
With all thy boys; and then, as thou knowest how,
Tell who they are, also from whence they came;
Perhaps they'll know them by their looks or name.
But if they should not, ask them yet again
If formerly they did not entertain
One Christian, a Pilgrim? If they say
They did, and were delighted in his way;
Then let them know that those related were
Unto him; yea, his wife and children are.

Tell them that they have left their house and home,
Are turned Pilgrims, seek a world to come;
That they have met with hardships in the way,
That they do meet with troubles night and day,
That they have trod on serpents, fought with devils,
Have also overcome a many evils.
Yea, tell them also of the next, who have
Of love to pilgrimage been stout and brave
Defenders of that way, and how they still
Refuse this world, to do their Father's will.

Go, Tell them also of those dainty things
That pilgrimage unto the Pilgrim brings.
Let them acquainted be, too, how they are
Beloved of their King, under his care:
What goodly mansions for them he provides,
Though they meet with rough winds and swelling tides,
How brave a calm they will enjoy at last,
Who to their Lord and by his ways hold fast.

Perhaps with heart and hand they will embrace
Thee, as they did my firstling, and will grace
Thee and thy fellows with such cheer and fare,
As show will, they of Pilgrims lovers are.

OBJECTION 1

But how if they will not believe of me
That I am truly thine; 'cause some there be
That counterfeit the Pilgrim and his name,
Seek by disguise to seem the very same,
And by that means have wrought themselves into
The hands and houses of I know not who?

ANSWER

'Tis true, some have of late, to counterfeit
My Pilgrim, to their own my title set;
Yea others, half my name and title too
Have stitched to their book, to make them do;
But yet they by their features do declare
Themselves not mine to be, whose e'er they are.

If such thou meetest with, then thine only way
Before them all, is, to say out thy say,
In thine own native language, which no man
Now useth, nor with ease dissemble can.
If, after all, they still of you shall doubt,
Thinking that you, like gipsies, go about
In naughty wise the country to defile,
Or that you seek good people to beguile
With things unwarrantable; send for me,
And I will testify you Pilgrims be,
Yea, I will testify that only you
My Pilgrims are; and that alone will do.

OBJECTION II

But yet, perhaps, I may inquire for him
Of those that wish him damned, life and limb.
What shall I do, when I at such a door
For Pilgrims ask, and they shall rage the more?

ANSWER

Fright not thyself, my book, for such bugbears
Are nothing else but ground for groundless fears.
My Pilgrims's book has travelled sea and land,
Yet could I never come to understand
That it was slighted, or turned out of door
By any kingdom, were they rich or poor.

In France and Flanders, where men kill each other,
My Pilgrim is esteemed a friend, a brother.

In Holland too, 'tis said, as I am told,
My Pilgrim is with some worth more than gold.

Highlanders and wild Irish can agree
My Pilgrim should familiar with them be.

'Tis in New England under such advance,
Receives there so much loving countenance,
As to be trimmed, new clothed, and decked with gems,
That it may show its features and its limbs,
Yet more; so comely doth my Pilgrim walk,
That of him thousands daily sing and talk.

If you draw nearer home, it will appear,
My Pilgrim knows no ground of shame or fear;
City and country will him entertain
With, Welcome, Pilgrim; yea, they can't refrain
From smiling, if my Pilgrim be but by,
Or shows his head in any company.

Brave gallants do my Pilgrim hug and love,
Esteem it much, yea, value it above
Things of a greater bulk: yea, with delight,
Say my lark's leg is better than a kite.

Young ladies, and young gentlewomen too,
Do no small kindness to my Pilgrim show.
Their cabinets, their bosoms, and their hearts,
My Pilgrim has, 'cause he to them imparts
His pretty riddles in such wholesome strains,
As yield them profit double to their pains
Of reading. Yea, I think I may be bold
To say some prize him far above their gold.

The very children that do walk the street,
If they do but my holy Pilgrim meet,
Salute him will, will wish him well, and say,
He is the only stripling of the day.

They that have never seen him, yet admire
What they have heard of him, and much desire
To have his company, and hear him tell
Those Pilgrim stories which he knows so well.

Yea, some who did not love him at the first,
But called him fool and nobby, say they must,
Now they have seen and heard him, him commend,
And to those whom they love they do him send.

Wherefore, my Second Part, thou needest not be
Afraid to show thy head; none can hurt thee,
That wish but well to him that went before,
'Cause thou comest after with a second store
Of things as good, as rich, as profitable,
For young, for old, for staggering, and for stable.

OBJECTION III

but some there be that say he laughs too loud;
And some do say his head is in a cloud.
Some say his words and stories are so dark,
They know not how, by them, to find his mark.

ANSWER

One may (I think) say, Both his laughs and cries
May well be guessed at by his watery eyes.
Some things are of that nature as to make
One's fancy chuckle while his heart doth ache.
When Jacob saw his Rachel with the sheep,
He did at the same time both kiss and weep.

Whereas some say, A cloud is in his head,
That doth but show how wisdom's covered
With its own mantles, and to stir the mind
To a search after what if fain would find:
Things that seem to be hid in words obscure,
Do but the godly mind the more allure;

To study what those sayings should contain,
That speak to us in such a cloudy strain.

I also know a dark similitude
Will on the fancy more itself intrude,
And will stick faster in the heart and head,
Than things from similes not borrowed.

Wherefore, my book, let no discouragement
Hinder thy travels. Behold, thou art sent
To friends, not foes; to friends that will give place
To thee, thy Pilgrims, and thy words embrace.

Besides, what my first Pilgrim left concealed,
Thou, my brave second Pilgrim, hast revealed;
What Christian left locked up, and went his way,
Sweet Christiana opens with her key.

OBJECTION IV

But some love not the method of your first;
Romance they count it, throw't away as dust;
If I should meet with such, what should I say?
Must I slight them as they slight me, or nay?

ANSWER

My Christiana, if with such thou meet,
By all means in all loving wise, them greet;
Render them not reviling for revile;
But if they frown, I prithee on them smile;
Perhaps 'tis nature, or some ill report,
Has made them thus despise, or thus retort.

Some love no cheese, some love no fish, and some
Love not their friends, nor their own house or home,
Some start at pig, slight chicken, love not fowl,
More than they love a cuckoo, or an owl;
Leave such, my Christiana, to their choice,
And seek those who to find thee will rejoice;
By no means strive, but in humble wise
Present thee to them in thy Pilgrim's guise.

Go then, my little book, and show to all
That entertain, and bid thee welcome shall,

What thou shalt keep close, shut up from the rest,
And wish what thou shalt show them may be blest
To them for good, may make them choose to be
Pilgrims better by far than thee or me.

Go then, I say, tell all men who thou art;
Say, I am Christiana, and my part
Is now, with my four sons, to tell you what
It is for men to take a Pilgrim's lot.

Go also, tell them who and what they be,
That now do go on pilgrimage with thee;
Say, Here's my neighbour Mercy, she is one
That has long time with me a Pilgrim gone.
Come, see her in her virgin face, and learn
'Twixt idle ones and Pilgrims to discern.
Yea, let young damsels learn of her to prize
The world which is to come, in any wise.
When little tripping maidens follow God,
And leave old doting sinners to his rod;
'Tis like those days wherein the young ones cried
Hosanna! to whom old ones did deride.

Next tell them of old Honest, whom you found
With his white hairs, treading the Pilgrim's ground.
Yea, tell them how plain-hearted this man was,
How after his good Lord he bare his cross;
Perhaps with some grey head this may prevail
With Christ to fall in love, and sin bewail.

Tell them also how Master Fearing went
On pilgrimage, and how the time he spent
In solitariness, with fears and cries,
And show, at last, he won the joyful prize.
He was a good man, though much down in spirit,
He is a good man, and doth life inherit.

Tell them of Master Feeble-mind also,
Who, not before, but still behind would go;
Show them also how he had like been slain,
And how one Great-heart did his life regain.
This man was true of heart, though weak in grace,
One might true godliness read in his face.

Then tell them of Master Ready-to-halt,
A man with crutches, but much without fault;
Tell them how Master Feeble-mind and he
Did love, and in opinions much agree.
And let all know, though weakness was their chance,
Yet sometimes one could sing, the other dance.

Forget not Master Valiant-for-the-truth,
That man of courage, though a very youth.
Tell every one his spirit was so stout,
No man could ever make him face about,
And how Great-heart and he could not forbear,
But put down Doubting Castle, slay Despair.

Overlook not Master Despondency,
Nor Much-afraid, his daughter, though they lie
Under such mantles, as may make them look
(With some) as if their God had them forsook.
They softly went, but sure, and at the end
Found that the Lord of Pilgrims was their friend.
When thou hast told the world of all these things,
Then turn about, my book, and touch these strings,
Which, if but touched, will such music make,
They'll make a cripple dance, a giant quake.

These riddles that lie couched within thy breast,
Freely propound, expound; and for the rest
Of thy mysterious lines, let them remain
For those whose nimble fancies shall them gain.

Now may this little book a blessing be
To those who love this little book and me,
And may its buyer have no cause to say,
His money is but lost or thrown away;
Yea, may this Second Pilgrim yield that fruit,
As may with each good Pilgrim's fancy suit;
and may it persuade some that go astray,
To turn their feet and heart to the right way,

Is the hearty prayer

of the Author,

John Bunyan.

Grace Abounding to the Chief of Sinners:

ร้อยแก้วบทนี้สะท้อนให้เห็นความรู้สึกภายในของบันยันเอง ว่าเขารู้สึกว่าเขาได้กระทำบาปหนักชนิดที่พระเจ้าก็คงไม่ภัยโทษให้ เพราะเขาถูกล่อลวงให้ละทิ้งพระเจ้า เขาจึงไม่มีความสุขอยู่ตลอดเวลา จนวันหนึ่งเหมือนกับเขาได้ยินเสียงพูดว่า "See that ye refuse not him that Speaketh" ซึ่งอาจจะเป็นเสียงของพระเจ้ก็ได้ ทำให้เขามีความหวังขึ้นมาว่าใครสต์มิได้ทอดทิ้งเขา นอกจากนั้นข้อความในพระคัมภีร์ตอนหนึ่งก็ให้ความหวังกับเขา ตอนที่ใครสต์พูดว่า ใครก็ตามที่เข้ามาพระองค์จะไม่ถูกขับไล่ไสส่ง แต่ซาตานก็ยังพยายามจะเอาชนะเขาให้ได้ในตัวของเขาจึงเกิดความรู้สึกสับสน ชัดแย้งกันอยู่ระหว่าง อำนาจความดีกับความชั่ว แต่ในที่สุดเขาก็เอาชนะอำนาจฝ่ายต่ำได้ ทำให้เขามีความสุขขึ้น

GRACE ABOUNDING TO THE CHIEF OF SINNERS

But to be brief, one morning, as I did lie in my bed, I was, as at other times, most fiercely assaulted with this temptation, to sell and part with Christ; the wicked suggestion still running in my mind, Sell him, sell him, sell him, sell him, sell him, as fast as a man could speak; against which also, in my mind, as at other times, I answered, No, no, not for thousands, thousands, thousands, at least twenty times together. But at last, after much striving, even until I was almost out of breath, I felt this thought pass through my heart, Let him go, if he will! and I thought also, that I felt my heart freely consent thereto. Oh, the diligence of Satan! Oh, the desperateness of man's heart!

Now was the battle won, and down fell I, as a bird that is shot from the top of a tree, into great guilt, and fearful despair. Thus getting out of my bed, I went moping into the field; but God knows, with as heavy a heart as mortal man, I think, could bear; where, for the space of two hours, I was like a man bereft of life, and as now past all recovery, and bound over to eternal punishment.

I feared therefore that this wicked sin of mine might be that sin unpardonable, of which he there thus speaketh, 'But he that shall blaspheme against the Holy Ghost hath never forgiveness, but is in danger of eternal damnation' (Mark iii. 29). And I did the rather give credit to this, because of that sentence in the Hebrews, 'For ye know, how that afterward, when he would have inherited the blessing, he was rejected; for he found no place of repentance, though he sought it carefully with tears.' And this stuck always with me.

And now was I both a burden and a terror to myself, nor did I ever so know, as now, what it was to be weary of my life, and yet afraid to die, Oh, how gladly now would I have been anybody but myself! Anything but a man! and in any condition but mine own! for there was nothing did pass more frequently over my mind, than that it was impossible for me to be forgiven my transgression, and to be saved from wrath to come.

Once as I was walking to and fro in a good man's shop, bemoaning of myself in my sad and doleful state, afflicting myself with self-abhorrence for this wicked and ungodly thought; lamenting, also, this hard hap of mine, for that I should commit so great a sin, greatly fearing I should not be pardoned; praying also, in my heart, that if this sin of mine did differ from that against the Holy Ghost, the Lord would show it me. And being now ready to sink with fear, suddenly there was, as if there had rushed in at the window, the noise of wind upon me, but very pleasant, and as if I heard a voice speaking, Didst ever refuse to be justified by the blood of Christ? And, withal my whole life and profession past was, in a moment, opened to me, wherein I was made to see that designedly I had not; so my heart answered groaningly, No. Then fell, with power, that word of God upon me, 'See that ye refuse not him that seeketh' (Heb. xii. 25). This made a strange seizure upon my spirit; it brought light with it, and commanded a silence in my heart of all those tumultuous thoughts that before did use, like masterless hell-hounds, to rear and bellow, and make a hideous noise within me. It showed me, also, that Jesus Christ had

yet a word of grace and mercy for me, that he had not, as I had feared, quite forsaken and cast off my soul; yea, this was a kind of a chide for my proneness to desperation; a kind of a threatening me if I did not, notwithstanding my sins and the heinousness of them, venture my salvation upon the Son of God. But as to my determining about this strange dispensation, what it was I knew not; or from whence it came I know not. I have not yet, in twenty years' time, been able to make a judgment of it; I thought then what here I shall be loath to speak. But verily, that sudden rushing wind was as if an angel had come upon me; but both it and the salvation I will leave until the day of judgment; only this I say, it commanded a great calm in my soul, it persuaded me there might be hope; it showed me, as I thought, what the sin unpardonable was, and that my soul had yet the blessed privilege to flee to Jesus Christ for mercy. But, I say, concerning this dispensation, I know not what yet to say unto it; which was, also, in truth, the cause that, at first, I did not speak of it in the book; I do now, also, leave it to be thought on by men of sound judgement. I lay not the stress of my salvation thereupon, but upon the Lord Jesus, in the promise; yet, seeing I am here unfolding of my secret things, I thought it might not be altogether inexpedient to let this also show itself, though I cannot now relate the matter as there I did experience it. This lasted, in the savour of it, for about three or four days, and then I began to mistrust and to despair again.

This scripture did also most sweetly visit my soul, 'And him that cometh to me I will in no wise cast out' (John vi. 37). Oh, the comfort that I have had from this word, 'in no wise' ! as who should say, by no means, for no thing, whatever he hath done. But Satan would greatly labour to pull this promise from me, telling of me that Christ did not mean me, such as I, but sinners of a lower rank, that had not done as I had done. But I should answer him again, Satan, here is in this word no such exception; but 'him that comes, HIM, any him, 'him that cometh to me I will in no wise cast out. And this I well remember still, that of all the sleights that Satan used to take this scripture from me, yet he never did so much as put this question, But do you come aright? And I have thought the reason was, because he thought I knew full well what coming aright was; for I saw that to come aright was to come as I was, a vile and ungodly sinner, and to coast myself at the feet of mercy, condemning myself for sin. If ever Satan and I did strive for any word of God in all my life, it was for this good word of Christ; he at one end and I at the other. Oh what work did we make! It was for this in John, I say, that we did so tug and strive; he pulled and I pulled; but, God be praised, I got the better of him, I got some sweetness form it.

คำถาม

1. เหตุใด The Pilgrim's Progress จึงเป็นงานเขียนที่มีอิทธิพลมากต่อชาวอังกฤษและอเมริกัน
2. บันยันทหาข้อแก้ตัวให้กับหนังสือภาคแรกของเขาอย่างไรบ้าง
3. ทำไมคริสเตียนจึงต้องหนีไปจากเมืองของเขา
4. บันยันทต้องการให้หนังสือภาคสองของเขามีบทบาทอย่างไร
5. Grace Abounding to the Chief of Sinners สะท้อนให้เห็นศรัทธาที่บันยันทมีต่อพระเจ้าอย่างไร

นักเขียนสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์ Restoration Authors

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วสมัยนี้คือระหว่างปี ค.ศ. 1660-1700 เป็นระยะที่สภามีอำนาจมากขึ้น และเกิดพรรคการเมืองที่ยิ่งใหญ่ขึ้นหลายพรรค มีการขยายอาณานิคมและการค้าในอินเดีย อเมริกา และหมู่เกาะอินเดียตะวันตก อำนาจทางทะเลของอังกฤษเพิ่มขึ้น มีการสร้างรัฐเพนซิลเวเนีย และแคโรไลนาในอเมริกา มีการบูรณะนครลอนดอน หลังจากเกิดกาฬโรคครั้งใหญ่ในปี 1665 และไฟไหม้ครั้งใหญ่ในปี 1666 ได้เกิดการปฏิวัติโดยไม่มีरणองเลือดขึ้นในปี 1688 และนโยบายต่างประเทศโดยทั่วไปก็มีการพัฒนาขึ้น กษัตริย์ที่ปกครองอังกฤษในสมัยนี้ก็ ได้แก่ พระเจ้าชาร์ลส์ ที่ 2 (1660-1685) พระเจ้าเจมส์ที่ 2 (1685-1688) กับ พระเจ้าวิลเลียมที่ 3 และพระนางแมรีที่ 2 (1689-1702)

ความเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับวรรณคดีในสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์

กวีนิพนธ์ ลักษณะที่เด่นของกวีนิพนธ์เป็นแบบนีโอคลาสสิก งานเขียนแบบ lyric มักไม่เป็นธรรมชาติ ในด้านความคิดและขาดความคิดริเริ่ม รูปแบบที่เป็นที่นิยมคือ ode ซึ่งตรงรายเด่น ชำนาญมาก และงานเขียนแบบเสียดสีประชดประชัน ที่เด่นที่สุดคือ การพัฒนา heroic couplet ขึ้นมา

ในด้านของกวีนิพนธ์นั้น กวีแบบ lyric ที่สำคัญคือ Edmund Waller ซึ่งเขียนแบบง่าย ๆ โดยใช้รูปแบบที่ไม่มีที่ติ แต่ขาดความเร้าร้อน เขาอาจจะไม่ได้สร้างรูปแบบที่เรียกว่า Closed couplet ขึ้นมา แต่อย่างน้อยเขาก็ได้ช่วยทำให้รูปแบบนี้แพร่หลาย จนกระทั่งมันสมบูรณ์แบบในงานของ Dryden และ Pope กวีในราชสำนักก็มีเช่น Earl of Rochester และ Lord Buckhurst ส่วนกวีประเภทเสียดสีก็มี Samuel Butler ซึ่งประพันธ์งานชิ้นสำคัญคือ Hudibras อันเป็นงานเสียดสีพวก Roundheads

ร้อยแก้ว สมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์เป็นยุคของร้อยแก้ว ความอยากรู้อยากเห็นทางวิทยาศาสตร์ และการครุ่นคิดทางปรัชญาเข้ามาแทนที่การปลดปล่อยทางอารมณ์และจินตนาการอันสูงส่ง แม้แต่กวีนิพนธ์สมัยนี้ก็มิมีลักษณะของร้อยแก้ว ในขณะที่ร้อยแก้วของยุคนี้พยายามขจัดความฟุ่มเฟือยในการใช้ถ้อยคำ ในความเรียง บันทึกและประวัติศาสตร์ในบทความเชิงวิจารณ์ วิทยาศาสตร์ และปรัชญาจะเห็นแนวโน้มที่ไปสิ้นสุดลงในสมัยออกัสตัน นั่นก็คือ การเน้นรูปแบบ ความรื่น

หุ และความชัดเจน ความสง่า มีการควบคุมและความง่ายแบบเป็นกันเอง นักเขียนสมัยคีนส์
ราชบัลลังก์เป็นผู้เริ่มพัฒนาสไตล์การเขียนร้อยแก้วแบบสมัยใหม่ขึ้นมา

ทางด้านร้อยแก้วนั้น นักเขียนสตรีเริ่มมีบทบาทเช่น Lucy Hutchinson ผู้เขียนชีวประวัติ
และจดหมาย Thomas Rymer ซึ่งเขียนบทวิจารณ์ตามหลักของแอริสโตเติลโดยเน้นสามัญสำนึก
ส่วนนักเขียนเกี่ยวกับศาสนาที่สำคัญก็คือ John Bunyan ทางด้านปรัชญาก็มี Thomas Hobbes
ผู้เขียนงานเป็นภาษาอังกฤษและละตินไว้มาก รวมทั้งการแปลงานของ Homer ด้วย Hobbes
เน้นว่ารูปแบบที่สมบูรณ์แบบที่สุดของรัฐบาลพลเรือนคือ สมบูรณาญาสิทธิราชและทุกคนจะ
ต้องยอมอยู่ใต้การปกครองเช่นนี้โดยไม่มีคำถามใด ๆ ทั้งสิ้น ความเชื่อนี้ไปกันได้กับวัตถุนิยม
อย่างเคร่งครัดของเขา John Locke ซึ่งเป็นปรัชญาเมธีที่มีอิทธิพลมากที่สุดในสมัยของเขาเป็น
นักเขียนเกี่ยวกับการเมืองด้วย มาตรฐานของเขาคือ ความจริงและการใช้ประโยชน์ เหตุผลคือวิธี
การที่เขาใช้ เขาได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อตั้ง empirical psychology¹ สำหรับ Samuel Pepys นั้นมีชื่อ
ทางด้านงานเขียนบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน

ละคร ในปี ค.ศ. 1642 โรงละครถูกสั่งปิดเป็นทางการและไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดอีก
จนกระทั่งปี 1660 อิทธิพลต่างประเทศที่มีต่อละครในสมัยนี้มาจากสเปนและโดยเฉพาะจาก
ฝรั่งเศส ละครนั้นมีหลายประเภท คือ

1. Heroic Play ซึ่งมีลักษณะสำคัญคือ ตัวเอกของเรื่องต้องเป็นวีรบุรุษที่ไร้ข้อตำหนิ
มีความวุ่นวายเกี่ยวกับความรัก และการแสดงออกซึ่งอารมณ์อันรุนแรงในรูปของ rimed couplets
รูปแบบของละครที่มาจากต่างประเทศนี้คงอยู่ไม่นาน และใช้วาทศิลป์ที่ซ้ำซาก การแสดงที่
ดุเดือด รวมทั้งเพลง ระบำ ฉากที่วิจิตรพิสดาร

2. The Comedy of Manners ความจริงข้อหนึ่งก็คือ มีความรู้สึกต่อต้านพวกพิวริตัน
สุดแต่แรกอยู่ในวรรณกรรมในรัชสมัยของชาร์ลส์ที่ 2 จุดสุดยอดของการต่อสู้อย่างรุนแรงระหว่าง
สติปัญญากับศีลธรรมจรรยา นั้นจะพบได้ในละครตลก ละครแบบใหม่ซึ่งพัฒนามาจากงานของ
Jonson และ Middleton กับ Beaumont และ Fletcher นั้น ได้รับอิทธิพลมาจากละครตลก
ร่วมสมัยในฝรั่งเศส มันแสดงภาพผิวเผินของชีวิตของข้าราชการสำนักและชนในชั้นนั้นในบรรยากาศ
ที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ เรื่องรักใคร่ก็ถูกนำมาแสดงแบบไม่มีศีลธรรมอย่างหน้าตาเฉย สไตล์ไม่
เป็นธรรมชาติ บทสนทนาเฉียบคมราวกับใบมีด ที่น่าสังเกตคือ การแสดงเป็นธรรมชาติมากขึ้น

3. Tragedy โศกนาฏกรรมสมัยคีนส์สู่ราชบัลลังก์ ถูกนำเสนอในรูปแบบของกรีนินท์ซึ่งมัก
จะไม่ถึงขั้น ดังนั้น มันจึงเนือย ๆ และน่าเบื่อ

1. จิตวิทยาที่อาศัยการทดลอง การสังเกต และประสบการณ์เป็นหลัก

ในด้านละครนั้นนักแต่งโศกนาฏกรรมที่มีชื่อได้แก่ Nicholas Rowe ซึ่งเน้นทางด้านศีลธรรมจรรยาผิดกับนักแต่งบทละครของสมัยคีนส์ราชบัลลังก์คนอื่น ๆ ทางด้านสุนาฏกรรมนั้นก็มี William Wycherley ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นผู้ริเริ่มสุนาฏกรรมสมัยคีนส์ราชบัลลังก์และบิดาแห่งสุนาฏกรรมอังกฤษสมัยใหม่ สไตล์ของเขาตรงไปตรงมาและมีชีวิตชีวา บทสนทนาเต็มไปด้วยชีวิตจิตใจ มีความแหลมคมทางปัญญาอย่างจริงจัง ส่วน William Congreve ซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในทางที่คัดค้าน comedy of repartee¹ และ comedy of manners นั้น มีอิทธิพลไม่กว้างขวางและไม่ยืนนาน

1. ละครที่มีบทเจรจาเฉียบคมและฉับไว

John Dryden (1631-1700)

ชีวิต

ดรายนต์เป็นผู้เป็นทั้งกวี นักแต่งบทละคร และนักวิจารณ์ เกิดที่ Aldwinkle Rectory ในนอร์ธแฮมป์ตันไชร์ บิดามารดามาจากตระกูลที่มีฐานะและเป็นพวกพิวริตันทั้งในด้านการเมืองและศาสนา ได้รับการศึกษาที่โรงเรียนเวสมินสเตอร์ และที่ Trinity College เคมบริดจ์ เมื่อสมัยเรียนหนังสืออยู่เขามีผลงานเขียนที่ไม่ค่อยจะได้ผลเท่าไรนักทางด้านร้อยกรอง สมัยคินสูราชบัลลังก์นำมาซึ่งการรื้อฟื้นความสนใจในการละครในรูปแบบที่ต่ำต้อยที่สุดของมัน ดรายนต์ก็ได้แต่งบทละครอยู่หลายปี เขาได้ประพันธ์งานประเภทต่าง ๆ ไว้มากรวมทั้งบทวิจารณ์ด้วย ในปี 1670 เขาได้รับตำแหน่ง Poet Laureate¹ และ Historiographer² Royal พร้อมทั้งเบี้ยหวัดเงินปี ดรายนต์จึงอยู่ในฐานะที่ร่ำรวยพอสมควร ความผันผวนทางการเมืองซึ่งเข้าสู่จุดวิกฤตทำให้ดรายนต์ผลิตผลงานเสียดสีทางการเมืองขึ้นมาใน **Absalom and Achitophel** และบทกวีอื่น ๆ ในปี 1686 ดรายนต์เปลี่ยนความเชื่อไปนับถือนิกายโรมันคาทอลิก และเมื่อมีการปฏิวัติเกิดขึ้นดรายนต์ก็ถูกถอดจากตำแหน่งต่าง ๆ รวมทั้งตำแหน่ง Poet Laureate ด้วย ในระยะหลัง ๆ เขาหันไปจับงานแปลซึ่งก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี เมื่อเสียชีวิตลงในปี 1700 เขาก็ถูกฝังไว้ที่ Westminster Abbey ใกล้ ๆ กับชอเซอร์

งาน

ร้อยแก้วของสมัยพระนางอลิซาเบ็ธนั้นแม้จะมีส่วนดีมากแต่ก็อ่านยาก ไม่สามารถจะนำไปใช้เล่าเรื่องธรรมดา หรืออธิบายอะไรให้ชัดเจนได้ ในระหว่างศตวรรษที่ 17 มีแนวโน้มที่จะเขียนภาษาอังกฤษให้ง่ายขึ้นซึ่งเราจะพบได้ในงานของดรายนต์ในตอนปลายของศตวรรษ

เราจะเห็นท่วงทำนองง่าย ๆ ตรงไปตรงมาได้จากพระคัมภีร์และหนังสือสวดมนต์ อิทธิพลของหนังสือเหล่านี้สอดคล้องกับธรรมเนียมนิยมของพวกพิวริตันและโปรเทสตันท์ในอังกฤษ ซึ่งต่อต้านท่วงทำนองที่หรูหราและวิจิตรพิสดารในการเทศน์และการเขียน บทเทศน์นั้นควรจะง่าย ๆ ใช้อุปมาอุปมัยที่ง่ายและใช้แล้วทำให้เข้าใจเรื่องได้ดีขึ้นไม่ใช่ใส่เข้าไปเพื่อแสดงความสามารถของผู้ประพันธ์ คำพูดก็ควรเป็นคำพูดง่าย ๆ ที่คนธรรมดา ๆ จะเข้าใจได้ไม่คงแก่เรียนเกินไป ไม่ควรใช้ประโยคยาว ๆ ซึ่งจะต้องอ่านจนจบจึงจะได้ความหมายที่สมบูรณ์ หรือที่เรียกว่า "periodic sentence" ซึ่งบัดนี้ก็ล้าสมัยแล้ว มีแนวโน้มในตอนปลายศตวรรษที่ 17 ว่าร้อยแก้วค่อนข้างจะใกล้เคียงกับคำพูดธรรมดาสามัญ มีแนวโน้มตามธรรมชาติในประวัติของภาษาและ

1. กวีที่ได้รับแต่งตั้งจากษัตริย์เนื่องจากความเลอเลิศของ... พันธุ์ของเขา

2. นักเขียนประวัติศาสตร์ประจำราชสำนัก

วรรณคดีที่คนรุ่นหลังจะไม่ยอมรับธรรมเนียมนิยมทางวรรณคดีของคนรุ่นก่อน โดยมีข้ออ้างว่า มันไม่เป็นธรรมชาติ เช่น การที่พวกอลิซาเบ็ธจะเปรียบเทียบดวงตาของหญิงสาวกับดวงดาว แก้มกับกุหลาบ ฟันกับไข่มุก ฯลฯ แนวโน้มในการเขียนร้อยกรองมีอิทธิพลต่อร้อยแก้ว เมื่อถึงปลายศตวรรษ นักเขียนร้อยแก้วต่างก็พากันเขียนให้เป็นธรรมชาติแบบเดียวกับบทสนทนา ข้อสนับสนุนแนวการเขียนนี้มาจากนักวิทยาศาสตร์ซึ่งค้นพบกฎเกณฑ์ใหม่ ๆ ในการเขียนรายงานต่าง ๆ นั้น ราชบัณฑิตยสภาบัญญัติไว้ว่าข้อความจะต้องเขียนอย่างกระชับชัดเจนโดยไม่ใช้กลไกทางวาทศิลป์ใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อสิ้นศตวรรษที่ 17 ท่วงทำนองการเขียนง่าย ๆ ก็กลายเป็นสิ่งปกติธรรมดาไปในการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้นำในทางวรรณกรรมก็คือ จอห์น ดรายเด็น งานร้อยแก้วส่วนมากของเขาเป็นบทนำที่เขียนแนะนำบทละครและเรียงความของเขา รูปประโยคของเขาไม่เคยสมดุลย์กัน คำพูดที่เขาใช้ดูจะเป็นการบังเอิญแต่ก็ถูกที่ถูกต้อง แม้จะดูง่าย ๆ แต่ก็ไม่มีอะไรที่ขาดน้ำหนัก การใช้อุปมาอุปไมยของเขาเป็นที่เข้าใจได้ จึงไม่น่าประหลาดใจเลยว่างานของดรายเด็นจะดูทันสมัย ผู้อ่านสมัยปัจจุบันอ่านแล้วเข้าใจได้ง่าย อันเป็นเหตุให้นักประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษกำหนดว่ารูปแบบของประโยคภาษาอังกฤษสมัยใหม่นั้นมีกำเนิดมาตั้งแต่ตอนสมัยปลายศตวรรษที่ 17 แต่แม้ว่าดรายเด็นจะต้องการเป็นธรรมชาติอย่างง่าย ๆ เขาก็ยังรักความสง่างาม เขาเห็นว่าการที่เชคสเปียร์นำเอาคำพูด หรือ การแสดงของชาวบ้านที่ต่ำต้อยมาใส่ในบทละครนั้นเป็นการไม่สมควร มาตรฐานสำหรับดรายเด็นคือ ภาษาราชสำนักและภาษาของสุภาพชน ท่วงทำนองการแต่งของเขากระชับชัดเจน

1. งานร้อยแก้วของดรายเด็นส่วนมากเป็นประเภทเรียงความและบทนำเชิงวิจารณ์ แม้จะเรียบเขียนและมีโครงสร้างที่ไม่ดีนัก ร้อยแก้วของเขาก็เป็นตัวแทนของงานที่เขียนแบบไม่เป็นทางการที่ผิดกันกับแบบที่รู้จักกันในอังกฤษเป็นเวลาถึง 2 ศตวรรษมาแล้ว สไตล์ของเขาใช้ประโยคที่กระชับและลำดับคำที่เป็นธรรมชาติ และความกระตือรือร้นทางวรรณกรรม มีผู้กล่าวกันว่างานที่ดีเด่นของดรายเด็นคือ ร้อยแก้ว แต่ถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้วงานวิจารณ์วรรณคดีของเขาต่างหากที่ทำให้เขามีชื่อเสียงขึ้นมาในฐานะนักเขียน

2. ทางด้านวรรณคดีวิจารณ์นั้นที่สำคัญก็คือ **An Essay of Dramatic Poesy** ซึ่งเขาแต่งให้บุคคล 4 คนอภิปรายกันว่านักเขียนโบราณเหนือกว่านักเขียนสมัยใหม่หรือไม่ และรสนิยมของพวกอลิซาเบ็ธในเรื่องละครนั้นควรเป็นไปตามแบบฉบับฝรั่งเศสหรือไม่ แต่จุดประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อสนับสนุนให้มีการใช้สัมผัสในละครและเพื่อให้เห็นว่าละครอังกฤษนั้นเหนือกว่าละครฝรั่งเศส เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของลีลาการเขียนร้อยแก้วและอำนาจในการวิจารณ์ของเขา

3. กวีนิพนธ์ของเขามีคุณลักษณะของละคร นั่นก็คือเพลงที่อยู่ในระดับปานกลางและ

การขาดการแสดงออกของอารมณ์ที่แตกต่างกัน แต่ odes ของเขาดีเด่นมากในฐานะนักเสียดสี
นั้นเขาไม่มีคู่แข่ง เขาสามารถใช้ heroic couplet ได้อย่างดีเยี่ยมจนมันกลายเป็นสมัยนิยมไป
ในการเขียนบทกลอนเสียดสี

งานเขียนของดรายเด็นทางกวีนิพนธ์ที่สำคัญก็มี **Absalom and Achitophel** ซึ่งเป็น
งานเสียดสีทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เขียนเป็นร้อยกรองในภาษาอังกฤษดัดแปลงมาจากพระ
คัมภีร์ตอนที่ Absalom กบฏต่อต้านกษัตริย์เดวิด แต่นำมาทำให้เข้ากับสถานการณ์ในอังกฤษ
นอกจากงานเสียดสีแล้วยังมีงานอิงศาสนาและงานประเภท odes ด้วย ในด้านการโต้แย้ง การ
เสียดสีแล้วดรายเด็นหาคู่แข่งมิได้ในวงวรรณกรรม

4. ทางด้านละครนั้นเขาประพันธ์ไว้หลายชนิดทั้ง heroic plays, comedies, tragi-comedies และ Tragedies

ดรายเด็นแสดงให้เห็นความเชี่ยวชาญของเขาในการสร้างสถานการณ์และประเภทของ
การแสดงที่ผู้ชมที่ค่อนข้างจะเสเพลของเขาเรียกร้อง ความหยาบโลนในงานของเขาเป็นไปอย่าง
จงใจโดยเฉพาะในสุขนานุกรมมักจะมีข้อความที่เป็นสองง่ามสองแ่ง ละครของเขาค่อนข้างจะ
ตลกโปกฮาและการแสดงก็เกินไป แต่บางครั้งก็แสดงให้เห็นความคิดที่กระจ่างชัดและร้อยกรอง
ที่ดีเด่น

5. นอกจากนั้นเขายังได้แปลงานประเภทคลาสสิกไว้มากด้วยกัน เช่น **Fables Ancient
and Modern** อันเป็นการเล่าเรื่องจาก Homer, Ovid, Boccacio และ Chaucer เป็นร้อยกรอง
และในคำนำของงานชิ้นนี้ ดรายเด็นก็ได้กล่าวออกตัวเกี่ยวกับชีวิตและผลงานของเขา นับว่า
เป็นงานร้อยแก้วที่ดีที่สุดของเขา

อาจเป็นเพราะความผิดแผกแตกต่างกันมากมายในตัวดรายเด็นที่ทำให้เขาเป็นนักเขียน
ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ดรายเด็นเหนือกว่าเพื่อนร่วมสมัยของเขาในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นนิยาย เรื่อง
เสียดสี prologue,¹ epilogue,² odes³ เพลงบทกวีทางศาสนา งานแปล โศกนาฏกรรม heroic
drama และอุปรากร ยกเว้นสุขนานุกรมเท่านั้น

1. บทนำของละครหรือกวีนิพนธ์
2. บทสรุปของละคร มักจะเป็นการที่ตัวละครตัวหนึ่งให้ข้อสังเกตกับผู้ชม
3. บทกวีที่แสดงออกซึ่งความรู้สึกที่สูงส่งและลีลาการเขียนที่สง่างาม

On Geoffrey Chaucer : งานวิจารณ์ของดรายเด็นชิ้นนี้เป็น การเปรียบเทียบกวีโรมัน Ovid กับ กวีอังกฤษคือ Chaucer ว่ามีความคล้ายคลึงกันทั้งในด้านการศึกษาอบรม ชีวิตความเป็นอยู่และ ในด้านการเขียนของคนทั้งสอง ทั้งคู่มีความรู้ทางดาราศาสตร์ สามารถแต่งหนังสือได้อย่าง คล่องแคล่ว แต่ก็ไม่มีความคิดริเริ่มเท่าใดนัก ต่างก็ใช้นักเขียนโบราณเป็นต้นแบบ แต่ขอเซอร์ มีความสามารถมากกว่าที่ยังแต่งเรื่องเองบ้าง ทั้งคู่เข้าใจตัวละครของเขาอย่างดีเยี่ยม สามารถ วาดภาพให้ผู้อ่านเห็นได้อย่างชัดเจน แต่ดรายเด็นเห็นว่าขอเซอร์เขียนเป็นธรรมชาติมากกว่าโอวิด โดยเฉพาะในการใช้ถ้อยคำ ขอเซอร์เขียนง่าย ๆ และเหมาะสมในทุกหัวข้อ เขารู้ว่าควร จะเขียน อะไรอย่างไรและเมื่อไร

ขอเซอร์เลียนแบบธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ถ้าหากร้อยกรองของเขาจะมีข้อบกพร่องบ้าง ก็ต้องยกประโยชน์ให้ว่ากวีนิพนธ์ในสมัยของขอเซอร์ยังอยู่ในขั้นแรกเริ่มเท่านั้น เขาได้เป็นกวี ประจำพระองค์ของกษัตริย์อังกฤษถึง 3 องค์ด้วยกัน ในด้านศาสนานั้นขอเซอร์โจมตีความ เหลวแหลกของนักบวชในสมัยของเขาแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่นับถือในศาสนา เพราะเขา ก็ได้แสดงความชื่นชมกับพระที่ดียิ่งอย่าง The Good Parson เขามีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากเรื่อง **Canterbury Tales** ซึ่งสะท้อนภาพสังคมอังกฤษทุกระดับ ในสมัยของเขา ตัวละครของเขาแต่ละตัวโดดเด่นขึ้นมาเป็นตัวของตัวเองทั้งในด้านรูปร่างหน้าตา และนิสัยใจคอ เรื่องที่แต่ละคนเล่าก็เหมาะสมกับแต่ละบุคคล ตัวละครขอเซอร์นั้นเรา สามารถจะพบได้แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ ในสังคมของเราเองเนื่องจากมนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์ อยู่ ไม่ว่าจะอะไรจะเปลี่ยนไปธรรมชาติของมนุษย์ก็ยังคงเหมือนเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง

On Geoffrey Chaucer

WITH OVID ENDED the Golden age of the Roman tongue; from Chaucer the purity of the English tongue began. The manners of the poets were not unlike. Both of them were well-bred, well-natured, amorous, and libertine, at least in their writings: it may be also in their lives. Their studies were the same, philosophy and philology. Both of them were knowing in astronomy; of which Ovid's books of the Roman Feasts, and Chaucer's Treatise of the Astrolabe, are sufficient witnesses. But Chaucer was likewise an astrologer, as were Virgil, Horace, Persius, and Manilius. Both writ with wonderful facility and clearness; neither were great inventors: for Ovid only copied the Grecian fables, and most of Chaucer's stories were taken from his Italian contemporaries, or their predecessors. Boccace his Decameron was first published, and from thence our Englishman has borrowed many of his Canterbury Tales; yet that of Palamon and Arcite was written, in all probability, by some Italian wit, in a former age, as I shall prove hereafter. The tale of Griselda was the invention of Petrarch; by him sent to Boccace, from whom it came to Chaucer. Troilus and Criseyde was also written by a Lombard author, but much amplified by our English translator, as well beautified; the genius of our countrymen, in general, being rather to improve an invention than to invent themselves, as is evident not only in our poetry, but in many of our manufactures. I find I have anticipated already, and taken up from Boccace before I come to him; but there is so much less behind; and I am of the temper of most kings, who love to be in debt, are all for present money, no matter how they pay it afterwards; besides, the nature of a preface is rambling, never wholly out of the way, nor in it. This I have learned from the practice of honest Montaigne, and return at my pleasure to Ovid and Chaucer, of whom I have little more to say.

Both of them built on the inventions of other men; yet since Chaucer had something of his own, as The Wife of Bath's Tale, The Cock and the Fox, which I have translated, and some others, I may justly give our countryman the precedence in that part; since I can remember nothing of Ovid which was wholly his. Both of them understood the manners, under which name I comprehend the passions, and, in a larger sense, the descriptions of persons, and their very habits. For an example, I see Baucis and Philemon as perfectly before me, as if some ancient painter had drawn them; and all the pilgrims in the Canterbury Tales, their humors, their features, and the very dress, as distinctly as if I had supped with them at the Tabard in Southwark. Yet even there, too, the figures of Chaucer are much more lively, and set in a better; which though I have not time to prove, yet I appeal to the reader, and am sure he will clear me from partiality. The thoughts and words remain to be considered in the comparison of the two poets, and I have saved myself one-half of that labor, by owning that Ovid lived when the Roman tongue was in its meridian; Chaucer, in the dawning of our language; therefore that part of the comparison stands not on an equal foot, any more than the diction of Ennius and Ovid, or of Chaucer and our present English. The words are given up, as a post not to be defended in our poet, because he wanted the modern art of fortifying. The thoughts remain to be considered; and they are to be measured only by their propriety; that is, as they flow more or less naturally from the persons described, on such and such occasions. The vulgar judges, which are nine parts in ten of all

nations, who call conceits and jingles wit, who see Ovid full of them and Chaucer altogether without them, will think me little less than mad for preferring the Englishman to the Roman. Yet, with their leave, I must presume to say that the things they admire are only glittering trifles, and so far from being witty, that in a serious poem they are nauseous, because they are unnatural. would any man who is ready to die for love describe his passion like Narcissus? Would he think of *inopem me copia lecit*,¹ and a dozen more of such expressions, poured on the neck of one another, and signifying all the same thing? If this were wit, was this a time to be witty, when the poor wretch was in the agony of death? This is just John Littlewit, in *Bartholomew Fair*,² who had a conceit (as he tells you) left him in his misery; a miserable conceit. On these occasions the poet should endeavor to raise pity; but, instead of this, Ovid is tickling you to laugh. Virgil never made use of such machines when he was moving you to commiserate the death of Dido: he would not destroy what he was building. Chaucer makes Arcite violent in his love, and unjust in the pursuit of it; yet when he came to die, he made him think more reasonably: he repents not of his love, for that had altered his character; but acknowledges the injustice of his proceedings, and resigns Emilia to Palamon. What would Ovid have done on this occasion? He would certainly have made Arcite witty on his death-bed; he had complained he was further off from possession, by being so near, and a thousand such boyisms,³ which Chaucer rejected as below the dignity of the subject. They who think otherwise, would, by the same reason, prefer Lucan and Ovid to Homer and Virgil, and Martial to all four of them. As for the turn of words, in which Ovid particularly excells all poets, they are sometimes a fault and sometimes a beauty, as they are used properly or improperly; but in strong passions always to be shunned, because passions are serious, and will admit no playing. The French have a high value for them; and, I confess, they are often what they call delicate, when they are introduced with judgment; but Chaucer writ with more simplicity, and followed nature more closely than to use them. I have thus far, to the best of my knowledge, been an upright judge betwixt the parties in competition, not meddling with the design nor the disposition of it; because the design was not their own; and in the disposing of it they were equal. It remains that I say somewhat of Chaucer in particular.

In the first place, as he is the father of English poetry, so I hold him in the same degree of veneration as the Grecians held Homer, or the Romans Virgil. He is a perpetual fountain of good sense; learned in all sciences; and, therefore, speaks properly on all subjects. As he knew what to say, so he knows also when to leave off; a continence which is practiced by few writers and scarcely by any of the ancients, excepting Virgil and Horace. One of our late great poets⁴ is sunk in his reputation, because he could never forgive any conceit which came in his way; but swept like a drag-net, great and small. There was plenty enough, but the dishes were ill sorted; whole pyramids of sweetmeats for boys and women, but little of solid meat for men. All this proceeded not from any want of knowledge, but of judgment. Neither did he want that in discerning the

1. My wealth makes me poor.---Ed.

2. By Ben Jonson.---Ed.

3. Trivialities.---Ed.

4. Abraham Cowley.

beauties and faults of other poets, but only indulged himself in the luxury of writing; and perhaps knew it was a fault, but hoped the reader would not find it. For this reason, though he must always be thought a great poet, he is no longer esteemed a good writer; and for ten impressions which his works have had in so many successive years, yet at present a hundred books are scarcely purchased once a twelve-month; for, as my last lord Rochester said, though somewhat profanely, "Not being of God, he could not stand."

Chaucer followed nature everywhere; but was never so bold to go beyond her; and there is a great difference of being poeta and nimis poeta,⁵ if we may believe Catullus, as much as betwixt a modest behavior and affectation. The verse of Chaucer, I confess, is not harmonious to us; but 'tis like the eloquence of one whom Tacitus commends, it was auribus istius temporis accommodata.⁶ they who lived with him, and some time after him, thought it musical; and it continues so, even in our judgement, if compared with the numbers of Lydgate and Gower, his contemporaries; there is the rude sweetness of a Scotch tune in it, which is natural and pleasing, though not perfect. 'Tis true, I cannot go so far as he who published the last edition of him;⁷ for he would make us believe the fault is in our ears, and that there were really ten syllables in a verse where we find but nine; but this opinion is not worth confuting; 'tis so gross and obvious an error that common sense (which is a rule in everything but matters of faith and revelation) must convince the reader that equality of numbers in every verse which we call heroic was either not known, or not always practiced in Chaucer's age. It were an easy matter to produce some thousands of his verses which are lame for want of half a foot, and sometimes a whole one, and which no pronunciation can make otherwise. We can only say that he lived in the infancy of our poetry, and that nothing is brought to perfection at the first. We must be children before we grow men. There was an Ennius, and in process of time a Lucilius, and a Lucretius before Virgil and Horace; even after Chaucer there was a Spenser, a Harington, a Fairfax, before Waller and Denham were in being; and our numbers were in their nonage till these last appeared. I need say little of his parentage, life, and fortunes; they are to be found at large in all the editions of his works. He was employed abroad, and favored by Edward the Third, Richard the Second, and Henry the Fourth, and was poet, as I suppose, to all three of them. In Richard's time, I doubt, he was a little dipped in the rebellion of the Commons; and being brother-in-law to John of Gaunt, it was no wonder if he followed the fortunes of that family; and was well with Henry the Fourth when he had deposed his predecessor. Neither is it to be admired that Henry, who was a wise as well as a valiant prince, who claimed by succession, and was sensible that his title was not sound, but was rightfully in Mortimer, who had married the heir of York; it was not to be admired, I say, if that great politician should be pleased to have the greatest wit of those times in his interests, and to be the trumpet of his praises. Augustus had given him the example, by the advice of Maecenas, who recommended Virgil and Horace to him; whose praises helped to make him popular while he was alive, and after his death have made him precious to posterity. As for the religion of our poet, he seems

5. Too much of a poet. --Ed.

6. Suited to the ears of another age. --Ed.

7. Thomas Speght.

to have some little bias towards the opinions of Wycliffe after John of Gaunt his patron; somewhat of which appears in the tale of Piers Plowmen; yet I cannot blame him for inveighing so sharply against the vices of the clergy in his age : their pride, their ambitions, their pomp, their avarice, their worldly interest, deserved the lashes which he gave them, both in that and in most of his Canterbury Tales. Neither has his contemporary Boccace spared them; yet both those poets lived in much esteem with good and holy men in orders, for the scandal which is given by particular priests reflects not on the sacred function. Chaucer's Monk, his Canon, and his Friar took not from the character of his Good Parson. A satirical poet is the check of the laymen on bad priests. We are only to take care that we involve not the innocent with the guilty in the same condemnation. The good cannot be too much honored, nor the bad too coarsely used; for the corruption of the best becomes the worst. When a clergyman is whipped, his gown is first taken off, by which the dignity of his order is secured. If he be wrongfully accused, he has his action of slander; and 'tis at the poet's peril if he transgress the law. But they will tell us that all kind of satire, though never so well deserved by particular priests, yet brings the whole order into contempt. Is then the peerage of England anything dishonored when a peer suffers for his treason? If he be libeled or any way defamed, he has his *scandulum magnatum*⁸ to punish the offender. They who use this kind of argument seem to be conscious to themselves of somewhat which has deserved the poet's lash, and are less concerned for their public capacity than for their private; at least there is pride at the bottom of their reasoning. If the faults of men in orders are only to be judged among themselves, they are all in the same sort parties; for, since they say the honor of their order is concerned in every member of it, how can we be sure that they will be impartial judges? How far I may be allowed to speak my opinion in this case, I know not; but I am sure a dispute of nature caused mischief in abundance betwixt a King of England and an Archbishop of Canterbury;⁹ one standing up for the laws of his land, and the other for the honor (as he called it) of God's church; which ended in the murder of the prelate, and in the whipping of his Majesty from post to pillar for his penance. The learned and ingenious Dr. Drake has saved me the labor of inquiring into the esteem and reverence which the priests have had of old; and I would rather extend than diminish any part of it; yet I must needs say that when a priest provokes me without any occasion given him, I have no reason, unless it be the charity of a Christian, to forgive him : prior *laesit*¹⁰ is justification sufficient in the civil law. If I answer him in his own language, self-defense I am sure must be allowed me; and if I carry it further, even to a sharp recrimination, somewhat may be indulged to human frailty. Yet my resentment has not wrought so far but that I have followed Chaucer in his character of a holy man, and have enlarged on that subject with some pleasure, reserving to myself the right, if I shall think fit hereafter, to describe another sort of priests, such as are more easily to be found than the Good Parson; such as have given the last blow to Christianity in this age by a practice so contrary to their doctrine. But this will keep cold till another time. In the meanwhile, I take up Chaucer where I left him.

8. A legal term, meaning the offense of speaking slanderously of high personages, including clergymen. --Ed.

9. Henry II and Thomas a Becket.

10. Self-defense. --Ed.

He must have been a man of a most wonderful comprehensive nature, because, as it has been truly observed of him, he has taken into the compass of his Canterbury Tales the various manners and humors (as we now call them) of the whole English nation, in his age. Not a single character has escaped him. All his pilgrims are severally distinguished from each other; and not only in their inclinations but in their very physiognomies and persons. Baptista Porta¹¹ could not have described their natures better than by the marks which the poet gives them. The matter and manner of their tales, and of their telling, are so suited to their different educations, humors, and callings that each of them would be improper in any other mouth. Even the grave and serious characters are distinguished by their several sorts of gravity: their discourses are such as belong to their age, their calling, and their breeding; such as are becoming of them, and of them only. Some of his persons are vicious, and some virtuous; some are unlearned, or (as Chaucer calls them) lewd, and some are learned. Even the ribaldry of the low characters is different: the Reeve, the Miller, and the Cook are several men, and distinguished from each other as much as the mincing Lady-Priouress and the broad-speaking, gap-toothed Wife of Bath. But enough of this; there is such a variety of game springing up before me that I am distracted by my choice, and know not which to follow. 'Tis sufficient to say, according to the proverb, that here is God's plenty. We have our forefathers and great-grand-dames all before us as they were in Chaucer's days: their general characters are still remaining in mankind, and even in England, though they are called by other names than those of monks, and friars, and canons, and lady-abbesses, and nuns; for mankind is ever the same, and nothing lost out of nature, though everything is altered.

11. A physician who wrote on physiognomy.

คำถาม

1. อธิบายลักษณะงานเขียนประเภทต่าง ๆ ในสมัยฟื้นฟูราชบัลลังก์
2. เหตุใดดรายนจึงเหนือกว่าเพื่อนร่วมสมัยของเขาในฐานะนักเขียน
3. งานเขียนประเภทใดของดรายนทำให้เขามีชื่อเสียงมากที่สุด ยกตัวอย่างประกอบ
4. ดรายนแสดงความเป็นชาตินิยมอย่างไรในงานวิจารณ์ชื่อ On Geoffrey Chaucer